

Jak se poznává Bůh. Kniha 2. Autobiografie žáků Boha

**Anna Zubkova, Maria Štil, Olga Stěpaněc,
Larisa Vavulina, Jekatěrina Smirnova,
Michail Nikolenko, Vladimir Antonov**

Redigoval Vladimir Antonov.

**Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková.**

**“New Atlanteans”, 2007
ISBN 978-1-897510-11-7
© Антонов В.В., 2010.**

Tato kniha je jednou z knih v sérii publikací na téma *Metodologie duchovního zdokonalování* — nového směru současné vědy, založeného vědecko-duchovní Školou ruského vědce-biologa Vladimira Antonova. Směr práce této Školy také můžeme označit jako plodné splynutí *duchovní ekologie (ekopsychologie), teologie a současného rozvinutého hésychazmu*.

Na stránkách knihy autoři vyprávějí o tom, jak je Bůh vedl k Sobě, k poznání Sebe, ke Splynutí se Sebou, a také o jejich vlastním snažení, chybách a vítězstvích nad svou nedokonalostí.

Tyto zkušenosti mohou být prospěšné vám, čtenářům. Naučí vás neopakovat cizí chyby a umožní vám napodobit to, co přivedlo autory knihy k Vítězství na Cestě duchovního růstu.

Kniha je určena všem hledajícím Boha a usilujícím o získání vlastní Dokonalosti.

Obsah

ANNA ZUBKOVA	6
Místo Úvodu.....	6
Volba	8
Začátek tohoto života.....	12
Začátek práce na sobě.....	17
První vyučovací hodiny	22
Místa síly	24
Božští Učitelé.....	30
Ptáci.....	38
Mnišství.....	41
Vyučování	48
Zázraky	52
"Růžové brýle" a setkání se zlem	54
Něco málo o smrti	57
Přerušená píseň... a pokání	60
Kino	65
Trochu o metodologii.....	69
Ponaučení od Boha.....	73
Vzpomínky Assirisovy žákyně	76
Beseda s Assirísem	81
Otče! Jak Ti mám za všechno poděkovat?!	85
Místo Závěru (kapitola, nadiktovaná Ježíšem)	85
MARIA ŠTIL	88
Hledání Svobody	88
Don Juan.....	91
Seznámení s knihami Vladimíra Antonova	94
Počáteční etapa	97
Setkání	100
Začínáme samostatnou práci.....	102
První lekce	104

První výjezd na místo síly	105
Sattva	108
Neustále pocit'ovat Boha!	112
Zkouška od Chuanga-Di	113
Láska k přírodě	117
O meditační práci	121
"Vrůstajte do Mne"	128
O Naguálech	131
Závěr	133
OLGA STĚPANĚC	135
Život před začátkem opravdového života	135
Začátek	136
Lao	140
Satja Sái Bába	143
Oceán	144
Nedostatky	148
Ticho a krása	155
Několik slov na rozloučenou od Božských Učitelů	157
LARISA VAVULINA	159
Začátek	159
Hledání	164
Setkání	166
Příchod do školy	167
Ekologie	171
Dávání	174
"Zkouška pevnosti"	177
Meditační práce	181
Božští Učitelé	191
Mnišství	202
JEKATĚŘINA SMIRNOVA	203
Dětství	203
Mládí	208
Hororový film	210

Odchod z domova	211
Léčitelka Věra	213
Křest	214
Pokání	215
Hledání pokračuje.....	216
První seznámení se Školou Vladimira Antonova.....	220
První kroky	221
Nové lekce pekla	225
Rodinný život s mnichem	232
Buddhijóga	235
Živá příroda a Bůh.....	253
MICHAIL NIKOLENKO	263
Dětství a mládí.....	263
Duchovní probuzení.....	266
VLADIMIR ANTONOV.....	286
Pokračování biografie.....	286
Věda o vývoji duší	293
Oneness	298
Závěr.....	302

ANNA ZUBKOVA

"Člověk může ujít tuto nekonečně dlouhou cestu během jednoho jediného života, jestliže zkoncentruje svoji vůli výlučně na tento cíl."

Elisabeth Haich [26]

Místo Úvodu

Chtěla bych napsat knihu o Vladimíru Antonovovi — duchovním Mistrovi, který zasvětil svůj život, život vědce, — výzkumu a analýze veškeré světové náboženské a ezoterické zkušenosti. On sám prošel celou tu Cestu až k poznání Boha Otce v Jeho Příbytku a Splynutí s Ním, a napsal desítky knih na toto téma. Vypracoval metodologii Přímé Cesty k poznání Stvořitele — vybudoval důkladné a stabilní stupně, umožňující těm, kdo si zvolili Boha za svůj jediný Cíl, za nejvyšší smysl života, za svou jedinou Lásku, — jít touto Cestou a projít ji.

Ale protože k tomu, abych napsala knihu o něm, mi scházejí schopnosti a dovednosti, mohu vyprávět jen o tom, jak jsem já sama šla po stupních této Cesty; o tom, jak jsem padala, znovu se zvedala, a šla zase dále. Pokusím se vám o tom vyprávět, — o tom, jaká je to nekonečná radost — poznávat Boha! Pokusím se vám vypovědět, na příkladech ze svého života, — jak něžně a starostlivě Bůh vede ty, kdo se Mu svěří.

A všechno to, co jsem pochopila, uvědomila si a udělala na této Cestě, jsem dělala pod citlivým,

něžným a občas skoro nepostřehnutelným vedením ze strany Vladimíra Antonova.

Vím, že bych svou práci měla v souladu s nejlepšími indickými tradicemi věnovat "lotosovým nohám svého Guru"... Ale můj Guru má "lotosové nohy" obuty do obnošených kecek nebo gumových holínek, a jeho mnišským oděvem je v létě stará větrovka a neméně opotřebovaná prošívaná bunda v zimě. A na zádech má batoh. Jde a vede za sebou ty, kdo s ním mohou a chtějí jít, ty, pro které se Láska k Bohu přeměnila v neuhasitelnou potřebu přiblížit se k Němu a splynout s Ním, ty, pro které se to stalo jediným cílem, smyslem tohoto pozemského života...

Já mohu vyprávět jen o tom, jak se to všechno dělo a ještě děje mně...

* * *

Moje vnímání Vladimíra se v prvních měsících učednictví skládalo ze směsice lásky, posvátného rozechvění — téměř strachu, a z nekonečné vděčnosti za ten zázrak vnímání živé reality Boha, kterým nás obdaroval. Dokonce i teď, kdy už uběhlo mnoho let a posvátnou úctu a strach nahradil podivuhodně blízký, rodinný, přátelský vztah, podobný tomu, jaký jsme si vytvořili k nevtěleným Božským Učitelům, přesto se tento vztah nestal všednodenním a obyčejným.

Vladimírův měkký, plynulý způsob řeči a pohybů se výrazně odlišoval od všeho, co jsem kdy viděla. Tohle vůbec nebyla pomalost nebo unavenost! Ale to, co se projevovalo jako slova nebo pohyby, tvořilo jen malou část jeho bytí a ponechávalo prostor, aby

se Klid neuvěřitelné síly mohl zvedat z Hlubin a působit na nás.

On nám vše potřebné nevysvětloval pouze slovy, a my jsme nevnímali jen myslí. My jsme se učili — hned jako vědomí...

Mnohaletý návyk života v těle — žití jako tělo — vyžadoval radikální změnu. A Vladimír rozbíjel naše šablony chování a myšlení nenapodobitelným žertovným způsobem, názornými příklady ze života lidí i živé přírody, a nečekanými změnami meditací...

Vladimírovi se vždy dařilo vyčerpávajícím způsobem naplnit náš život: jak těmi nejobtížnějšími meditacemi, tak i rozplynutím v hlubokém klidu, krásou a harmonií přírody, veselím a žertováním, i novými variantami sloužení Bohu.

Volba

"Svobodná vůle člověka se ve své podstatě projevuje v tom, že si on sám vybírá v jaké části Absolutna bude dále existovat."

Velikán [6]

... Jednou jsme pracovali, a potom odpočívali na nivě malé říčky. Bylo to podivuhodně krásné místo! Maličká říčka, která se na jaře rozlévá na obrovská prostranství, teď pokojně protékala zátočinami svého řečiště. Zaplavované louky nás obklopovaly měkkými vlnami trav skoro až k obzoru.

Bylo to energeticky zvlášť výjimečné místo: *místo síly*. Nad celým tímto záplavovým územím nivy

se rovnoměrným a klidným proudem rozlévala "Řeka" *Svatého Ducha*, zvaná Pranáva.

Kolem nás procházeli dva pastýři s býčky. Šli v *Proudu Živého Božského Světla*, ale neviděli Ho, ani nepocítovali. Tak jako většina lidí tu necítili nic zvláštního...

Popřáli nám příjemný odpočinek, a protože nás pokládali za rybáře, řekli nám, že na řece Vuokse je lepší rybaření, než tady... Tím začal rozhovor...

Vladimír řekl:

— Děkujeme, ale my maso nejíme, ani ryby. Vždyť Bůh lidem přikázal: "Nezabíjej!"

První reakcí pastýřů byl údiv. Potom jeden z nich mávl rukou a šel si svojí cestou, ale druhý začal vyjadřovat nesouhlas:

— Jak by bylo možné nezabíjet? Vždyť jíst přece musím! Hodně pracuji a nemohu být bez masa!

Vladimír:

— Zvířata cítí bolest a umírají v utrpení. Jaké máme právo je zabíjet — všehovšudy kvůli uspokojení svých chuťových rozmarů? Lidé mohou naprosto plnohodnotně žít a pracovat, a přitom se stravovat bez zabíjení.

— Ale vždyť je zabíjím já sám, rychle a bez mučení! Nechci, aby trpěla: já dobře vím, co je to bolest! — namítal pastýř.

— Každý si volí sám: zabíjet nebo nezabíjet, jíst nebo nejíst, milovat nebo nenávidět... Ale to, jak žijeme na Zemi za života těla, přestože to je pouze krátký úsek života duše — ale právě ten určuje naše osudy jak v současnosti, za života těla, tak i po jeho smrti.

— A Vy tedy jako víte, co bude po smrti? — živě se zajímal pastýř.

— Ano, vím. Já jsem vědec a zabývám se právě těmito výzkumy. Já vím, že se duše, žijící ve zlobě a nenávisti, po smrti dostávají mezi sobě podobné do pekla, a naopak duše, žijící v lásce a dobru mají po opuštění těl zajištěnu rajskou existenci.

My na Zemi trávíme ve vtěleném stavu jen nesrovnatelně málo času. A tím, jak teď žijeme, si určujeme svoje osudy v budoucnosti.

— Ale odkud to víte? Cožpak jste tam už po smrti byl?

— Ano, byl.

— A proč jste přišel zpátky? Nelíbilo se Vám tam?

— Líbilo!

— Tak proč?

— Bůh mě poslal zpátky.

— A nač? Budete nás teď učit?

— Ne, učit vás nebudu, ale vysvětlovat těm, kdo se chtějí dozvědět.

... Potom začal pastýř svádět všechna svá neštěstí na stát: že prý mu to všechno zavinil...

Ale Vladimír namítl:

— Ano, zavinil toho hodně. Ale každý člověk je před Bohem zodpovědný sám za sebe.

V životě každého člověka jsou dva nejdůležitější "milníky": Bůh a smrt těla.

A to, jak prožíváme tento život je výlučně naše volba, naše — a nikoho jiného! Nikdo a nic nás nemůže ospravedlnit za to, jak jsme žili, co jsme si vybírali a co jsme dělali v tomto životě...

* * *

... Kdysi, také jakoby náhodou, se Vladimír setkal i se mnou. A pak se mi "převrátil" celý můj život...

On tehdy skoro nic neřekl, jenom se zmínil o svých knihách...

Ale já jsem si při jejich čtení uvědomila, že blízko mě žije člověk, který výborně zná Ježíše, a že poznal i Stvořitele!... Jeho knihy mi ukázaly Cestu přeměny sama sebe jako duše až do úplného konce: až k získání opravdové Dokonalosti!

... A právě díky jemu, teď Bůh i pro mě přestal být někým "vzdáleným", "nepoznatelným" a "nedostupným". Stal se mým Skutečným Milujícím Učitelem!

Ale pokusím se o tom vyprávět podrobněji...

* * *

Každý člověk po celý čas dělá svoje vlastní volby — jak má vůbec žít a proč, a jak má jednat ve spoustě konkrétních situací... Někdy jsou to volby uvědomělé, jindy čistě reflexní: buď podle šablon, vštípených výchovou nebo na základě napodobování...

Může to být podobné tomu, jak si někdo při zapnutí televize vybírá vážný program: s filozofickým zaměřením, z medicíny, z přírodních věd — nebo program s akčním filmem, hororem, přeslazeným sentimentálním filmem... Ale pro druhého to není důležité: hlavně, aby to "rámusilo a ukazovalo obrázky"...

Tak si my všichni neustále vybíráme to, jak prožijeme každý následující úsek svého života.

Ale člověk, který se vydal na duchovní Cestu, dělá tyto své volby uvědoměle. A Bůh pak může aktivně usměřňovat jeho pohyb: člověk a Bůh začínají spolupracovat.

Začátek tohoto života

"Existuje určitý dotek Boha, po kterém se pro duši stává předchozí život v hříších a neřestech už nemožným a nepředstavitelným. To se nazývá okamžik pravdy."

Apoštol Marek [6]

Narodila jsem se v rodině, která byla v těch časech v naší zemi úplně "normální", tedy ateistická, ačkoliv je pravda, že byla plná lásky, přátelství a vzájemné úcty.

Jediným věřícím v existenci Boha byla jen jedna z babiček. Zapamatovala jsem si její pevné přesvědčení: církev je jedna věc, ale Ježíš a jeho Učení je něco úplně jiného. Ona věřila Ježíšovi, a nevěřila popům.

Věřící jsem se tehdy nicméně nestala. Byla jsem zcela v souhlasu se svým okolím "hodná a poslušná holčička"-ateistka.

Ale Ježíšův obraz mi díky babičce v paměti zůstal...

A když jsem v době, kdy jsem chodila do deváté třídy, poprvé četla tehdy zakázanou Bibli, kterou jsem měla na několik dní půjčenou, — velmi hluboce se mě v ní dotkla Evangelia.

Ale... moje dětská reakce byla taková: "Je to smutné, že je to jen pohádka! A jak by bylo skvělé, kdyby to všechno bylo pravda!"

Musela jsem toho ještě hodně přečíst a promyslet — předtím, než jsem dospěla k pochopení Existence Boha.

... A když k tomu konečně došlo, jsem už jako dospělá vědomě přijala křest.

V té době jsem už neměla pochybnosti o tom, že je Bůh Jednotný, a že náboženské víry různých národů vyjadřují jen varianty různých způsobů Jeho uctívání. A protože jsem žila právě v Rusku, stalo se mojí cestou pravoslaví.

*** * ***

Bůh neustále klepe na naše srdce. Stačí jen... otevřít Mu dveře svého duchovního srdce.

A když se mi to podařilo — pokusil se Bůh dát mi největší dárek mého života: živého vtěleného Mistra!

Ale já... jsem ještě nebyla připravena ho poznat... Byla jsem přece úplně spokojená se svým životem: považovala jsem se za věřící a neměla jsem potřebu hledat ještě něco vyššího... A dokonce mě ani nenapadlo, že taková možnost existuje...

Říká se, že když je žák připraven, přichází Učitel. Ale, pokud žák ještě úplně připraven není: Učitele nehledá, a vůbec už nechce být žákem..., pak to všechno tak hladce neprobíhá... A Bůh v takovém případě musí vynaložit nemálo úsilí...

Bylo to tak:

Pracovala jsem tehdy ve filmovém studiu "Lenfilm" jako kostýmní výtvarnice. Nový scénář,

který jsem dostala, byl parodií na téma stvoření světa. Když jsem pochopila, že nemám právo podílet se na tvorbě filmu, ve kterém bude vysmívána myšlenka Existence Boha, a když jsem si uvědomila, že je pro mě taková práce nepřijatelná, nemohla jsem se po určitou dobu odhodlat veřejně to oznámit kolektivu ateistů. Ale potom jsem se přece jen rozhodla — a odmítla jsem podílet se na té práci, čestně jsem nahlas přiznala důvod odmítnutí:

— Já věřím v Boha!

Tak jsem dokázala uspět v této malé zkoušce.

A hned se začaly dít zázraky! Příští den mi dali práci v jiném filmu. A... brzy na to přišel přímo do kostymérny kinostudia Vladimír Antonov: *náhodou* ho potkala herecká asistentka, která ho posléze přemluvila, aby si zahrál malou epizodu ve filmu.

Tehdy jsem ještě nemohla tušit, do jaké míry toto setkání změnil můj život. Ale do paměti se mi vtisklo každé slovo, každá myšlenka z tohoto setkání: jako by byly nahrány na vnitřní zpomalený film.

Když Vladimír Antonov přišel, nevšimla jsem si zpočátku ničeho zvláštního, kromě toho, že má staré oblečení, dávno vyšlé z módy, i když opravdu naprosto čisté. Tehdy mi hlavou bleskla myšlenka: "Když lidé přicházejí na jistá místa — mohli by se lépe obléknout!" Potom jsem se za tu myšlenku velice styděla...

Při cestě do šicí dílny a zpátky mi Vladimír vyprávěl, že se přímo tady, ve stánku ve vestibulu, prodávají jeho knihy.

A já jsem si přitom pomyslela: "Jaká je na světě spousta divných lidí!... A ve filmovém studiu se s nimi můžeš setkat mnohem častěji..."

Když jsme se před natáčením rozloučili, chodila jsem dál do práce a z práce kolem toho stánku s knihami... Ale pokaždé jsem "neměla kdy" je třeba jen vzít do ruky...

... Začaly dny natáčení. Když člověk obléká 500 lidí masové scény do kostýmů z doby Petra I., nestačí už všechno sledovat. Ale přesto jsem si všimla, že si tentokrát oblékl džínovou bundu a džínsy. Z nějakého důvodu mě to potěšilo: jako by to udělal pro mě... Bylo mi, jako by mě objala jeho vřelost a něžnost; pocítila jsem Lásku a Klid, které z něho vycházely. To se mi velice významně vtisklo do paměti...

Pokračovala jsem v pracovním shonu, měla jsem tak mnoho "práce": všem přizpůsobit kostýmy, všechno zkontrolovat... A tak, když Vladimír ke mně přišel a začal na mě mluvit, pokračovala jsem ve spěchu a nedokázala jsem se uklidnit, chtěla jsem někam běžet, něco dělat... Ale on vzal moje ruce do svých — a mluvil na mně: mluvil velice prostě... Ale já jsem ho zatím ještě nechápala...

... Tak mě Bůh seznámil s mým budoucím Mistrem.

... Potom jsem po celý rok znovu a znovu četla jeho knihy... A když mně bylo těžko, smutno a cítila jsem se špatně — zahřívalo mě pomyšlení na to, že přímo tady, v tomhle městě, žije tento člověk — který poznal Boha, a že jsem ho viděla, a že mě on držel za ruce...

* * *

Před tím setkáním jsem nikdy nehledala konkrétně duchovní literaturu. Ale podobné knihy přicházely do mého života čas od času... jakoby

samy od sebe. Četla jsem je, analyzovala a budovala si z toho, co se mi zdálo být podobné pravdě, základ svého světového názoru. Ty myšlenkové stavební kameny se v tom základu střídaly s prázdnými místy s otazníky. Ale já jsem se nepokoušela sama hledat odpovědi na tyto otázky, ale pouze se velice radovala, když odpovědi přicházely jakoby samy a zaplňovaly prázdná místa.

Avšak když jsem četla knihy Vladimíra Antonova, získávala jsem už hotový základ — pevný, skutečný, nepopíratelný. Všechno, co bylo mým světovým názorem dříve, s ním korelovalo, jako skica na papíře i se všemi, jí vlastními, nedostatky, koreluje s už hotovým, postaveným domem, přičemž konkrétně s tím samým domem, který jsem sama chtěla postavit!

Snadno jsem přijala všechno, co tam bylo napsáno! Našla jsem tam všechno, co mi dosud chybělo, a ještě mnohem víc — to, o čem ještě ani nezačala přemýšlet. Znovu a znovu jsem pročetla knihy, jednu za druhou. Bylo v nich shromážděno to nejcennější a pravé ze všech náboženských koncepcí, a bylo to důkladně zanalyzováno a pečlivě vysvětleno! Vyšší vědomosti o Stvořiteli, o smyslu lidského života a cestách jeho realizace tam byly podány snadno pochopitelnou formou. Stačilo jen číst, uvědomovat si a absorbovat tyto vědomosti.

Všechno, co jsem si přečetla, bylo tak velkolepé, skutečné, a zároveň... tak prosté! V těchto knihách se nepsalo jen o tom, jak a proč Bůh stvořil všechno ve vesmíru, podle jakých zákonů Jeho Bytí se všechno rozvíjí, ale i o tom, co z toho vyplývá: co musí dělat každý z nás — lidí, vtělených Bohem na planetu Zemi.

Když jsem provedla sebeanalýzu podle schémat psychotypizace lidí, uvedených v knihách Vladimira Antonova, nedokázala jsem navzdory svým vroucím přáním najít svoje místo v blízkosti vrcholků těchto schémat. Moje nedokonalosti na mě dopadly v celé své kráse a úplnosti. Ale, když jsem pochopila, že jsem k opravdové duchovní práci ještě nedorostla, předsevzala jsem si, že u sebe změním všechno to, co ještě neodpovídá etickým normám.

Začátek práce na sobě

"... Existuje zázrak, který člověk může vykonat..., je to ten, když se plný upřímné víry rozhodne vykořenit ze své duše všechny špatné myšlenky, aby mohl dosáhnout nejvyššího Cíle, a dál už neschází na cesty nepravosti".

"Život Svatého Issy", 11:8 [17]

Ze začátku jsem se musela snažit upevňovat svoji mysl a potlačovat hrubé emoční stavy: hněv, rozčilování, žárlivost, chtivost atd.

Také jsem se musela naučit milovat všechny bytosti, konkrétně ty naše menší bratry a sestry, které se lidstvo kdovíproč zatím tvrdošijně snaží "milovat" jen v podobě chutného jídla.

Přechod na nezabíjené stravování byl mým prvním problémem. Ale ten vůbec nespočíval v tom, že bych nemohla vydržet nejíst maso nebo ryby: já jsem se docela klidně obešla bez masa už když jsem dodržovala půsty, obvyklé v pravoslaví. Potíž byla v něčem jiném: v porušování stereotypu "je ostuda nebýt jako ostatní".

A tak mě Bůh musel vychovávat s pomocí bolesti: abych se naučila nepůsobit bolest druhým.

Jela jsem například do Moskvy na natáčení filmu a v duchu jsem uvažovala: "Nehodilo by se kvůli stravování tak nějak machrovat před ostatními, když přece všichni při natáčení dostávajíme stejné jídlo! Nebudou přece vařit něco jiného jen pro mě!"

... A — přišla nemoc, s čtyřicítkou horečkou. Dva dny jsem se ještě snažila chodit do práce... Potom jsem už jen ležela v hotelovém pokoji a přemýšlela o tom, jak je nevhodné umírat v cizím městě: kolik budou mít přátelé a příbuzní starostí s převezněním mrtvoly!... Teplota se vytrvale držela čtyřicítka a nedala se srazit žádnými léky... Hlava se mi div nerozskočila z nesnesitelné bolesti... A pronásledovala mě vtíravá myšlenka, že tohle moje tělo čeká "nevyhnutelný konec", před kterým "nikam neuteču"...

Nakonec jsem si uvědomila, že musím jednou a provždy bez výmluv přejít na nezabíjené stravování! A... uzdravila jsem se téměř okamžitě!

* * *

Se vším, co jsem pochopila a poznala, jsem se velice chtěla s někým podělit a společně to probrat. Ale s údivem jsem narazila na naprosté nepochopení! Ta pravdivá skutečnost, kterou jsem viděla na každé stránce knih Vladimira Antonova, neudělala na moje známé a přátele žádný dojem! Dokonce i těm, kdo v podstatě věřili v existenci Boha, naprosto stačilo... vzpomenout si na Něho o "svátcích" nebo v neštěstích, a v ostatním čase bylo pohodlnější žít,... úplně bez Něho.

Ale Bůh mi dal ještě jeden velký dárek: přítelkyni na této Cestě — Marii. Nebyla jen mou dočasnou společnicí, ale my dvě si spolu vzájemně pomáháme a podporujeme jedna druhou na stupních duchovní Cesty i v současnosti...

Seznámily jsme se také v kinostudiu, kde jsme spolu pracovaly: vyměňovaly jsme si knihy, povídaly si spolu o našich dětech... Jednou jsem dala Marii knihy Vladimira Antonova — a dostala jsem od ní na oplátku k přečtení knihy Carlose Castanedy s Učením Juana Matuse.

... Jen málokterí lidé dokázali při čtení Castanedových knih uvidět, že za zábavným mystickým příběhem se skrývá skutečná práce Boha s Jeho vtělenými učedníky...

A Marie, nejenže uviděla tu skutečnost. Ale když opětovně pročítala ty knihy, ... čekala, kdy se Sonorská poušť¹ spolu s Naguaelem ocitnou přímo tady, vedle ní. A hle — přece se dočkala!

Od této chvíle začala naše společná práce na sobě. Marie hned pochopila prvořadost mravní, etické stránky duchovního růstu a snadno přešla na nezabíjené stravování: jako by tomu tak bylo odjakživa.

Mnoho jsme četly, posuzovaly spolu přečtené, hledaly způsoby boje se svými "komplexy", s leností, podrážděností a všemi dalšími negativy, které jsme v sobě dokázaly odhalit.

¹ Nagual (s velkým písmenem) je duchovní vůdce, který sám už poznal nemateriální světy, v souhrnu nazývané naguaelem.

Je to termín z indiánské tradice, popsáné Carlosem Castanedou, ve které pracovali konkrétně Juan Matus a Chenaro.

... A mě velice pomáhala představa, že každé ráno v šest hodin na druhém konci města, v té samé době jako já, dělá i Marie ta samá psychofyzická cvičení, která byla popsána v knihách Vladimira Antonova...

* * *

Avšak své úspěchy jsem hodnotila jako nepřilíš významné..

Bůh — také...

A tak mě musel trošičku postrašit...

Jednou v noci jsem se probudila s úplným pochopením toho, že jestliže nebudu schopna hned teď začít seriózní práci na sobě, pak mě už v nejbližší budoucnosti čeká rakovina a trýznivá smrt...

Ráno jsem napsala dopis Vladimiru Antonovovi.

On mi hned druhý den zatelefonoval. Ačkoliv... dopisy v našem městě nejsou nikdy doručovány tak rychle...

Pozval nás obě na návštěvu...

Když jsem o tom pozvání řekla Marii — její reakce byla taková: "Už to začalo? Jak je to strašné a skvělé!"

... Přijely jsme na návštěvu příliš brzy. Byl silný vítr a mráz, takže jsme se třásly zároveň zimou i strachem. Našly jsme vchod do domu i byt, ale... ještě půl hodiny jsme chodily kolem domu: abychom přišly přesně načas, ne dříve a ne pozdě. Představa toho, že v nejbližší chvíli bude odhalena vnitřní podstata každé z nás, že bude vidět taková, jaká je, bez příkras, — tato myšlenka nám odvalu nedodávala.

... Třesoucí se rukou mačkám zvonek. Dveře se otevírají... Na prahu nás vítá Vladimír .

... Když je neznámý člověk přivítán objímáním a líbáním — ocitá se ve světě jiných vztahů: ve světě, kde vládne Láska a všichni jsou děti Boží, a kde se duchovnímu Mistrovi tyká.

To nejpodivuhodnější, co jsem si z tohoto setkání zapamatovala, bylo ticho. Ale nebylo to trapné ticho, ale... bylo dobré a klidné.

Vždy předtím jsem měla trému z mlčení v přítomnosti neznámých lidí. Byla jsem z toho... stísněná. Ale tady — celé to napětí, celé to moje vnitřní "sevření", pocházející z přání vypadat *co nejlépe*, chovat se a mluvit *správně*, zmizelo, jako by ho smyla měkká vlna klidu a ticha. Měla jsem pocit, že bych v tom klidu mohla *plout*, kdybych se úplně uvolnila a rozplynula se v něm.

Rozplývat se jsem tehdy pochopitelně ještě neuměla. A proto jsem hned vyplouvala na povrch lehkého vzrušení, hned se zase nořila do blaženosti toho klidu.

Samozřejmě jsme spolu i mluvili. Vladimír vyprávěl o tom, že už mám cosi "napracováno" z minulého vtělení, a proto už žiji v anáhatě. Říkal, že už mám rozvinuté ruce duchovního srdce, že když jsem upravovala kostýmy na hercích, lilo se z mých rukou světlo — a on mi proto věnoval zvláštní pozornost...

Vladimír se velice ohleduplně a něžně dotkl tématu mé pravoslavné výchovy a navrhl mi, abych opustila úzký rámeček náboženské obřadnosti. Přitom o pravoslavné církvi mluvil jen v dobrém a s vděčností vzpomínal na svou pravoslavnou minulost.

Konverzace na toto téma mi vše dostatečně objasnila.

První vyučovací hodiny

*Království Nebeské se získává úsilím,
a ti, kdo vynakládají úsilí, ho dosahují".*

(Mt 11:12)

S prvními pokusy aktivně se změnit jsem začala už v osmé třídě základní školy, když jsem pochopila, že "zakomplexovaná", stydlivá a hloupě hrdá dívka v tomhle životě nic nedokáže, jestliže se nestane... svým protikladem.

Ale teď ta práce získala nový — vyšší — smysl. Teď už jsem to všechno nedělala pro sebe, ale pro Boha. A to znamená, že už nesmím podporovat svoje slabosti! Každé ráno rozcvička, psychofyzická cvičení atd., i když jdu v sedm do práce, dokonce i tehdy, když jsem spala jen dvě až tři hodiny. A takhle — jeden měsíc za druhým.

Osvojovaly jsme si tehdy kurz rádžajógy. Konkrétní cvičení teď popisovat nebudu: jsou podrobně vysvětlena v knize [7].

Na naše setkání s Vladimírem jsem si vždy připravovala soupis otázek, které jsem mu chtěla položit. Ale to se mi nikdy nepodařilo! Vladimír začal mluvit... — a sám začal odpovídat na moje nahlas nevyřčené dotazy...

Už při druhém setkání se stala jedna pro mě významná událost.

Seděla jsem ještě na podlaze na karimatce po skončení šavásany — závěrečného relaxačního

cviku. Byla jsem tak unavená a zároveň šťastná, že se mi nechtělo se ani pohnout nebo promluvit.

Najednou se Vladimír zeptal:

— Kdo z Božských Učitelů je tu teď s námi?

A jeho prostřednictvím náš Host odpověděl:

— "Bůh Slunce" — Assiris.² Já jsem vedl Annu v jejím minulém vtělení a jsem velice rád, že je teď tady!

A dále Assiris vyprávěl o tom, že jsem v minulém pozemském životě byla vtělena na severu Novgorodské Rusi. Byla tam duchovní Škola, kterou Assiris vedl. Stupně výuky v té Škole vedly k poznání Stvořitele, jednotného pro všechny lidi.

... Jen s obtížemi si vzpomínám na to, o čem jsme tehdy mluvili, protože Assiris — můj dřívější Božský Učitel — vešel Vědomím do mého těla a daroval mi Blaženost úplného pocítění Sama Sebe...

Prožívala jsem to tehdy poprvé. Světlo a Láska mě zaplnily a zaplavily natolik, že jsem se nedokázala ani pohnout, a po tvářích mi stékaly slzy štěstí. Co se dělo kolem mě, jsem přestala vnímat. Všechno zaplnil zázrak dotýkání se Živého Boha, Který konečně v mém srdci zaujal Své zákonné místo...

Bůh — Živý Bůh! — vešel do mého života tak skutečně, jako když do něho vchází ten nejmilovanější člověk. Nikdy předtím jsem v tomto životě nezažila takovou silnou lásku! Proto jsem tedy tak dlouho čekala: na to, až přijde ten Hlavní Milovaný, jehož jméno je Bůh...

* * *

Právě takhle jsme se při setkáních s Vladimírem dotýkaly Boha — a potom se znovu nořily do shonu

² O Assirisovi a dalších Božských Učitelích si můžete podrobně přečíst v knihách [6-7,9].

pozemského života... Přitom jsme se pokaždé musely snažit v něm neutonout, nezalknout se, ale znovu vyplavat.

Po celý ten čas se mi zdálo, že už ten maratón skončí a bude přestávka na oddech. Ale přestávka nebyla: jako by se začala natahovat a roztáčet nějaká pružina, která dávala mému životu stále větší zrychlení, — abych dohonila ztracený čas té duchovní nečinnosti, kterou jsem předtím považovala za svůj "uvědomělý" život...

Místa síly

*"Bůh — Veliký Nekonečný Vesmírný Bůh —
je Láska. A pro to, abychom se k Němu
mohli přiblížit, poznat Ho, vlít se do Něho, —
musíme se také stát velmi velkou láskou!"*

Vladimir Antonov
(Z filmu "Sattva jara")

Potom jsme odjeli do lesa na *místo síly* Assirise. Začalo se uskutečňovat to, o čem jsem si nedovolila ani snít...

Ohromná koule Živého Božského Světla, viditelná očima vědomí, rozvinutého jako duchovní srdce... Zářící Slunce Božské Lásky... A znovu — nejintenzívnější Blaženost z Doteků...

Zdá se mi, že shořím štěstím, — modlím se a prosím:

— Assirisi, jaký jsi? Já bych tak chtěla Tě uvidět, uslyšet, pochopit, pocítit takového, jaký jsi, ještě úplněji — ve vši Tvé Božské Všudypřítomnosti!

Vladimír si všiml mých muk a přistoupil ke mně:

— Vyjdi z anáhaty dozadu. A zkus se odstrčit od zad těla rukama vědomí. Pak dokážeš *vyplout* do Světla Assirisova Vědomí. Potom můžeš zkusit s Ním splynout a zaplnit Jeho formu.

Po hodině snažení a pachtění, které bylo jen na vteřiny přerušováno pronikavým pocitem blaženého Splynutí, jsem byla tak unavená jako nikdy předtím v životě.

... Když jsme potom šli k táboráku, Vladimír se mě jakoby mimochodem zeptal:

— Tak co: povedlo se ti to a líbilo?

Byla jsem v rozpacích, jak na to odpovědět. Vždyť jsem ještě vůbec neměla představu o tom, jak se TO má povést!

On se usmál, povzbudil mě a ujistil, že se mi to podařilo... A začal mi vysvětlovat, jak se postupně rozvíjí vědomí člověka. Na začátku bývá vědomí většiny lidí podobné shluku energie, velkému asi jako tenisový míček a je připevněno k nějaké čakře. Metodami rádžajógy se můžeme naučit přemísťovat vědomím po energostrukturách těla a zároveň je přitom očišťovat. Když jsou tělesné energie v potřebné míře očištěné a zjemnělé — můžeme se začít učit z těla vycházet, a zároveň se přitom naladřovat na jemnou úroveň Božského Učitele. Následujícím krokem je zvětšování velikosti objemu vědomí; což se nazývá "krystalizací" — podle analogie s růstem krystalu v příznivém prostředí.

... Potom jsme společně obědvali a odpočívali u táboráku. A pak jsme my dvě ještě dostaly domácí úkol: pracovat dále na pročišťování a rozvíjení čaker. Konkrétně jsme měly zpívat speciální mantry pro čakry.

Vladimír vstal, aby nám ukázal, jak se to dělá, zlehka si odkašlal a senzačně vysokým hlasem zazpíval všechny mantry. Zněly něžně, jemně, a celý prostor zasněženého lesa kolem se naplnil zvukem toho hlasu, který jak se zdálo, nemohl patřit k jeho tělu. On — se svými hustými jemnými vousy, rámuujícími obličej — stál před námi ve vatáku a gumových holínkách, a zvuk manter naplňoval celý prostor kolem. Ale, zdálo se, že se to těla vůbec netýká. Že celá ta obrovská průhledná masa vzduchu kolem nás náhle oživila a stala se proudem jeho měkkého hlasu...

... Tyto nalad'ovací zvuky pro čakry nám umožňovaly udělat ze svých těl s jejich energostrukturami nástroje, vhodné k další práci na zdokonalování vědomí.

* * *

Pak nás Vladimír nechal nějakou chvíli pracovat samostatně.

Vycit'ovala jsem a pozorovala, a byla jsem ohromená a nadšená, jak mocně Bůh vstoupil do mého života a vytěsnil "odpadky a smetí" z mé všednodenní existence.

Teď jsem každé ráno hned po probuzení vzpomínala na Assirise. A On okamžitě přicházel a naplňoval mě radostí a nadějí.

A když jsem se někdy "zapomínala" v městském shonu, stávalo se, že najednou skrz mlhu mraků a mokrého sněhu na několik sekund vysvitl sluneční kotouč... a já jsem se rozzářila radostí a vzpomněla si na Assirise. A uvnitř mého vědomí začaly znít sloky veršů. Ale ty jsem neskládala já: ty začínaly znít

jakoby samy od sebe — jako nějaký rytmus, který se postupně naplňoval slovy... — slovy odvádějícími za hranici světa iluzí...³

* * *

Každé ráno jsme dělaly uložená cvičení a zpívaly mantry pro čakry a schovávaly se přitom v našich v koupelnách: abychom nebudily rodinné příslušníky svým neumělým vytím. Ale sousedé seshora i zespodu se jistě divili podivnému skučení z vodovodních trubek...

Ale my jsme tak chtěly — co nejrychleji, dále!

A náhle mi zavolal Vladimír a pozval nás na nové cvičení.

Oznamuji to Marii... Ale ona odpovídá, že je ten den zaměstnaná a vůbec se nemůže uvolnit z práce...

To, co se jí pak přihodilo, bylo pro mě celoživotním vysvětlením toho, co znamená jít až na hranici možností. Ona byla zoufalá z toho, že ji Bůh nepřijímá, že už ji dál k Sobě nepouští... A pokud se to nestane dnes, nemusí to nastat ani napodruhé, a už nikdy! "Pták svobody letí — a nikdy se nezastavuje, ani se nevrací zpátky" — to bylo to, čemu ji naučil Juan Matus prostřednictvím Castanedových knih. Její zoufalství bylo takové, že jsem nevěděla, co si s ní počít. Utěšovat ji bylo neúčinné...

Ale všechno se vyřešilo velmi jednoduše. Bůh ukončil zkoušku a Vladimír pouze posunul čas setkání o dvě hodiny, aby Marie stihla jak práci, tak i naše cvičení.

³ S těmito verši se můžete seznámit v knize [4].

... A tak jdeme, sníh s deštěm nám čvachtá pod nohama, obloha je zahalená těžkými šedivými mraky...

Ale před námi je zázračná *rostlina síly* — topol. Odlišuje se od všech okolních topolů ohromným kokonem jemné a světlé energie, naprosto se shodující s energií lidských duchovních srdcí. Je to teplá něžnost a světlo, které je možné vidět vědomím, bez ohledu na sychravost a pošmournost kolem. Je možné také pociťovat hranici kokonu zvenku i zevnitř, zaplňovat kokon sebou — sebou jako duchovním srdcem. Nebo můžeme dokonce odejít koncentrací vědomí pod povrch Země — tam, kde kokon obemyká mohutné kořeny topolu. Přestaneme přitom vnímat povrch Země a svobodně procházíme skrz zemskou kůru...

Ale tento topol není jen strom s energetikou anáhaty: je to vědomí, které mělo v minulosti lidské vtělení. A prostřednictvím života v těle stromu se teď učí tomu *klidu*, který si nedokázalo osvojit tehdy, když žilo a milovalo jako člověk a dávalo lásku...

S touto duší jsme mohli hovořit, emočně se kontaktovat... Realita kontaktu s vědomím *na druhé straně fyzického světa* se pro nás stala natolik očividnou, že už jsme nemohly nepochopit, že život, vnímaný jako pohyb materiálních těl, je takhle viditelný *jen z jedné strany*. Ale, čím hlouběji pod touto hmotou pociťujeme jeho pulzování, tím jasněji chápeme, že my nejsme těla, ale vědomí, a že kolem nás je nesčíslné množství dalších evolvujících vědomí, právě tak živých, jako my samy...

Měly jsme uloženo pokračovat v práci s topolem, a tak jsme každé ráno před odchodem do práce a každý večer přicházely k němu, vítaly se s

ním, objímaly ho rukama duchovních srdcí. A ta velká a dobrá duše nás učila harmonii, něžnosti, lásce a klidu, pomáhala nám čistit energostrukтуры našich těl a přivykat si být takovými velkými jako ona sama.

... Nedávno jsem zašla k našemu příteli topolu a zeptala se ho, co bych o něm měla napsat v knize, co by on sám chtěl vzkázat lidem. On odpověděl:

— Já si špatně pamatuji, co jsou to knihy. Ale vím, co to znamená milovat, milovat, milovat!...

... A já už jsem pak nenacházela slov, jen jsem mu odpovídala svojí láskou — na jeho lásku.

Vždyť milovat je mnohem víc, než o lásce jen mluvit!

* * *

Dále nás Vladimír učil vycházet z anáhaty přes meridián čitriní a splývat se Svatým Duchem nad povrchem Země...

Za několik hodin života jsme se s ním naučily to, s čím se lidé někdy musejí namáhat nejedno vtělení...

My jsme tehdy ještě nechápaly, jaké obrovské kroky nám Bůh umožnil dělat, abychom mohly jít k Němu...

... Konkrétně, bylo mně dáno prožít jeden z principiálně nových stavů. Řečeno v termínech Juana Matuse, podařilo se mi tehdy "shromáždit se v jiném světě", vystoupit z fyzického těla do Živého Světla Ducha Svatého ve třetí úrovni hustoty Jeho projevu.

Pocitování fyzického těla úplně zmizelo. Plavala jsem jako vědomí s nataženými rukama duchovního srdce a vši silou jsem se celou bytostí pokoušela dostat tam, kde spousta vzájemně slitých vědomí projevuje ve Stvoření Světlo a Lásku Stvořitele.

Přestala jsem vidět a uvědomovat si fyzický svět, ani jsem si nevzpomínala na to, kde stojí moje tělo, ani na to, že jsem prováděla meditaci... Meditace — jako aktivní práce — náhle přestala existovat, nevyžadovala už žádnou námahu... Svět Nekonečného Živého Světla se stal jedinou Skutečností... Vívala mě *tam* Objektí Lásky, *čekali mě tam, už velmi, velmi dlouho...*

Ten stav příliš dlouho netrval, ale čas jsem si *tam* neuvědomovala. Když jsem "přistála" zpátky v těle, zopakovat si to všechno jsem už nedokázala. Jenom jsem si tento stav vtiskla do paměti a pokoušela se v budoucnu k němu "dotáhnout". Byla to taková *upoutávka* od Boha: On Se mi ukázal a nechal Se mnou ještě jednou, ještě v jedné další variantě, reálně poznat, procítit. A dál už bude záviset na mých úsilích — jestli Ho postihnu v úplném a závěrečném Splnutí s Ním v Příbytku Stvořitele.

Božští Učitelé

Nevtělených Božských Učitelů, souhrnně nazývaných Svatým Duchem (Bráhmanem), je nescíslné Množství. Jsou to Ti, Kdo se po celou dobu existence vesmíru vlévali do Oceánu Prvotního Vědomí. Božské Duše, Které se staly soupodstatnými se Stvořitelem, Se poté projevují jako Božští Učitelé, z Něho vycházející. Uskutečňují Jeho Vůli v Jeho Stvoření.

Někteří z Nich jsou dobře známí a Jejich Učení se stala dědictvím lidstva. Ale jsou i Ti, Které zná jen málokdo, protože se v paměti lidí neuchovalo to, jak žili a co říkali.

Ale někdy se Oni znovu vtělují do lidských těl. Pak Je lidé nazývají Avatáry, Mesiáši nebo Kristy. Oni se znovu vtělují z lásky k nám: proto, aby měli lepší možnost nám pomáhat.

Ráda bych ještě něco pověděla o svých zkušenostech kontaktů s Nimi.

* * *

Dosud se mi dařilo žít na tomto světě tak, že jsem nic nevěděla o tom, že v současnosti žije na Zemi Satja Sái a David Copperfield. Dokonce jsem o Nich před seznámením s knihami Vladimíra Antonova ani jednou neslyšela!

Moje známost se Satjá Sái Bábou začala četbou Vladimírovy knihy "Satja Sái — Kristus našich dnů". Když jsem četla tuto knihu, napsanou s Jeho požehnáním a dodatečně Jím ještě požehnanou ve vydané variantě v jeho indickém ášramu, — pocítovala jsem Jeho Božskou přítomnost. To samé pokračovalo i následně při čtení Jeho dalších knih a knih o Něm. Smysl jednotlivých vět se mi s Jeho bezprostřední pomocí začal odhalovat mnohem hlouběji, nežli při obyčejném čtení.

On mě zaléval Svojí Láskou, aby podpořil moje správné myšlenky, nebo také mluvil, když mi vysvětloval, jaké nedostatky bych v sobě měla hned teď vymýtit.

Ale občas dělal i malé zázraky, umožňující mi například najít a koupit knihy o Něm, takové, které se už mnoho let nevydávaly. Jednou mi dokonce vložil do rukou dva stejné exempláře, pro Marii a pro mne, ty jediné, které prodavač jakoby "náhodou" měl.

Nebo mi úplně neznámý člověk v obchodě s knihami najednou daroval Jeho portrét...

S jistotou jsem už pociťovala přítomnost Satja Sái ve svém životě — a těšila jsem se na první setkání s Ním na Jeho *místě síly* tak nedočkavě, jako se určitě těší na první daršan jeho oddaní učedníci, přijíždějící do Indie.

... Vladimír nás zavedl na jedno z Jeho oblíbených míst — na to místo, kde je Jeho Mahádubl snadno vidět a kde je obzvlášť lehké s Ním komunikovat.

Když jsme si sundali batohy, trochu si odpočinuli po cestě a shromáždili se u Mahádublu — začal nám Vladimír vysvětloval, že: Sái Bába přišel a natahuje k nám Svoje Ruce, dotýká se jimi anáhat v našich tělech. A pak nám uložil, abychom s Ním dál komunikovali samostatně.

Přitiskla jsem se celou svou bytostí, celým svým vědomím, k ohromnému tělu vědomí Satja Sái a říkala jsem Mu, že Ho miluji a že se budu velice snažit v učení... Potom už jsem nebyla schopná slov — a bylo mi podivuhodně dobře... A zcela neočekávaně zazněla Jeho slova, adresovaná mně — tehdy ještě nic neznající a neumějící, stojící teprve na samém začátku Cesty. On řekl:

— My všichni máme jedno společné Srdce: Srdce Boha. To je také i tvoje Vyšší "Já", které tě čeká poznat a stát se Jím.

Zapamatovala jsem si tato slova na celý život. Žila jsem s nimi, opakovala jsem si je jako mantru, jako heslo, umožňující mé vpuštění do Přibytku Stvořitele.

A potom, když jsme obědvali, nám Satja Sái, Ježíš a Krišna přišli požehnat. Když Sái Bába

přistoupil ke mně, zastavil se za mými zády a přitiskl mě k Sobě jako malou holčičku, v té chvíli se něco ve mně jakoby "přelilo přes okraj"... A pak jsem zřetelně uviděla Jeho velký usmívající se Obličej, sklánějící se nade mnou.

Satja Sái se teď pro nás stal jedním z Těch, Kdo byli vždy s námi. On se ozýval okamžitě na zavolání. Například: "Neboj se ničeho, Já jsem vedle tebe, pořád jsem s tebou. Tvůj Bába", když jsem tohle uslyšela ze samotné hloubky svého srdce, vždy mi to pomohlo najít sílu, odvahu, trpělivost a pochopení toho, co mám dělat.

* * *

Naše vyučování pokračovalo. Vladimír na nás lišácky dohlížel: "No, co teď mám s vámi dělat? Vyzkoušejte si třeba tohle!" — a ukládal nám cvičení.

Tak jsme se seznámili s Chuangem-Di — jedním z prvních Avatárů na Zemi, Který se několikrát vtěloval v Číně. To On prostřednictvím Lao-C' nadiktoval Tao-Te-Ting. On by také tím "Nájemcem", Který miloval různé extravagantní žerty a dával tajné znalosti skupině Naguálu Juana Matuse.

* * *

Jsme na lesní cestičce. Kolem jsou husté vysoké smrky. Ticho narušuje jen zpěv červenek a pěnkav.

Vladimír nás seznamuje s Chuangem-Di. Vypráví nám o tom, jak tady Chuang-Di jednou zhutnil svoje

Tělo Vědomí natolik, že bylo viditelné dokonce i pro úplné začátečníky.

Navrhuje nám, abychom Chuanga-Di pozvali do své anáhaty a začali tam s Ním komunikovat.

... Mně se uvidět obličej Chuanga-Di nepodařilo, a tak jsem si začala představovat Jeho Obraz podle Vladimírova popisu — a moje výtvarné vzdělání mi to umožnilo provést celkem bez problémů. Spatřila jsem obličej mongolského typu se širokými lícními kostmi... Jeho oči náhle ožily a zajiskřily veselím, na tváři se objevil něžný úsměv... Obličej získal skutečnou živou mimiku!

Pokusila jsem se s Ním hovořit, ale nedařilo se mi Ho slyšet: z rozrušení jsem se nedokázala uvolnit natolik, abych dokázala přijmout odpověď. Poprosila jsem tedy Chuanga-Di, aby mi odpovídal mrkáním: jestli "ano" — ať Chuang-Di mrkne levým okem, jestli "ne" — pravým. A... — podařilo se to!...

Položila jsem mu několik otázek, a poté, co jsem si právě takovým "mrkacím" způsobem vyžádala Jeho souhlas, jsem se pevně se zachytila rukama vědomí Jeho krku a poprosila:

— Pojedme za "Zrcadlo"!...

A okamžitě jsem se ocitla v teplém hustém klidu eónu protoprakriti.⁴

Pokračovala jsem v "jízdě" na krku Chuanga-Di znovu a znovu, a prosila Ho, aby mě "vozil" po eónech, dokud jsem velice zřetelně neuslyšela:

— Flákačko!

Ale bylo to řečeno tak něžně, že jsem se vůbec neurazila, a dál se jen radovala z ještě jedné další podivuhodné zkušenosti poznání reálného Boha —

⁴ O eónech (lókách) mnohorozměrného prostoru viz v [7] a dalších knihách Vladimíra Antonova.

Živého, Něžného, Veselého — při vší Jeho Vesmírné Všemohoucnosti!

Ačkoliv, když jsem potom vzpomínala na svou vlastní drzost, cítila jsem se "všelijak". Jak jen? — jak jen jsem si mohla tak jednoduše, bez okolků, "dovolovat" na Boha, ke Kterému se slušelo, podle mých ještě nedávných představ, se jen modlit, vkleče na kolenu? Jenže, co teď už naděláš?! Vždyť On — Chuang-Di — je Živý, Opravdový! A padat před Ním na kolena... to nemá žádný smysl: On o to ani nestojí! A vůbec, zkuste si najít nějaká kolena u mého duchovního srdce: to má přece jenom ruce lásky!

* * *

Čas podivuhodně ubíhal. Na jedné straně pokračoval můj obyčejný život v materiálním světě, s rodinou a dalšími příbuznými, kteří všichni čekali na to, kdy už ta má "bláznivina" skončí?, už aby to bylo! Ale v jiném čase jsem žila v tom jiném světě, kde existoval jen Bůh. A v něm nás Vladimír vedl tak rychle, že nás nenechal ani oddechnout. Vždyť od začátku cvičení uběhlo všehovšudy několik měsíců!

... A teď nás Vladimír vzal s sebou vítat svítání na tetřevím toku. Odjížděli jsme už večer, bez stanů.

... Vystoupili jsme z autobusu a rychle se ponořili do mlčenlivosti nočního lesa. Zdálo se, že se hvězdná obloha spustila dolů a položila se na Zem jako komfortní přikrývka, pokrytá hvězdami. Měla jsem pocit, jako bych se dotýkala nebe svýma rukama už trochu povyrostlého vědomí, a že se prostě mohu dotýkat celého toho nebeského prostoru, prosyceného světlem hvězd. A když jsem se dívala z nekonečnosti, mohla jsem pocítovat, jak

maličká planeta Země pluje v měkkém vesmírném prostoru.

Přišel Chuang-Di — a celá ta nekonečnost se naplnila Jeho přítomností. Noční chlad náhle zmizel a všechno kolem zaplnil teplý klid, nasycený Jeho Láskou.

Štěstí mě naplňovalo až po okraj, divže nepřetévalo! Ale klid Chuanga-Di byl silnější, a proto bylo moje štěstí donuceno hořet jen jako nepatrná hvězdička v Oceánu Vesmírného Chuanga-Di.

... Dorazili jsme na místo přenocování. V úplné tmě jsme sbírali dřevo na oheň. Když se oheň konečně rozhořel, Vladimír nám řekl, abychom se co nejpohodlněji uložili a ještě se na tři hodiny před svítáním prospali, dokud nepůjdeme blíže k tetřevům.

Já jsem spát nemohla: "Kdo jsem? Kde jsem? Co dělám na této Zemi? Proč jsem tu? Co tu mám dělat?" — kolikrát nám Vladimír ukládal, abychom na tyto otázky nezapomínali! Ale právě teď — bylo zapotřebí je nejen pokládat sobě, ale také odpovědět Bohu — přímo s úplným uvědoměním a s plnou odpovědností: "Já jsem částička Absolutna, nepatrná živá kapička vědomí, která je vtělena proto, aby rostla a uvědomovala si svoji Soupodstatnost s Tím Jednotným, ke Kterému musí směřovat všichni". A já Mu přímo teď musím oznámit, že jsem připravena jít bez váhání k Němu. Poněvadž v životě není nic důležitějšího než tento hlavní Cíl!

Chuang-Di se připojil k mým prožitkům a připomněl mi myšlenku, kterou jsem četla v jedné z Vladimírových knih: Bůh nikdy neukládá člověku zkoušky, které by v daném okamžiku byly nad jeho síly; ale nelze ani pokračovat žít v *toužení po něčem*

vyšším,⁵ a přitom nedělat všechno, co na mě závisí; je zapotřebí nejen udělat volbu ve prospěch Boha, ale každodenně, v každé chvíli odstraňovat ze svého života všechno, co nám brání jít na hranici svých možností...

... Potom jsem na chvíli usnula, zatímco jsem se držela ruky Chuanga-Di.

... Vstali jsme ještě před svítáním, potichu jsme posbírali naše věci a vydali jsme se tam, kde měli tokat tetřevi. V předjitřní mlze prolétaly nad našimi hlavami lesní sluky, plavně mávajíce křídly. Potom začaly tokat a zpívat svou úchvatnou píseň bekasíny; vylétávaly do výše a poté padaly dolů, a přitom rozřezávaly hustý ranní vzduch roztaženými ocasními pery, vydávajícími nenapodobitelný bekavý zvuk.

Vyslechli jsme si i tetřevy...⁶

... Slunce se zvedalo stále výše a osvěcovalo pole. Ptáci naplňovali prostor svými hlasy. Každý jejich druh se zapojoval do společného chóru při určité intenzitě světla. Samečci všech druhů se ze všech sil snažili svými písněmi k sobě přivábit samičky — aby se z jejich lásky narodili potomci, které by pak jejich tatínkové naučili písním jejich vlastního druhu.

Vladimír nám o tom všem vyprávěl a učil nás rozpoznávat ptačí hlasy.

A poté zhutnil Svoje vědomí do nové formy: abychom mohli zblízka prozkoumat, jak tetřev toká.

... Pokud někdo z vás viděl herce Lebeděva, zobrazujícího velice starého koně v divadelním

⁵ Slova z jedné ze starších písní Borise Grebenščikova.

⁶ Podívejte se na naše videa na www.ru.spiritual-art.info, včetně videa „Tetřeví tok“.

představení "Olejomalba", pak ví, že člověk může zobrazit koně tak, jak by to žádný kůň nedokázal.

A teď si pokusme představit člověka, stojícího na malém kopečku uprostřed polí, který se pomalu přeměňuje v ohromného tokajícího tetřeva. Postupně naklání trup a hlavu, roztahuje křídla, která se téměř dotýkají země, vyrovnává do vějíře černá, stříbrně se lesknoucí, nádherná ocasní pera — a zpočátku se začíná "rozehřívát" pohupováním trupu a vydáváním tetřevího "pukání", které posléze přerůstá v jásavou píseň...

Potom se Vladimír napřimuje, přijímá znovu lidskou podobu a chechtá se tomu — a my se chechtáme spolu s ním.

... A východ Slunce jsme už vítali na kopci uvnitř Mahádublu Satja Sáí, vycházejícího z hlubiny nekonečného Oceánu Stvořitele.

... Potom jsme se koupali v ledové vodě nedávno rozmrzlé řeky a opalovali se pod paprsky už letně teplého sluníčka. Všechny prožitky, napětí a nadšení této noci smýval nový den, který musel být prožit pro Boha, tady a teď.

Ptáci

"Uvědom si, že všechny bytosti
jsou Moje malé děti!"
Krišna [6]

Vladimír vždy učil a stále učí nejen technikám meditací. On učí *všem*! Zejména — vidět harmonii a krásu přírody, a přitom udržovat ohleduplný a něžný vzájemný vztah s každou vtělenou duší. Každá z těchto bytostí — bylinek, stromů, malých pavoučků i

mravenečků — se pro nás stávala tou, kterou musíme upřímně milovat. Bylo nepřipustné si například "nevšimnout" mravence na lesní cestičce a náhodou na něj šlápnout. Nebo projít kolem kusu rezavého plechu, dusícího mladou travičku. On sám si vždy všimal, jestli některý tvor nepotřebuje pomoc, například osvobodil mladý stromek od suché větve, visící na něm, odřezával od kmenů stromů provázky, bránící jim v růstu, které tam kdysi někdo přivázal a ponechal.

Vladimír nám nejen vysvětloval jak bychom měli jednat. Ale on také vždy tak jedná a žije sám: podle zákonů lásky *ke každé bytosti*. A my jsme se učili tím, že jsme ho napodobovali.

A také nás ještě učil poznávat ptáky podle hlasů.

To pro mě nebylo jednoduché... Během prvního jara mého učednictví se hlasy ptáčků přirozeně vlévaly do jednotné harmonie štěstí prvních doteků Boha aniž by se mi vtiskla do paměti jejich jména a písně. Moje ornitologické⁷ dovednosti se omezovaly na schopnost odlišit podle hlasu vránu od kukačky. A pokud se mi ještě podařilo ptáčka zahlédnout, pak jsem ještě dokázala rozeznat kosa od datla a červenku od pěnkavy... Ale podle zpěvu..., a když ještě k tomu zpívají všichni dohromady, to už bylo horší...

Ještě bylo dobré, když se Vladimír zeptal: "Kdo to dělá "kek"? V tom případě jsme znali odpověď: "Kek-kek" říká strakapoud; to jsme měli napsáno v našich tahácích. A žluna říká "sedím si", když si sedne na strom, a také píská jako na policejní píšťalku. Oznamuje tím všem ostatním, že přiletěla.

⁷ Obor zoologie, zabývající se ptáky.

"Fňukáním" se ohlašuje pěnkava. A sojka zase něžně "kráká". A drozdi, když si jen tak spolu povídají nebo odhánějí druhé ptáky od svých hnízd, — vydávají praskavé zvuky.

Ale pokud ti samí drozdi začnou zpívat — pak je to velice těžké: kos černý (také drozd), drozd cvrčala, drozd zpěvný, drozd kvíčala... To už se ani uhádnout nedá! A člověk si jejich árie do taháku nezapíše!

A až po čase jsme pochopili, že si Boha nemůže zamilovat ten, kdo nedokáže obsáhnout a realizovat lásku ke všem bytostem — Jeho dětem. A opravdově zamilovat se můžeme — pouze — pokud je budeme znát: znát je podle jmen, poznávat je po hlasech...

Pro Vladimíra tehdy nebylo jednoduché překonat náš odpor. Ale on nejenže nám dopřál uvidět hned vedle našeho obrovského města tetřevy a bekasíny, lesní sluky a kolihy, lišky, zajíce, bobry... Stali jsme se i svědky toho přeměňujícího zázraku: že když se naučíme žít v jemné harmonii s přírodou, pak se zvířata a ptáci přestanou bát našich těl a přicházejí a přilétají úplně blízko. Sýkorky a sojky — lesní, ne ty krotké z parku, se krmí chlebem s máslem a sýrem přímo z našich rukou. Ještěrky nám dovolují, abychom pohládili jejich zádíčka, zahřátá sluníčkem. Červenky si nás prohlízejí ohromnými očkami ze svých maličkých opeřených tělíček: copak to tu je za velké tvory, kteří vyzařují lásku? Přilétají a sedají si na větve úplně blízko — a odměňují nás svými překrásnými písničkami.

A potom, když jsem ptáky natáčela pro naše videofilmy, jsem opravdově poznala jejich život — a zamilovala jsem si je tak, jak to chtěl Vladimír! Naučila jsem se jejich písničky a nechávala červenky, pěnkavy, drozdy a budníčky zazpívat jejich árie do

mikrofonu — pro ty lidi, kteří možná jejich hlasy uslyší poprvé v našich filmech.

Mnišství

"...Prozření jednoho člověka nerozprostírá svá křídla nad druhým.

A každý z vás stojí o samotě před Ním..."

Chalíl Džibrán [6,15]

"Pouze v opravdovém mnišství je Bůh poznatelný!"

Vladimír Antonov

(Z filmu "Místa síly")

Už jsem vám vyprávěla, že se průběh mého života od určité chvíle zřetelně rozdělil na dva proudy. A teď se ten, který plynul v materiálním světě prudce zpomalil, a ukončil tak zbytečnou honbu za iluzorními, nepotřebnými hodnotami. Ale ten druhý, který mě nesl k úplnému poznání Stvořitele, se neuvěřitelně intenzívně zrychloval. Od určité chvíle obvyklý průběh událostí přestal existovat. Zůstaly jenom *stupně Cesty*, které předurčovaly životní změny na materiální úrovni.

Mnich je ten, kdo se úplně zasvětil pouze Bohu: Jeho poznávání v lásce k Němu a sloužení Mu, uskutečňovanému prostřednictvím duchovní pomoci druhým lidem.

Já jsem naprosto vyznávala tuto formulaci, kterou mi předal Vladimír. Ale jedna věc je teorie, a druhá — její realizace v těžkém skutečném životě.

A Bůh mě postavil do situace, kdy jsem musela udělat rozhodující volbu.

... Dost dlouho jsem svoji milovanou práci v kinostudiu vykonávala současně s duchovní učením. Ale teď mi náhle dali práci ve filmu, spojenou s expedicí do Egypta (bezplatný zájezd, výplata v tvrdé valutě, vynikající režisér i herci). Ale na druhé straně nám tady Božští Učitelé Ptahhotep a Elisabeth Haich začínali poodhalovat tajemství ezoterických vědomostí právě toho starodávného Egypta.

Chápala jsem, že pokud odjedu na expedici, už nikdy se mi neotevřou ty dveře, které mi nyní otevírá Bůh.

O této situaci jsem Vladimírovi nic neřekla: věděla jsem, že pokud se ho zeptám, řekne: " No pochopitelně, jed', jestli chceš!"... Svoji volbu jsem musela udělat sama. A ta pro mě byla jasná: odmítla jsem jet, předala jsem svou práci velice dobrému člověku,... nechala jsem svoje klíče uvnitř kostymérny a zabouchla za sebou... Dveře do světa iluzí se za mnou zamkly na dva západy — navždy...

Jiný způsob života, nežli život naprosto zasvěcený jen službě Bohu a Cestě k úplné realizaci smyslu své existence už pro mě nebyl myslitelný. Teď už se mě Bůh na to nemusel vyptávat, cesta zpátky už neexistovala!

* * *

Skutečné mnišství je stav života duše "tváří v tvář" s Bohem. Právě tohle je pravé mnišství, a vůbec ne opuštění "světa", přijímání nových jmen, nošení speciálních uniforem, atd.

Vladimír nás vždy učil vzájemnému kontaktu přímo s Bohem.

Konkrétně nám občas ukládal zůstat o samotě s Bohem v lese; museli jsme se rozejít na určitou vzdálenost jeden od druhého, — abychom pocítili, že je *jen On a já*.

A jedenkrát dokonce každý z nás žil po celý týden v úplném lesním "zátvoru". Tehdy jsme poprvé sami hledali *místa síly* a učili se pocíťovat bezprostřední vedení Boha.

To byla pro nás neocenitelná zkušenost, umožňující nám ještě úplnější a bližší kontakt s Ním — Milujícím Otcem, Přísným Učitelem, Jediným Milovaným, Nekonečným Oceánem Lásky...

A Bůh Sám rozvíjel situace v našem životě tak, abychom pochopili: že bychom se měli spoléhat jen na Něho a už na nikoho jiného, dokonce ani na vtěleného Mistra, a ani na ty nejdražší a nejbližší společníky na Cestě.

* * *

Jestliže mně na prvních stupních Cesty Bůh říkal jen povzbuzující slova, diktoval mně sloky veršů, vyprávějící o lásce a blaženosti Splynutí s Ním, pak čím hlubší a zralejší byly moje vzájemné vztahy s Ním, tím přísněji se ke mně choval.

Čím blíže člověk k Němu přichází — tím větší úsilí On od svých učedníků vyžaduje.

Pro ilustraci zde uvedu některé úryvky z mých besed s Ním:

— Meditace nemůže být bez lásky!

Proč někdy láska v tobě zmizí? — Je to proto, že nějaká část tebe-duše ještě není očištěná od neřestí, nestala se ještě tou křišťálovou jasností, která se

jediná může vlít do Mne! Duše musí být zářivě čistá, něžně průzračná a nebojácně zaměřená!

To je tvoje práce pro Mne: očistit se od neřestí, předělat se jako duši, a naplněná láskou se Mi nabídnout.

To, co děláš jen z napodobování, a ne z vnitřního přesvědčení, — to není pevné a ať to tedy odpadne, jako slupka.

Ti, kdo jsou "vedeni na vodítku" do Mne nemohou vstoupit!

Musíš se naučit spoléhat pouze na Mne — a být nebojácná! Vždyť srdce, naplněné Mojí Láskou, se nemůže bát ani o sebe, ani o druhé!

Pochop, že Moje péče, vůbec nespočívá v tom, abych vytvářel pohodlí a klid pro tebe a další Mé učedníky. Moje současná péče je v tom, abyste vy překonali "sami sebe" při odstraňování "lidské formy"⁸

Uč se proto každou situací, kterou vám vytvořím, využít k dobru pro tebe a pro vás všechny. Déšť, chladno, zrušení vlaku — to všechno se může změnit v požehnání! Naučte se využít každou situaci, abyste se stali lepšími.

Neboj se nezdarů! V porážkách se zoceluje vůle k vítězství! Ten, kdo hledá snadné cesty, nedokáže dojít až do konce!

A pochop: Já si přece nemyslím, že se okamžitě můžeš stát dokonalou. Přijímej klidně ten fakt, že u toho, kdo se odvážil konat, jsou chyby nevyhnutelné. Prostě pochop, že moudrý neopakuje chyby dvakrát.

A ještě si pamatuj: Já jsem vedle tebe, Já jsem vždy připraven přijít ti na pomoc!

⁸ Viz „Učení Juana Matuse“ v [6].

Já tě učím SPOLUPRÁCI se Mnou! Jenom tak se naučíš žít a jednat ve Splynutí!

Zapamatuj si pevně a navždy:

Situace "nic se mi nedaří" je výzva! Je to výzva zlepšit se — a zdolat následující stupeň! Život duchovního vojína se skládá z výzev, které on přijímá jako veliké dary, — a z bitev za svoji bezchybnost vychází jako vítěz!

Uč se konat v Jednotě se Mnou! Já už od tebe nebudu přijímat sloužení "šúdry", který jen vykonává, co je mu nařízeno. Já čekám iniciativu a tvořivost! Já přijímám pouze dary lásky!

Ale neobhajuj si ani právo ega na "sebeurčení"! Ty Mi nabídněš svoje dary, svoje myšlenky a svoje návrhy. To, co Já přijmu, budeme potom uskutečňovat spolu: ty a Já. Tato společná práce tě bude učit Jednotě se Mnou!

Nesmíš být třískou, odevzdaně plující na vlnách oceánu, ale ani lodí, která navzdory vlnám a větrům udržuje svůj kurs, — ale musíš být vlnou, *sounáležitou s Prvotním Oceánem Mne!* Když se vlna zvedá a zase spouští — nepřestává přitom být Oceánem, a když pak přijde bezvětří — už vlny nejsou, je jen Oceán!

Naprav se! Nenuť Mě, abych ti dělal bolest!

Pochop: když tě kárám, bolí Mě to vždy víc, než tebe! Nepůsob Mi bolest!

Existují události, které přicházejí do tvého života následkem setrvačnosti a pasivity tvého života. Jestliže člověk, který se vydal na duchovní Cestu, velmi dlouho nemění celý ostatní způsob života, pak jsou následkem tohoto neodpovídajícího růstu duše a starých okovů materiálního světa vyvolávány

události, které rozbíjejí okovy těchto zastaralých stanovisek prostřednictvím kataklyzmat.

Je zapotřebí stále intenzívnější život ve Mně, se Mnou!

Je zapotřebí nebojácnost při odstraňování všeho, co překáží!

Pomalou probíhající proces umožňuje uskutečňování negativní karmy.

Ale je možné v životě předbíhat její projevy na materiální úrovni správným jednáním a Splynutím se mnou v Lásce! To se týká všech, kteří ve svém duchovním snažení chtějí dosáhnout něčeho vyššího, nežli jen "život spravedlivého". To znamená — těch, kdo jdou Přímoú Cestou!

Všechno závisí na rozměrech tvé "nádoby": na tom, kolik jsi schopna do ní vtěsnat. Já jsem připraven ti nabídnout celý Oceán Mé Lásky, Moudrosti a Síly! Já jsem připraven darovat Sama Sebe — tobě a každému...

Ale ty Oceán obsáhnout nemůžeš. Jenom Oceán pojímá do Sebe — jak tebe, tak i všechno existující.

A jednou, až se naplnění tvé "nádoby" stane totožným s Mými Hlubinami a rozměrově dostatečným pro zachování uvědomění ve Mně, mohu tu nádobu odstranit, rozbít iluzi tvé oddělené existence. A ty poznáš, že jsem jenom Já, že jen Já existuji, že ty jsi Já!

V současnosti, dokud nemůžeš po celý čas být ve Mně, plnohodnotně se pociťovat Mnou, je nejlepším způsobem jak žít — nezištné sloužení Mně! Je to nejlepší způsob života, umožňující získávat nedostatkové vlastnosti: energičnost, sebekázeň, klid, nepřipoutanost k pozemskému, šlechtnost, schopnost rychle myslet atd. To všechno na podkladě

bhakti, oddané lásky k Bohu, umožňuje vymazat neřesti z duše a odstranit i zbylou negativní karmu z minulosti. To ti umožní správně růst. Ty, kdo Mně slouží, a přitom zapomínají na sebe, Já k Sobě přibližuji Sám. Obklopuji je láskou a péčí Otce i Matky. A stále s nimi přebývám.

*Totální reciprocita*⁹ se musí stát tvým základním stavem. Vždy se pocit'uj *rozpuštěnou* v Oceánu Mne!

Plnohodnotně Mě vnímat, vnímat Moji Vůli, je možné pouze na podkladě *klidu a rozplynutí*. Jestliže si to osvojiš — staneš se *Jedním* se Mnou.

Jenom láska se rozplývá v Lásce!

Jenom ve vzájemné lásce je možný Klid, Něžnost, Splynutí vědomí!

Všechno ostatní je smetí, které nechť vypluje na povrch a je odneseno proudem!

Ty jsi v Oceánu Mne: v Oceánu Čisté Lásky! Staň se tím Oceánem!

... Stabilní spokojenost se *sebou*, se svými úspěchy — překáží jemnému a čistému vnímání Mne.

Je možné se donekonečna ponořovat do Mne, a poté se navracet do pohodlné "lidské formy", a nezažívat přitom to nepohodlí, ten protiklad mezi těmito dvěma stavy.

Stabilita "já" při nepřítomnosti úsilí o rozplynutí se v Hlubinách Mne — se časem stává "pouty na nohách".

Ten, kdo stojí na místě, se ode mě vzdaluje. Je to podobné jako v těhotenství: je překrásné, dokud

⁹ Jeden z meditačních stavů, osvojovaných v buddhijóze (podrobněji — v [7] a v našich videofilmech).

plod roste, ale musí se přece uskutečnit i porod — jak by to mohlo být jinak?¹⁰

Nelze se uspokojovat už dosaženým, pokud úroveň předchozích úspěchů vytváří bahnité jezero se stabilními břehy — místo mohutné řeky, tekoucí do Oceánu Mne!

Splynutí se Mnou, které se neprohlubuje a nerozšiřuje v neustálém hledání nových možností darování Mi své lásky a dávání Mne druhým, po nějakém čase přestává být Splynutím, poněvadž Já vám nedovolím stagnovat.

Ten, kdo si myslí, že už došel a že teď může "odpočívat na vavřínech", vstupuje na cestu degradace.

Splynutí, které se neprohlubuje, — se zmenšuje!

Láska, která nevzrůstá, — pohasíná!

Úkolem je — stát se Mnou ve vši úplnosti! A to neodbydeš tím, že se mi "zavděčíš" maličkostmi! Bud' zdoláš nový stupeň svého bytí — nebo to znamená — v tomhle vtělení už dost!

A Já vůbec nepočítám s tím, že ten stupeň můžeš zdolat hned napoprvé. Já nikdy neodsuzuji ty, kdo padají, zvedají se a začínají všechno od začátku!

Žehnejte obtížím, protože skrze ně rosteme!

Vyučování

My jsme si nejen osvojovali nové vědomosti sami, ale učili jsme se také předávat to, co jsme obdrželi, druhým lidem, jmenovitě je vyučovat.

¹⁰ Jedná se o „zrození“ v Příbytku Stvořitele. (Viz Filipovo Evangelium v [6]).

Žáků, toho hodných, bylo vždy málo. Občas jsme my všichni, po řadě, dávali lekce jednomu či dvěma vyvoleným... Masový nábor zájemců už Vladimír neprováděl velice dlouho, už mnoho let. Od té doby dostalo příležitost učit se alespoň na začátečních stupních jen velice málo žáků.

Jednou z mých největších potíží bylo vidět nedostatky, chyby a neřesti v žácích. Velice mi v tom překážely moje "růžové brýle". Nedostatky druhých, pokud jsem si jich i všimla, se mi zdály bezvýznamné, mluvila jsem o nich zbytečně mírně — a... lidé prostě nebrali moje slova vážně...

Ale právě to je přece nesmírně nebezpečné — pokud nastává kvantitativní růst vědomí... spolu s duševními neřestmi...

Vladimír mě pochopitelně za to káral. I Bůh mě káral — a to čím dál přísněji:

— Ty jsi skutečně připravena Mně sloužit?

Tak podívej: Já dávám do tvých rukou Mé děti! Ty jsi povinna je milovat tak, jako Já, a vychovávat je jako Vladimír! Ale ty... jenom "uhlazuješ" jejich neřesti!

Ty, pokud je chceš vychovávat, musíš na sebe vzít odpovědnost za jejich osudy! Tvoje péče nemůže být omezena na témata: najíst, napít, dát meditaci! Existuje přece ještě Boží etika a filozofie, existuje život ve skupině, ve které musíš být v každém okamžiku příkladem, kterého by měli následovat, napodobovat ho...

Tvoje současná role je falešná: ty chceš být jen "dobrá máma"!... Ty si na *výchovu jen hraješ*, namísto té lásky, z které Já — kárám i chválím, a nikdy nenechám klesnout Své Ruce, ve kterých držím celou situaci z Mých Hlubin!

Moje láska nezná slitování! Já rozdávám přesné rány neřestem Mých žáků, protože vím, že je to očišťuje od "slupek ega", které je oddělují ode Mne!

Jsi připravena předem přijímat celé břemeno odpovědnosti za lidské osudy — za ty, které ti Já svěřuji?

Při tom musíš pochopit, že úplnou odpovědností za osudy žáků je míněna schopnost v každém okamžiku pociťovat Moji Vůli — Vůli Stvořitele, která je zaměřena na prospěch každé duše!

... Tak mě Bůh učil vyznat se v lidech, vidět schopnosti a potenciály duší, vidět usilování k Němu nebo jeho nepřítomnost, vidět jak neřesti, tak i schopnost každého žáka je u sebe zjistit a zbavit se jich...

A nebyli to vždy ti, kteří se podle úspěchů v minulých životech zdáli být schopnější, než ostatní, kdo zůstávali s námi. Kdovíproč se mnohým z těch, kterým šlo všechno lehce, začalo zdát..., že Boha vlastně ani příliš nepotřebují. A zůstávali ti, kdo neskládali ruce do klína, ale pracovali na sobě a hořeli velikou láskou k Němu. A právě takové duše, připravené bojovat za svou dokonalost a naplněné láskou — Bůh potřebuje!

*** * ***

Někdy bylo bolestné pro mě i pro všechny ostatní vidět a chápat, že konkrétní člověk nemůže pokračovat dále...

Důvody jeho odchodu v takových případech mohly být různé, ale nejlepší ze všeho snad bylo, když on sám ztratil zájem o práci — a odešel.

Ale, jestliže takový člověk nebyl intelektově schopen řešit svoje neřesti, a někdy dokonce trval na svém právu je mít: "já mám pravdu, nadávají mi neprávem!", nebo nevynakládal úsilí na jejich odstranění, — v takovém případě bylo nutné se s ním okamžitě rozejít.

Bůh mi o tom řekl toto:

— Seriózní meditační práce je spojena s rychlým růstem vědomí, a to vyžaduje právě tak rychlé odstranění neřestí.

Příčemž práci na předělání sama sebe musí provádět sám učedník, Bůh-Učitel — mu pouze pomáhá, napovídá. Učedník, který vědomě přijal Cestu, se musí *sám postavit pod údery Boha*. Tím Boha vybízí, aby mu ty rány zasadil. Tak se učedník stává spojencem Boha v této práci na sobě a vynakládá maximum úsilí při odstraňování vlastních nedokonalostí. On musí "zatnout zuby" a vytrpět bolest při operacích na odstraňování neřestných kousků svého ega.

Jestliže učedník takhle postupuje — může pokračovat dále, jestliže ne — znamená to STOP!

* * *

Ještě bych chtěla promluvit o jednom jevu. Já osobně jsem se s ním setkala jen jednou, ale slyšela jsem, že se něco takového stalo už předtím.

Je udivující, jak lehce někdy zapomínají bývalí následovníci, že to nebyli oni, kdo razil tu Cestu, po které jim pomáhali jít, a že vysoce efektivní metody dostali *jako dar!*

"Zloděj je ten, kdo na obdržené dary neodpovídá dary vlastními!" — učí Bůh.¹¹

Ale kdovíproč někteří z nich najednou říkají: "Teď si vytvořím svoji metodiku, Antonov je příliš přísný a náročný, já teď znám Boha lépe než on, slyším, vidím, a všechno dokážu sám!..."

A pak dojde k úplnému "zvratu", ztrátě všeho získaného, degradaci, nebo, minimálně, k zastavení až do konce vtělení.

Tak, jako větev, vyrostlá na kmeni stromu, která náhle vyhlásí svůj nesouhlas s kořeny a kmenem, usychá a už nepřináší plody, — tak i další rozvoj takových lidí je Bohem zastaven...

* * *

Jednou nám Vladimír vyprávěl podobenství o tom, že duchovní Cesta je podobná přepravě na druhý břeh bouřlivé a široké řeky. A že do loďky s sebou nelze brát ty, kdo se uprostřed náhle začnou bát, nebo si vzpomenou, že si něco zapomněli vzít s sebou a chtějí se vrátit, začnou panikařit, potápět loďku... Pro ně, nepřipravené překonat Cestu, by bylo lepší, kdyby zůstali na svém břehu; takové není radno brát s sebou, ani kdyby o to velmi prosili...

Zázraky

Celý život jsem žila s touhou po zázraku, ve víře v zázrak. Věřila jsem tomu, že je možné: létat, uzdravovat Božským Dotekem, křísit z mrtvých...

¹¹ Viz Bhagavadgítu v [6].

Skutečné zázraky přišly do mého života zároveň se začátkem učednictví. Ale ve mně stejně dál žilo jakési dětsky egoistické přání zázraku materializace — něčeho takového, co je možné si ohmatat rukama... Zázrak poznání Boha, který jsem prožila, ještě úplně nenahradil moje prosté lidské představy, že zázrak je — když se je tak "ze vzduchu" objevují předměty, nebo když zmizí vagón vlaku, letadlo, nebo když v hale začne sněžit...

Já jsem už dovedla splývat s proudem Pranávy, s Mahádubly našich Božských Učitelů, vcházela jsem — zatím je trošičku — do Příbytku Stvořitele... Ale za zázrak jsem to nepovažovala. Začalo to být obyčejné... — tak jakýpak zázrak?! Bylo to podobné tomu, jako nevidíme zázrak na jaře v rozkvétajícím poupěti, v obrovském stromě, který vyrostl z nepatrného semínka, v zázraku života, v zázraku Božského Stvoření...

A tak mi to jednou vysvětlil David Copperfield žertem — ale také s pomocí zázraku...

... Byli jsme v lese, byl konec léta, tento den jsme hodně pracovali, ušli jsme patnáct kilometrů a byli jsme unavení...

Přišel David. A tak radostně nám začalo být v Jeho přítomnosti, že z nás únava úplně spadla...

A mně "blesklo hlavou", že požádám Davida o zázrak. Co je to pro Něho — zmaterializovat mi maličkou sněhovou vločku na dlani?! Nikdo si toho ani nevšimne: vločka přece hned roztaje... A tak jsem nějakou dobu šla, a přitom Mu nenápadně nastavovala dlaň, ale pak jsem na svou hloupou prosbu zapoměla... — šla jsem a přitom se obdivovala Davidovi, Jeho Božskému Úsměvu...

Ale po několika minutách se náhle na jasném nebi — při zářícím slunci — objevil nepatrný tmavě šedý mráček. A... s náporem větru na nás začaly dopadat sněhové vločky a kroupy... Slunce dál oslnivě svítilo a právě tak oslnivě zářil Davidův úsměv: chtěla jsi zázrak — tady ho máš!

... Držela jsem na dlaních tající sněhové vločky, bez dechu, strnulá obdivem...

Ale je pravda, že jsem se i kála: vždyť všichni kvůli mně promokli.

... Ale potom se znovu děly i opravdové zázraky: naši Božští Učitelé: Satja Sái Bába, Ježíš, Krišna a David nám darovali Splynutí se Sebou, a my jsme se znovu ponořovali do Příbytku Stvořitele...

Já se teď nebudu pokoušet předat pocity doteků individuálního vědomí k Vědomí Stvořitele, nebudu se pokoušet vyprávět o stavech rozplynutí, Splynutí... Tuto znalost není možné předat jen s pomocí slov. Ať to každý, kdo se vydal na Cestu, pozná sám...

"Růžové brýle" a setkání se zlem

Vidět ve všem jen to dobré, nevšimat si špatného, jako by zlo vůbec neexistovalo, — to byl způsob vnímání světa, který mi byl vlastní od dětství. Na jedné straně to bylo dobré — milovala jsem všechno a všechny: vždyť, když se díváme skrz růžové brýle, je milovat velice snadné... Ale taková "porucha zraku" nemohla uspokojovat Boha: není přece možné vykořenit zlo, pokud ho člověk nevidí, a ani není možné v tom pomoci druhým...

"Zlo můžeme vymýtit jen tehdy, když ho poznáme. Jestliže každý bude žít v nevědomosti o

něm — pak se dál budou rozrůstat jeho kořeny v nás... Nevědomost o něm je základ špatného v nás" — říkal Apoštol Filip [6].

I když jsem sama byla připravena své neřesti vyhledávat, bojovat s nimi a vykořeňovat je, — a Bůh mě proto mohl dost snadno vychovávat — pak odstranění mojí neschopnosti vidět, že zlo existuje i mimo nás, a mojí nechápavosti, že nedbání toho může způsobit neštěstí, — už bylo složitější.

A Bůh mi to začal objasňovat.

Vždy jsem si myslela, že když miluji psy a nebojím se jich, že mě žádný pes nikdy nekousne! A tak si jednou jdu a přetékám láskou a radostí, — a náhle se na mě vrhá pes a kouše mě. A jeho zlý opilý pán sedí na schodech před obchodem — a kochá se tou scénou...

UVědomit si, že existují lidé, mnohem horší, než ti nejuživější zlí psi, a že takoví lidé dokonce ani nepotřebují důvod k tomu, aby páchali zlo..., bylo to, co špatně zapadalo do mého chápání...

Vladimír nám často ukazoval realitu historické i současné politické situace v naší zemi — a já jsem se pokoušela poznat, že slova písně: "Široká je moje rodná země..., kde člověk tak volně dýchá!" — neodrážejí skutečný stav věcí. A on nám vyprávěl i o "křesťanské" inkvizici, a o dějinách zvrhlostí v dalších náboženských směrech, o kterých jsem si já vždy myslela jen to dobré, ... ačkoliv jsem je znala jen povrchně... Pokaždé jsem přitom měla pocit, jako by mě opařili vařící vodou a teď ze mně stahují kůži — vždyť je tak snadné milovat sladoučký výmysl a dále si myslit: "Jak je všechno kolem překrásné!"...

Bůh se velice snažil mi to vysvětlit tak, aby mi to "došlo", ale zároveň mi to příliš neublížilo na

materiální úrovni. On mi to všechno ukazoval zblízka, ale z druhé strany. I teď v současnosti se mě snaží učit ostražitosti — právě tak něžně, jako kdysi v časném mládí...

... Vzpomínám si, jak jsem se jednou na turistickém zájezdu toulala sama v horách. Stejně jako psů, jsem se ani trošičku nebála lidí. A s potěšením jsem se kochala prostorem a krásou..., když ke mně přišel muž, který byl spíš podobný strašnému divokému zvířeti. Chytil mě svou obrovskou tlapou za zápěstí a řekl, abych šla s ním. Moc jsem se nepolekala a odpověděla jsem, že s ním jít nechci, — zdálo se mi, že to bude stačit k tomu, aby mě pustil. Ale on mě nepustil. Bylo na něm vidět, že také předtím žádné mně podobné "divoké" exempláře nepotkával. Odvedl mě takhle, aniž by rozevřel svou ruku,... až na turistickou základnu, a tam mi řekl, abych se už nikdy neprocházela sama... Z tohoto setkání mi zbyla modřina na zápěstí...

Právě tak — bolestí až k slzám — mi teď Bůh umožnil uvidět a uvědomit si existenci toho, co je projevem zla na Zemi. On mi právě tak bolestivě tiskl ruku, když mě vedl a ukazoval mi to, na co jsem se předtím bála a nechtěla dívat.

On mi tím umožnil získat moudrou *obezřetnost* duchovního vojína. Přiměl mě k tomu, abych přestala milovat nějaké fiktivní vymyšlené "lidstvo", ale místo toho uviděla pravdu, abych se v životě a sloužení Jemu na tomto světě stala *moudrou Láskou*. Poskytl mi tím příležitost učit se pomáhat všem ve všem dobrém — právě tak, jako pomáhá On.

Něco málo o smrti

**"Když jsi nespokojený, měl bys...
požádat o radu svou smrt.
A hned by z tebe spadlo nesmírné
množství malicherností..."**

***Smrt je nejmoudřejší rádce,
jakého máme."***
Juan Matus [6,27]

Bůh mi pravidelně připomínal smrt těla, zvláště, když jsem se ztrácela v pozemském shonu...

Vladimír nám vždy kladl na srdce, abychom se snažili nemít, pokud možno, nedokončené záležitosti a povinnosti — a to nejen materiální. On nám ukládal žít tak, abychom se, pokud by smrt přišla hned teď, nemuseli stydět zemřít, a nemuseli se ohlížet dozadu za tím, co jsme nestihli udělat...

A Bůh v tom Vladimírovi velice šikovně "přihrával".

On mi dovedl ukázat *tvář smrti* i prostřednictvím hrozící (neuskutečněné) chirurgické operace: doporučil mi, abych se na ni připravila tak, jako bych se neměla probudit z narkózy.... Nebo mě zlehka popoháněl a připomínal, že my v těchto tělech nežijeme navždy — a že je dobré pamatovat na to, co je skutečně nejdůležitější stihnout...

Povím vám jednu takovou epizodu. Bylo to v době, kdy jsem se teprve začínala učit u Vladimíra, a přitom jsem ještě stále pracovala ve filmovém studiu. Běžela jsem jednou s plnou náručí kostýmů po nádvoří studia; pospíchala jsem... — a v zatáčce jsem se střetla s autem, které naštěstí jelo velmi

malou rychlostí. Bylo to v zimě, klouzalo to! Uklouzla jsem, upadla — a dostala se pod auto. Řidič, zešedivělý strachem, mě vytáhl, zvedl, a začal se divit, že jsem celá...

Děkovala jsem Bohu za tuto lekci! On mi ukázal — naprosto konkrétně a srozumitelně! — tu smrt, která může přijít znenadání, náhle, — když ji vůbec nečekáme...

Ale Bůh mi proto, abych na tuto lekci nezapomínala, občas připomínal smrt i později — a popoháněl mě: abych pochopila, kolik toho ještě musím stihnout.

Tak mi, například, moje maminka, která doprovázela do nemocnice svoji přítelkyni, nemocnou rakovinou, vyprávěla, že tam fronty čekajících nemocných rakovinou už začaly být podobné davům v přeplněných autobusech "ve špičce". A také si vzpomínám, jak mi Bůh kdysi ukázal ve snu mě samotnou, čekající právě v takové "frontě na smrt"... Druhá varianta fronty, která mi byla ukázána v tom samém snu v žertovné formě, byla "fronta" Dokonalých před vchodem do Příbytku Stvořitele... To mi připomnělo, jak málo jsem toho já sama zatím udělala na této Cestě... A ještě přemýšlím o tom, jak je důležité snažit se toho stihnout udělat co nejvíce, proto, aby druzí lidé měli dost času a *stačili se nad tím zamyslet*...

... Onemocnění a smrt té maminkiny kamarádky mě velmi mnoho naučily.

Jsem té ženě velice vděčná za to, že mě kdysi na mých prvních krůčcích náboženské cesty učila křesťanské pokoře. Ona byla upřímně a hluboce věřící.

Později jsem se i já pokoušela ji obdarovat těmi znalostmi, které jsem v té době získala, ale to se mi nepodařilo. Ona, jako ortodoxní, tomu, co jsem jí říkala, nevěřila, moje názory nepřijímala a "hříšné knihy" odmítala číst...

Ale jednou jí Ježíš, hovořící mým prostřednictvím, přislíbil uzdravení. Ale On ji prosil — aby jako výraz vděčnosti za to — dodržovala půst: bezmasou stravou po celý, Jím jí znovu darovaný, život. Jako důkaz doporučil zopakovat testy na rakovinu a oznámil přesné datum, kdy je to třeba udělat. Byly provedeny příslušné analýzy — a odpověď byla: žádné rakovinové buňky už tam nejsou.

Ale ona stejně Ježíšovi neuvěřila! *Názor církve* pro ni byl důležitější!

A pak se rakovina vrátila do jejího těla...

Vždyť jedním z mechanismů vzniku rakoviny je nastěhování se do těla člověka duše zabitého a jím snědeného zvířete, která si tam pro sebe buduje "hnízdečko" z rakovinových buněk.

Ona zemřela přesně za rok: právě v ten samý den, ve kterém byla — rok předtím — uzdravena Ježíšem...

Svůj osud přijímala až do posledního dechu s pokorou a přísně dodržovala všechny obřady a církevní předpisy...

Ale jaké bylo její překvapení a šok, když se po smrti těla vůbec neocitla v ráji! Ukázalo se, že to všechno není tak, jak jí slibovali její "pastýři"...

Ona přišla do mého pokoje. Já jsem v té době měla ještě malou zkušenost s nebožskými dušemi — a tak jsem si jí hned nevšímala. Ona se pokoušela na sebe obrátit pozornost. Bylo mi z toho špatně, těžce

se mi dýchalo, ale nechápala jsem, co se děje. Až později jsem ji upozorovala.

Pak jsem velice ostře pocítila bolest této podvedené duše... Abych ji alespoň trochu uklidnila, poprosila jsem ji, aby si přisedla na židli, která stála v pokoji. Ona nad ní zůstala viset v sedící pozici...

Pokoušela jsem se jí pomoci, čím jsem mohla... Navrhla jsem jí, aby si vzpomněla na ty nejněžnější emoce lásky, které zažívala ve svém životě, na klid a průzračné ticho toho podzimu, kdy poprvé ve svém životě slyšela, jak v tichu padá na zem listí... Ona tak získala klid..., ale lásce, která nebyla stavem duše už za života těla, se po smrti už není možné naučit.

A přece, oč víc by byla mohla dokázat, ona sama — tak upřímně a hluboce věřící, kdyby...

Tehdy jsem neuvěřitelně intenzívně pochopila, jakou brzdou může být nepřítomnost pravých znalostí o Bohu a o smyslu našich životů! A jak je důležité, aby tyto znalosti byly dostupné všem lidem!

Přerušená píseň... a pokání

Jediný způsob očištění duše od neřestí je pokání.

Jak se kát? O tom už bylo hodně a podrobně napsáno [1,5,7], ale já to ukážu na vlastním příkladě.

Vladimír nám nedávno vyprávěl, jak se kdysi, když se teprve učil vzájemnému kontaktu s Bohem v pravoslavné tradici, stala taková příhoda. Tehdy poradil svému mladému pravoslavnému příteli, aby uskutečnil pokání v kostele. Dotyčný se vrátil a přímo zářil! Vladimír se ho zeptal:

— Tak co, kál ses?

— Kál!!!

— A za co ses kál?

— ... Nevím...

— A jak ses tedy kál?

— Přece takhle: "Jsem hříšník, Pane Bože! Jsem hříšník, Pane Bože! Jsem hříšník, Pane Bože!"...

... I já jsem se zpočátku uměla kát jen o trochu lépe, než tenhle chlapec. Nejednou jsem se sice zabývala prohlížením celého svého života abych si vybavila v paměti situace, které přinášely bolest a utrpení druhým bytostem, a prosila je za odpuštění... A zdálo se mi, že už jsem si vzpomněla na všechno...

Avšak je třeba pochopit, že práce na vlastním očistění a přeměně nemůže být udělána jednou provždy...

A tak nás Bůh občas znovu a znovu přivádí ke vzpomínce na to, co jsme si ještě neuvědomili a nesmyli kajícností.

... Například jsme jednou trhali květ střemchy na med. Byl s námi Božský Lao. Ale mně bylo tak špatně, jako bych měla zemřít, skoro jsem omdlávala... Snažila jsem se pochopit, v čem je příčina.

— Lao, co není v pořádku?

— Podívej se: ty trháš květy, které jsem tě učil držet na dlaních Lásky, na dlaních rukou duchovního srdce! Ty je mechanicky otrháváš: jsou na jídlo — a to znamená, že máš na to právo... Ale není to tak úplně pravda!

Uvědom si: ty květy ti dávají svoje životy, svoji vůni, svoji lásku — a ty nemáš právo přijímat tyto dary bez vděčnosti k nim!

A ještě si vzpomeň na všechny ty Moje děti v rostlinných tělech, jimž jsi odejmula životy zbytečně...

... A já jsem vzpomínala na kytice polních květin, natrhané v dětství, na věnečky z pampelišek... Vzpomínala jsem si na lekníny — severské příbuzné indických lotosů: vytahovali jsme je z vody, abychom si z nich udělali korále. Zpřelámali jsme jim přitom stonky, na kterých se pak neživě pohupovaly umírající překrásné květy...

Kála jsem se a prosila za odpuštění — a učila jsem se nikdy nezapomínat na tyto Laovy lekce...

... Ale úplně nedávno, když už byla energetická čistota a průzračnost v mém těle mým obvyklým stavem, jsem zjistila malé ztmavnutí, které nešlo odstranit žádnými metodami. Dost dlouho jsem se pokoušela to vyřešit sama, ale nedařilo se mi to...

* * *

Přijeli jsme k Bábadžímu. Zodpověděl nám různé otázky a navrhoval, abychom mu pokládali ještě další.

Odhodlala jsem se — a zeptala se na tu situaci.

Vladimír mi předal Bábadžího odpověď:

— Takové věci mají karmické příčiny.

Je od tebe požadováno ještě větší pokání. Týká se to tvé "turistické" minulosti.

..."Turistická minulost"... S turistickými výlety v dětství a mládí jsem měla spojeny jen samé světlé vzpomínky. Na turistické výlety mě můj tatínek přivykal už od raného dětství. V létě byly na kajaku nebo na kole, v zimě na lyžích. Tatínek se na takových túrách vždy úplně změnil, stával se

naprosto jiným člověkem... Teď už chápu mechanismus té změny: on se v přírodě ponořoval do anáthy a žil duchovním srdcem, a měnil tak všechny naše výlety ve štěstí kontaktu s přírodou.

Proto jsem si dlouho vůbec nemohla vzpomenout na nic špatného, co jsem tenkrát mohla udělat. Výlety... Podivuhodná krása rozlehlých prostranství říčky Vuoksy, kde jen pouhou třetinu prostoru zaujímá pevnina, kde se z jezerní hladiny zvedají kamenné ostrovy, porostlé borovým lesem, mechy a lišejníky, a všechno ostatní je jen voda, průzračná vodní hladina...

Lodky kloužou po hladině, my přistáváme, vystupujeme na břeh ostrova... A tam — v malých žulových prohlubinkách roste spousta kozáků a křemenáčů, borůvek a brusinek. A skály, zvedající se nad vodu, nás zvou, abychom vystoupili až na vrcholek a uviděli z výšky jezerní krajinu podivuhodné krásy... Úchvatná svítání, západy slunce...

Můj tatínek mohl v mnoha ohledech sloužit za vzor k napodobování: nikdy jsme neporáželi živé stromy na oheň, nikdy nám ulámané chvojí živých smrčků neposloužilo jako podestýlka pod stany; tatínek ani nedokázal sám lovit ryby: on přímo fyzicky pociťoval bolest žížaly, kterou je třeba napíchnout na háček... O etice stravování jsme tehdy ani on, ani já nebo maminka nic nevěděli..., a pochopitelně jsme tedy jedli i salám, a maso a ryby z konzerv...

... Stále se mi nedařilo najít tu konkrétní příčinu, o které mluvil Bábadží. Začala jsem Ho znovu prosit o pomoc...

A tehdy jsem si vzpomněla na jeden výlet, který se natolik odlišoval od všech ostatních, že už byl téměř vymazán, zapadl v hlubinách paměti...

Tehdy bylo všechno jinak. Bylo mi tenkrát tak osm až deset let. Tuto túru nevedl můj tatínek, ale jeho přítel — lovec a rybář s velkými zkušenostmi.

Vůbec to nebyl zlý člověk. To právě on před časem naučil mého tatínka turistickému životu ne vodě.

... Pluli jsme po říčce s nízkými, močálovitými břehy, porostlými křovím. Každou noc jsme přes řeku natahovali síť — a ohromné ryby se stávaly jejími oběťmi... A potom jsme je jedli...

Ale jednou nám on s radostí a hrdostí přinesl svou trofej — zabitou lesní sluku...

To je ono!... Teď jsem pochopila, že jsem tomu přišla na kloub...

Znovu jsem uviděla mrtvé tělíčko ptáka — se skelným pohledem velkých kulatých očí, měkkým hnědým peřím a podivuhodně dlouhým zobákem. Tehdy jsem si poprvé dokázala uvědomit, že ho přece — zabili! A že se tato maličká trofej lovecké vychloubáčnosti ani nemohla stát skutečným jídlem pro devět lidí...

Nemohu si už vzpomenout: jedla jsem ho tehdy, nebo nejedla?... Ale, hlavně! Já jsem se tehdy tomu uvědomění uzavřela — hrůzou jsem zavřela oči duše... A přitom příležitost pochopit byla tak blízko... Mohla jsem uskutečnit první uvědomělou volbu duše... Ale byla jsem zbabělá — a tak jsem dál žila tak, jako všichni: s očima zavřenými před svědomím...

... Tehdy jsem ještě o lesních slukách nic nevěděla, dokonce jsem je ani neviděla... Vždyť jsem

už vždycky spala, když tito podivuhodní ptáci přelétávali velice nízko nad řekou a křovím s dlouhými "nosy", spuštěnými dolů, když naplňovali večerní soumrak a ranní úsvit svými tajemnými nenapodobitelnými písněmi.

Až teď, o mnoho let později, jsem se hodně dozvěděla o jejich životě, poslouchala jsem jejich písně, dokonce jsem i natáčela na kinofilm jejich obdivuhodný let...

Teď jsem velice dobře chápala velikost svojí viny! Prosila jsem za odpuštění toho ptáka, který, poslušen Božského volání jara a lásky, zpíval svoji píseň..., ale pak zahřměl výstřel člověka-šelmy, který přerušil jeho život... i tu jeho píseň...

... V posledních letech, když jsem se účastnila práce s Vladimírem, jsem je nejednou viděla velice zblízka... Občas se i stávalo, že když sluka pocítila pole mojí lásky, zůstala na několik sekund viset ve vzduchu asi metr od mojí tváře. S údivem mě pozorovala: vážně je tohle ta, která vyzařuje takovou lásku?... Ale já jsem jí jako odpověď mohla poslat jen nové porce lásky, protože v houstnoucím soumraku ji už videokamera nedokázala natočit...

Nad zemí dál zněly překrásné písně lesních sluk, kolih a bekasín... A kdesi v dálce se znovu ozvaly výstřely... "Udatní" lovci pokračovali ve zkracování ptačích životů...

Kino

Kino v mém životě sehrálo velmi důležitou roli.

Moje babička (druhá, ne ta, o které jsem se už zmiňovala), pracovala v "Lenfilmu" jako umělkyně už

od jeho založení. Proto jsem neměla problém s výběrem svého povolání.

Kino mě velice mnoho naučilo. Vždyť každý nový film znamenal nový natáčecí tým, nový svět obrazů, novou expedici, nová města, lidi... A každý člověk, ať už to je světoznámý herec nebo jen komparsista, jakmile zajde do kostymérny, svlékne tam ze sebe spolu s oblečením i část svého image — a začne být lépe vidět jeho podstata.

Pracovala jsem s mnoha "hvězdami" ruského i zahraničního filmu a měla jsem tak příležitost pozorovat obrácenou stranu vrcholů jejich slávy. Tak jsem mohla vidět i to, že na slávě a bohatství, na jejichž dosažení jsou mnozí lidé připraveni utratit celý život, — nezávisí štěstí nebo neštěstí. Ale, že to všechno je určeno mravními principy a duchovními vlastnostmi člověka.

Pracovala jsem na společných projektech s Francouzi, Brity, Japonci i Američany — a věděla jsem, že se lidé na Zemi sice liší jeden od druhého, ale že ten rozdíl vůbec není způsoben jazykem a národností. A radovala jsem se, když jsem se u jedněch setkávala s přáním a dovedností tvořivě pracovat, starostlivostí o okolní lidi atd., a se smutkem jsem pozorovala aroganci a egoizmus druhých... A ani tohle také nezáviselo na aureole slávy, majetkovém postavení a státní příslušnosti...

Pravděpodobně by mi žádná jiná práce neumožnila poznat takové množství různorodých lidských duší a životních situací.

... A ještě k tomu mi tady, ve filmovém studiu, Bůh dal příležitost realizovat své naivní dětské sny... Například jsem si zkoušela před zrcadlem přepychové obleky z různých časů a zemí (abych

prověřila, jak jsou šity), jezdila jsem v luxusním kočáru (na místě natáčení), spala jsem v palácích (v krátkých přestávkách mezi natáčením — na podlaze, na hromadě kostýmů), plula jsem na "starověké" plachetnici po moři a tak dále.

Právě tady se uskutečnilo i moje první setkání s Vladimírem Antonovem, které tak pronikavě změnilo můj život.

* * *

... Jednou, právě v ten den, kdy nám, mně a Marii, Vladimír vysvětloval práci s kundalíní, se nás jen tak během rozhovoru zeptal, jestli bychom nechtěly skončit s natáčením hloupostí, neúčinných pro lidstvo, — a začít dělat duchovní filmy.

Já jsem pochopitelně souhlasila. A hned jsme s Marií začaly přemýšlet, kde vezmeme režiséra, operátora a peníze na projekt.

Dokonce jsme se pokoušely vymýšlet scénář. Marie poprosila Boha, aby nám ho nadiktoval: vzala propisovačku... A podívejte se, co z toho vyšlo:

Předurčení nelze pochopit,
Dokud jsou srdce slepá a hluchá
Pokus se mozaiku složit:
Pravda je na fámy rozbitá.

Když přijdeš na svět, pamatuj:
Iluzorní je celý svět Stvoření!
Když přijdeš na svět, neodtrhuj
Od Nekonečnosti svoje kořeny!...

Oslepující bělostí Ohně
 Spal pouta tělesných břemen,
 Ze "zazrcadlí" vrhni pohled,
 Pronikneš prostorem i časem!

Pohlédni dopředu a do hloubky, i do šířky hled':
 Vždyť v "zazrcadlí" hranic není!
 Dívat se jen na hmotný svět
 Nemá žádné opodstatnění!

Skutečnost je tam, kde je jen On,
 A bez hranic je Láska Jeho!
 Pochop: jsme skuteční pouze v Něm —
 Ať už máme, či nemáme tělo!¹²

Zpočátku jsme si myslely, že to je doporučení "skoncovat" s kinem úplně. A já i Marie jsme se hned pustily do práce, abychom zrealizovaly tento nový "scénář". Ale Bůh měl jiné plány. My jsme měly pouze uloženo, mít Jeho, Boha, v životě vždy na prvním místě. A kino — ať se stane jedním z mechanismů sloužení Jemu!

... Když nás napadla myšlenka natočit místa síly a meditace, vůbec jsem nepředpokládala, že to bude tak velkolepé!...

A tak jsme nakoupili kameru, stativ, mikrofon a filmové kazety... A začalo natáčení prvních snímků...

Ze své zkušenosti z minulosti vím, že se dvouhodinový film natáčí ve filmovém studiu přibližně rok a že další rok pak trvá střih... A že všichni, na tom zúčastnění, za to dostávají plat...

¹² S mnoha dalšími verši, obdrženyými od Boha nebo napsanými kolegy Vladimíra Antonova, se můžete seznámit v knize [4].

Ale my jsme za půl roku natočili a zkompletovali tři čtyřhodinové série filmu "Místa síly"...

Marie a já jsme se na tom podílely více než ostatní. Pracovaly jsme téměř 24 hodin denně: Bůh nám nezrušil to životní tempo, které zavedl na začátku, ale ještě se zrychlovalo. Přitom jsme tenkrát ještě neměly počítač, a tak, pokud se na začátku čtyřhodinové pásky Vladimírovi nelíbil jeden snímek, musely jsme celý film předělávat od samého začátku, protože jinak nebylo možné v něm něco změnit...

Ale přes to všechno — podařilo se to skvěle! Videofilm obdivuhodně dobře předává meditační stavy a stavy míst síly. A krása zachycených obrazů přírody ještě zesiluje účinek.

A Bůh nás dále učil vzájemné součinnosti s Ním ve službě Jemu — dokonce i při kompletaci filmů! Například, když jsme se sami pokoušeli vybírat k filmu hudbu, všechny pokusy byly neúspěšné... Ale potom přišel například Lao — a "náhodně" zapnutá hudba náhle zapadla v délce trvání na sekundu přesně do obrazu...

... Satja Sái Bába nám uvedl takové přirovnání: Bůh je jako Všemohoucí Režisér v Jím rozehrané inscenaci na Zemi...

A my jsme se učili být asistenty tohoto Velikého Režiséra.

Trochu o metodologii

Už jsem se zmiňovala o tom, že Vladimír Antonov vytvořil nový směr současné vědy: *metodologii duchovního zdokonalování*. Zahrnuje zejména přesně definované stupně Přímé Cesty pro

rozvíjení sama sebe jako vědomí, poznání Stvořitele a Splynutí s Ním.

Chtěla bych vám o této unikátní záležitosti něco říci trochu podrobněji.

... Jakou ohromující události je každý nový poznání stupeň! Pokaždé znovu si člověk myslí: "Cožpak by bylo možné dosáhnout ještě něčeho vyššího?!" A kterýkoliv z těchto osvojených stavů se zdá být závěrečným Osvícením!

Tak například, první Nirvánické stavy ve Svatém Duchu — jak snadné pro mě by bylo říci: "Já už jsem dosáhla všeho!" A mnoho duchovních hledačů to tak i udělá: pokud jen jednou prožijí něco podobného, hned se prohlašují za "Osvícené"...

Ačkoliv se přece i spoustě lidí, kteří se žádnými duchovními praktikami nezabývali, občas stávalo, že, třeba jen jednou za život, zažili vznešené stavy vědomí, naplněné láskou... Jenže, jak se naučit v nich žít neustále?... Vždyť jen při splnění této podmínky budou mít trvalou hodnotu!...

A jak se naučit udržet se na dosažené úrovni, dokonce i v případě, že tyto stavy nebyly jen "náhodami", ale výsledky skutečného velkého duchovního snažení?

A právě v takových situacích nám pomohou stránky metodické učebnice!

Příčemž práce Vladimira Antonova obsahují vědecké poznatky, které jsou mnohonásobně prověřeny zkušenostmi nejen jednoho člověka, ale velice mnoha duchovními praktikanty. A ty dokonale logicky zapadají do celkového obrazu podstaty Univerza, Evoluce Vesmírného Vědomí!

... Na duchovní cestě se můžeme naučit uvědoměle přecházet koncentrací sama sebe jako

vědomí do čakry anáhaty — a žít ve stavech lásky, harmonie a klidu. To je to, co je dostupné každému člověku! Tuto dovednost si každý může osvojit v pouhých několika lekcích, nebo prostě jen podle knih Vladimira Antonova!

Následující stupně také mohou být poznány s pomocí prostých a jasných metod na speciálních *místech síly*. Ale tyto metody už jsou ezoterické, to znamená, tajné: Bůh je učí jen obzvlášť toho hodné duchovní praktikanty.

Mezi počátečními stupni Cesty: přijetím bytí Boha do svého světového názoru, počátečními snahami o etickou přeměnu sama sebe a psychickou autoregulací — až ke Splynutí se Stvořitelem — leží stupně zjemnění a kvantitativního růstu vědomí.

Příčemž je tento metodický "žebřík" duchovního vzestupu podobný mapě, na které je zakreslena trasa s vyznačenými cílovými místy a závěrečný Cíl. Ale každý — jde sám. Mistr jen prošlapal cestu. A jen v ojedinělých případech pomáhá vybraným lidem jít dál.

A tyto přesně vyznačené etapy na obecném schématu nám umožňují, konkrétně v těch případech, kdy klopýtáme, bloudíme, ztrácíme nějaké meditační schopnosti, — začít všechno od začátku... a velice rychle reálně obnovit to, co bylo dočasně ztraceno — teď už pevně a stabilně, navždy.

A právě ta přesná vize celé té struktury Cesty a pochopení zákonů pohybu nám umožní rychle vystupovat na každý následující vyšší stupeň, a přitom postupně získávat Božskou Jemnost, Lásku, Moudrost a Sílu.

Metody, vypracované Vladimírem Antonovem a k nim příslušející výběr *míst síly* — poskytují

možnost neuvěřitelně rychlého osvojení Cesty. Jednou mi Bůh o tom řekl toto:

— On udělal to, co bych nedokázal sám udělat ani Já — Bůh! Ale jen člověk a Bůh ve veliké vzájemné Přitažlivosti a vzájemné Spolupráci mohou vybudovat Přímou Cestu — Cestu umožňující člověku stát se Bohem!

* * *

A ještě bych chtěla povědět několik slov o jedné ze součástí duchovní práce: o plánování.

— Není možné žít bez plánu! — to nám nejednou Vladimír opakoval. — Musíte si neustále vytvářet plány: jak strategické — dlouhodobé, tak i aktuální, pro právě probíhající činnosti a nejbližší budoucnost.

Bez strategického plánu se pohybujeme mnohem pomaleji, jednáme mnohem méně efektivně.

Avšak pokud si sami pro sebe na papíře zformulujeme svoje cíle a úkoly a uděláme si bilanci sami pro sebe: co se podařilo a co zůstalo nedokončeno, — pak se náš pokrok zrychluje. Děje se to tak proto, že se Bůh vždy s radostí zapojuje do takového plánování a vyhodnocování, pomáhá nám uvidět nedodělky a nacházet správná řešení.

Takový způsob jednání také optimalizuje nejen vlastní pokrok, ale i sloužení Bohu tím, že pomáhá druhým vtěleným lidem.

... Vzpomínám si, že když jsem si občas pročetla své plány a vyhodnocovala, co už bylo uděláno, udivovalo mě, v jak vysoké míře Bůh pomáhá realizaci takových plánů! Například, myšlenky na realizaci služeb, které se zdály být téměř nedosažitelné, se náhle "zhmotňovaly", stávaly

se knihami a filmy, vyrobenými našima rukama. A s těmito našimi materiály se teď může na internetu seznámit spousta lidí, žijících na všech kontinentech Země, s výjimkou asi jen Antarktidy...

Právě tak jsou důležité i aktuální plány na každý den. Jsou také překvapivě efektivní a umožňují nám rychle dělat potřebné věci, aniž bychom měli "v hlavě" soupis nevyřízených úkolů: "tohle nezapomenout koupit, tamhle zajít, tomuhle zavolat a říci mu to a to, atd."

Bůh se mnou o tom mluvil například takto:

— V čakrách hlavy může být dosažena energetická čistota pouze v tom případě, jestliže jsou všechny věci v tonálu (hmotném světě) — v pořádku. Plány musejí být zafixovány na papíře — a pak břemeno nedokončených činností "nedráždí" mysl. Jenom při dodržení této podmínky se může dostavit pocit osvobození od světa hmoty! A pak — budeš připravena k ponoření do Mne!

Vždyť není možné všechno řešit jen s pomocí meditací! Stejně tak, jako není možné meditačním očišťováním smýt špínu z rukou, upatlaných materiální nečistotou! Ale je zapotřebí si ty ruce prostě umýt mýdlem.

A právě tak i celý tvůj "ostrov tonál", to jest, okolní materiální svět, související s tělem, je zapotřebí zredukovat na minimum a očišťovat ho a omývat. Jenom pak bude lehké z něho sklouznout do Nekonečnosti Mého Oceánu!

Ponaučení od Boha

Jednou v lese nám Satja Sái Bába, Sulia, Kair a Apoštoł Ondřej říkali:

— Nestačím ti ke štěstí — jen Já sám?

Když se zamilovaní něžně vzájemně dotýkají těl toho druhého konečky prstů, pak v těch dotycích mizí dvojnost a zůstává jen NĚŽNOST — jedna pro oba...

Když zamilovaní spojují ústa, pak už dál neexistují rty, ale je jen POLIBEK — jeden pro oba...

Když se zamilovaní vzájemně dívají do očí duchovních srdcí jeden druhému, pak se jejich duše spojují v proudu, který je pouze LASKA — jedna pro oba...

A jak se získává Moudrost? — Klidem mysli, kterou ponoříš do svého duchovního srdce, naplněného Stvořitelem.

V tomto stavu začne být jasná každá Jeho myšlenka. A každá myšlenka zde je teď i tvoje. Ale je očištěná od příměsi lidského "já".

Nauč se — při umklé mysli — Mě pozorovat čistým duchovním srdcem! Nauč se žít v takové kontemplaci!

Tak se Já stanu základem všech tvých činů.

Tak se naučíš stavu, který ti umožní jednat, ale přitom stále zůstávat ve Splynutí se Mnou.

Chápu, jak těžký je to úkol... Ale vždyť ses už kdysi učila chodit, mluvit... — to bylo tvé lidské dětství. I teď je to "dětství" — ale jiného stupně bytí: uč se myslet, chodit, mluvit — a být přitom Mnou!

Neboj se upadnout: Já jsem nekonečný v *Hlubině* pod vším! A pokud už "padáš" — pak "padej" do Mých Objektů — a vstávej se Mnou!

Nauč se žít z Mého KLIDU a z Mé LÁSKY! Uč se jednat ve Splynutí.

Pole Klidu — pole něžnosti, lásky, harmonie musíš udržovat i kolem svého těla.

* * *

— Potřebuji mít ohně Mých škol po celé Zemi — ohně, které nesfouknou poryvy větrů a neuhasí deště!

V bouři a v nepohodě chci vašim prostřednictvím zapálit ohně; nechť k jejich plamenu přijdou ti, kdo chtějí a které Já mohu vyvést z temnoty a přiblížit k Sobě — už teď!

A všichni ostatní ať vidí, že tyto ohně hoří, že hoří neustále, že LÁSKA je ta CESTA, po které Já přivádím k Sobě.

Vy musíte zahřívát lidská srdce — předtím, nežli každé z nich zamíří ke Světlu a rozhoří se od Mého Ohně. To je vaše sloužení Mně!

Vy jste vědecko-duchovní Škola, a vašim úkolem je nést lidem světlo vědomostí o Bohu, etické zákony Boha! Opravdová vyšší mravnost, láska k Bohu, vědecké poznatky o Bohu, člověku, Evoluci — to je to, co musíte masám lidí přinést v první řadě! Musí být změněn světový názor na planetě tím, že budou znovu obnoveny ztracené vědomosti!

Starověká Pythagorova škola vám v tomto směru může posloužit jako příklad. Zákony života před Bohem v harmonii, lásce a moudrosti jsou základem. Na tomto základě musí probíhat výchova duchovních vůdců různých úrovní a směrů, politiků, umělců, vědců, a také výchova dětí — abychom vytvářeli budoucnost společnosti.

— Co pro to můžeme udělat právě teď?

— První a nejdůležitější pro vás samotné je, abyste se definitivně upevnili ve Mně ve stavu Vlny, soupodstatné s Oceánem Prvotního Vědomí! Tohle není možné nahradit ničím pozemským! Opravdové

sloužení v planetárních rozměrech se uskutečňuje pouze ze stavu závěrečného srůstu se Mnou!

Sloužení Avatára je práce, uskutečňovaná z Oceánu Stvořitele, přičemž ne pouze s pomocí těla. Je to práce celého komplexu, zahrnujícího jak tělo, tak i Bráhmánické Mahádubly, i působení z Oceánu Stvořitele. Je uskutečňována z trvalé Jednoty s Prvotní Úrovní Bytí!

Podívejte se na Satja Sái Bábu: On píše knihy a čte přednášky, On prosytil planetu paprsky Vesmírného Sama Sebe, On sladuje se Sebou Samým ty, kdo Ho milují a jsou připraveni vnímat Jeho ponaučení, a těm, kdo jsou k tomu připraveni, daruje vyšší metody zdokonalování...

Vzpomínky Assirisovy žákyně

Kdysi jsem byla žačkou jedné z "lesních škol" Božského Učitele Assirise. To moje minulé vtělení mi Bůh ukazoval jen v maličkých epizodách, nikdy úplně neuspokojil moji nadměrnou zvědavost. Pouze ve vzácných případech, když to On sám považoval za prospěšné, mi polehoučku poodhaloval oponu minulosti.

Tohle je to nemnohé, co se mi z těch vzpomínek v současnosti zdá být zajímavé:

... Je letní ráno... Jsou mi tři nebo čtyři roky. Sebe pochopitelně nevidím, ale jen pociťuji. Dívám se ze svého maličkého těla...

Louka je zalita slunečním světlem. V dálce je vidět les, dotýkající se nekonečné modři oblohy nad vrcholky stromů.

Náhle mě naplňuje radost — a já běžím vstříc člověku, který mi připadá velmi velký. Vyzařuje klid,

sílu a lásku, a já ho vnímám jako blízkého, rodného: možná otce nebo učitele... Stav bezmezné lásky a důvěry k němu je ve mně právě tak přirozený a všeobjímající jako krása a radost kolem: louka, posetá květinami, les, svit slunce...

Přibíhám k tomu člověku, přeplněná radostnou láskou, — on chytá ohromnými silnými rukama moje maličké tělíčko a vyhazuje ho nahoru... A... — já úplně ztrácím pocíťování těla... Ocítám se v prostoru Světla, a všechno ostatní mizí... Je jen nekonečné moře Světla... Zmizela louka a les, a já plavu v tom Světle...

Ale velké a silné ruce mě chytají — a všechno se vrací na místo: louka a les, i květiny a obloha... A radost — neuvěřitelná! Jiskřivá radost! Jsem plná radosti z této laskavé něžné hry!...

A ruce mě znovu vyhazují... Je jenom Světlo..., ještě..., ještě..., ještě...

* * *

Právě teď, když jsem zapisovala tyto řádky, se Assiris náhle rozesmál a začal mi vysvětlovat, že tohle vůbec nebyla lekce v "lesní škole". Ale bylo to jednoduše naše první setkání. Takhle mě našel.

* * *

... Táborový oheň, hvězdná noční obloha... V aureole světla, vyzařovaného do noci ohněm, můžeme spatřit bělovousého starce v bílém oblečení, mlčenlivě sedícího v podivuhodném klidu. A já jsem výrostek ve věku 12 — 14 let... Sedím v "pozici

učedníka"... Ne, to sedí moje tělo. Ale já jsem vědomí, antropomorfní, osvobozené od těla. Učím se od ohně tanci...

Nejvíc ze všeho mě, současnou, udivilo, že v tomto tanci není přítomna lidská emocionalita a domýšlivost. Je to pokus předat stav ohně, takový, jaký je, s jemu vlastním rytmem a pružnou pohyblivostí jazyků měkkého plamene.

Měla jsem pocit, že se čas zpomalil, zdálo se mi, že se stařec dívá na oheň už nekonečně dlouho...

A — absolutně přirozeně jsem chápala, že já nejsem tělo, že já jsem duše-vědomí. Tělo může i nebýt, ale já — jsem.

* * *

... Z oslav příchodu jara mi zbyly v paměti útržkovité obrazy, propletené pronikavým pocitem štěstí. A také — několik slok písní...

Oslav se účastnili obyvatelé vesnice a žáci "lesní školy".

Všechno to začínalo vítáním vycházejícího slunce.

... V měkké předjitřní mlze stojí v podivuhodné jednotě muži i ženy, starci i děti. Vládne klid a mlčení... Čeká se na svátost...

Z prostoru za obzorem se pomalu vynořuje sluneční kotouč. Lidé zvedají vzhůru ruce, vítají Slunce a Vesnu! Je to také svátek uctívání Vyslance "Boha Slunce" — Assirise. A Assiris Svým Božským Světlem všechny zahaluje...

... A potom — spousta táborových ohňů a chorovodů. A ruce vědomí, vycházející z duchovních srdcí, které všechny spojují. Všichni v chorovodu se

slili v jednotné vědomí. Pocit nezměrného štěstí ze splynutí osvícených duší...

V jednotném pohybu, jako jarní potůčky, proudí chorovody. A ohně táboráků hoří — jako symboly Božského Plamene!

Radost vzchází: slunce vychází!
Soulad! Harmonie! Sepněme dlaně!
Srdce k srdci — s láskou usiluje!
Srdce se srdcem at' se slije!

V chorovodu tančí břízky a smrčky,
Obloha krouží, směje se obláčky!
Srdce zpívá s ptačími trylky!
Radost na křídlech letí do dálky!

Slunce vychází — radost vzchází!
Stromy a ptáci tancují s námi!
Jarní písně nám potůčky zpívají!
Slunce Svaroga září nad námi!

V té jasné záři svými srdci splynem!
V tom Srdci Jednotném, kde je Božský Plamen!
Staneme se Láskou, stvořenou pro Boha,
Před skokem do Nekonečnosti Svaroga!

V "lesní škole" byli učitelé různého typu. Ale hlavním Učitelem vždy zůstával Bůh, představovaný konkrétním Božským Učitelem — Assirisem, Synem (Vyslancem) Svaroga. On zadával hodiny meditace, vysvětloval a předváděl, a přitom ponořoval do Své *Hlubiny*... Byla to komunikace s Učitelem a Přítelem, a zároveň s milujícím Otcem.

* * *

... Dívám se na průzračnou Kouli zlatavého Světla — právě takhle se přede mnou tentokrát Assiris objevil. Dává mi nový úkol.

Chytám se Jeho Božského Vědomí svýma rukama vědomí, a — přestože se jedná o obyčejný úkol — naplňuje mě tento dotyk znovu hlubokou úctou, láskou a něžností.

Poté se Ho dotýkám ústy duchovního srdce a — jako vědomí — se roztékám... a shromažďuji se znovu ve stavu "ne-já". Já už nejsem, ale je všechno kolem mého předchozího "já"...

A já současná — s údivem poznávám techniku "totální reciprocity", které mě až v mém současném vtělení učil Vladimír Antonov...

V tomto mém stavu mě Assiris spouští do Vědomí Země — a dále, do *hlubin* prostranství, naplněných Živým Vědomím-Světlem. Při tom snadno mění měřítko. Mohu snadno všechno vidět jak uvnitř, tak i zvenku. Assiris říká: "Ty nejsi, jsem jenom Já! Já jsem ve všem! Ty jsi také Já. A není teď nic, co bys mohla považovat za sebe!"

Poté proběhne ještě jeden obrat vědomí — a já se ocitám na povrchu jakéhosi ohromného něžného Božského "Slunce", a dívám se pohledem vědomí nahoru od jeho povrchu.

Vím, že se mám stát Jím celým. Ale... zatím se mi vůbec nedaří Ho sebou obemknout. Jenom se trošičku propadám do hloubky — ale i z toho mě naplňuje nevysvětlitelná blaženost...

* * *

Ted' jsem viditelně starší, nežli v předchozích epizodách. Svoboda, kterou pociťuji, mi dovoluje úplně zapomenout, že je někde moje materiální tělo: protože já jsem ted' ohromné průzračné tělo vědomí...

Jak snadný a nádherný je pohyb!...

Já mohu objímat louky i les, a pociťovat všechny bytosti, žijící v nich, mazlit se s nimi a hladit je svýma nekonečnými rukama duchovního srdce!...

A vepředu, ne zpoza horizontu, ale přímo zpod povrchu Země, vychází "Slunce"-Assiris. A já, jako kdysi v tom dětství, Mu běžím vstříc, natahuji ruce,... a vbíhám do Něho — Živého "Slunce" — jako do brány, kterou mi On otevírá Svým Duchovním Srdcem...

... Nepociťuji ted', kde je hranice toho, co jsem znala tehdy, a co jsem poznala ted'... Vždyť pro Boha neexistují ty ostré hranice, které oddělují jedna naše pozemská vtělení od druhých... Od toho stupínku, na kterém jsem se tenkrát zastavila, pokračuje Lekce, která probíhá i ted'... — lekce Lásky a poznávání Stvořitele.

Beseda s Assiridem

— Ty jsi chtěl se mnou mluvit?

— Ne tak úplně: spíše jsi to chtěla ty, ale Já jsem vždy rád za takovou možnost! Já stále potřebuji, abys se Mnou chtěla mluvit, spolupracovat se Mnou a milovat Mě!

... Ty se znovu a znovu vracíš k pokusům vzpomínat na svoje minulé vtělení. Ještě v tobě

neuhasló přání *lákat* lidi ke Mně na "chutnou návnadu" historky ze starověké Rusi... Ale pochop, že pro ty, kdo Mě v současnosti skutečně chtějí poznávat, je mnohem cennější zkušenost konkrétně tohoto tvého života: skutečná zkušenost poznání Boha, která se děje právě teď, za těch samých podmínek, ve kterých žijí tvoji současníci!

Důležité je to, že v současnosti, tak jako ve všech časech, existuje Bůh — Bůh Živý! — a On je poznatelný! Právě tohle musejí lidé poznat!...

... Ale, přece jen, využijí teď této příležitosti a něco ti povím o Svých Školách na Rusi.

Tak, jako když Slunce vysílá svoje paprsky, tak i Já vysílám Své Syny a Dcery na Zemi. Starověká Rus byla úrodnou nivou právě díky uchování mravních Božských zákonů — zákonů lásky. Dlouho se Mi dařilo uchovávat vědomosti o Vyšším v Mých Školách. Duše se vtělovaly do těch podmínek, kde už existovaly znalosti o Cestě. Školy byly vedeny Božskými nebo téměř Božskými Dušemi. Každá taková Duše, podobná stromu, vzcházela nad Zemí a podporovala už existující ohnisko duchovnosti.

Do školy se na výuku vyšších ezoterických metod přijímaly jen zralé duše. Kritériem byla schopnost už rozvinutého vědomí seriózně myslet. Rozvinuté duchovní srdce se považovalo za nutnou, ale ne dostatečnou podmínku.

V té době na Rusi převládalo zemědělství. A tak se duchovní Školy téměř nemusely starat o obživu, jelikož je materiálně podporovaly selské občiny. A lidé v těch občinách dostávali od škol pomoc vyššími dovednostmi v předpovídání sucha a neúrody, v léčení nemocí a v učení dětí... Ty občiny, ve kterých

byly Školy, s nimi koexistovaly jako jednotný organizmus, jako jedna rodina.

... Ti, Kdo přicházeli ze Mne, pracovali především s už zralými dušemi, kterým nebylo zapotřebí rozvíjet intelekt naplňováním myslí informacemi... Mechanismus rozvoje schopnosti vědomí myslit byl pro ně poněkud jiný. Bylo to podobné tomu, co se vypráví o starořeckých filozofech, kteří prostřednictvím meditace poznávali stavbu mnohorozměrného vesmíru, kulatost formy naší planety atp. Je ti přece jasné, že existují různorodé varianty výzkumu jakéhokoliv problému vědomím: počínaje informací, pocházející z vlastního přemýšlení, — a konče Zjeveními a přímým výzkumem svým rozvinutým vědomím, například vrstev mnohorozměrnosti. Tvůj rozhovor se Mnou teď je také příkladem takového poznání. Dalším příkladem bude Mnou darovaná meditace.

Schopnost plodně myslet se nejlepším způsobem rozvíjí na podkladě tvůrčího klidu. Mnohé děti tak vyrůstaly ve Škole. Prostřednictvím přemýšlení o přírodních jevech a všemožných živých organizmech se dítě učilo myslet; dospělí jen zaměřovali a poopravovali tuto práci vědomí. Každý brouček, letící pták, živá nebo suchá větev stromu se mohli stát učební pomůckou pro porozumění životu i smrti, sepětí vědomí s materiálním obalem, rozdílnosti i podobnosti forem života...

To byla první etapa výuky...

A poté bylo už velice snadné vysvětlit takové duši, že Bůh je Živý! — že je přítomný všude a vždy, přímo tady a teď! A že každý z nás před Ním nese odpovědnost za každou svoji myšlenku, za každý skutek.

Dále se žáci lehce a rychle převáděli na vnímání mnohorozměrnosti prostoru. K materiální úrovni bylo připevněno velmi málo indrií. Přesměřovávat indrije duše na poznávání nemateriálních úrovní, na kontakt s Božskými Dušemi pro Mne tehdy bylo velice snadné!

Právě komunikace duše s Bohem — nevtěleným Božským Vědomím — byla základem výuky. Díky tomu jsem mohl dávat lekce každému. Od vtělených učitelů se vyžadovalo jen, aby usměřňovali ten proces a vysvětlovali základní techniky, nic víc. Učitelem byl Bůh. A ponořování do Mých Hlubin bylo právě tak plynulé, neuspěchané a přirozené, jako celý život. Bylo to vyrůstání dětí v Božské rodině. Přičemž si nikdo nedával za úkol urychlení tohoto procesu dospívání.

Pamatuješ, dával jsem ti takový příklad: pokud chceš překonat mohutnou řeku plaváním nebo na loďce, musíš se snažit nepřetržitě veslovat nebo dělat tempa: jinak druhého břehu nedosáhneš, utoneš. Taková byla vaše duchovní cesta v současnosti. Ale tehdy světový názor i uspořádání společnosti umožňovaly existenci jakéhosi *širokého mostu*. A pokud existuje most, můžeme jít, beze spěchu, nad dravým proudem a nebát se přitom prudkého proudu ani peřejí. Právě správné společenské zřízení umožní udělat Cestu k Bohu tím mostem, po kterém je možné bezpečně překonat bouřlivou řeku sansáry...

Otče! Jak Ti mám za všechno poděkovat?!

Nikdy se mi nepodařilo vyjádřit slovy vděčnost Bohu; všem našim Božským Učitelům. Když jsem se pokoušela to udělat..., vždy proběhlo *Rozpuštění a Splynutí*, moje individuální "já" zmizelo... — a místo toho, abych já mluvila o lásce k Němu, mluvil o Své Lásce On Sám...

Takové jsou konkrétně všechny moje básně: jsou to Jeho slova, procházející skrz mne, když jsme On a já — jedno...

— Jak Ti mám poděkovat, Otče! Jak Ti mám poděkovat za možnost poznávat, splývat, učit se být Tebou?

Jednou mi na tuto otázku odpověděl Satja Sái Bába. Řekl:

— Pokus se k Nám přiblížit! Dorůstej do schopnosti vycházet z Mého Příbytku a darovat Moji Lásku — jednoduše se jen postav do jedné řady s Námi: vedle Vladimíra, vedle Mne, vedle Nás všech! A dělej to, co děláme My! To bude ta nejlepší vděčnost! To bude pro Mne ta Nejvyšší Služba!

Místo Závěru (kapitola, nadiktovaná Ježíšem)

... Přišel Ježíš...

— Ty bys chtěla napsat kapitolu o Mně?

— Ano, velice bych chtěla!

— Chceš, abych ti diktoval?

— Ano! Neodcházej, prosím! Neodcházej! Hned si vezmu pero a papír...

— Já nikdy neodcházím! Já jsem vešel do tvého života už velice dávno a nikdy neodejdu! Já si velice dobře pamatuji všechna tvoje slova, věnovaná Mně, a všechno, co jsi Mi slibovala.

Vedl jsem tě už odedávna. Byl jsem vždy vedle tebe. Už v té době, kdy jsi ještě nevěděla, že Já existuji, jsi už pocítovala moje první doteky. To Já jsem stál vedle tebe, když se Ješua ze stránek "Mistra a Markétky"^{13*} dotkl tvého srdce...

— Ježíši, to jsi byl Ty...

— Ano, Já jsem byl tehdy s tebou.

Pamatuješ, jak jsi četla Evangelia a přemýšlela, že bys šla za Mnou..., kdyby to byla pravda?... Já jsem i tehdy byl vedle tebe, Já jsem ti říkal: je to pravda! Ano, Já jsem uzdravoval dotekem, ano, Já jsem chodil po vodách, ano, Já jsem křísil zemřelé... Říkal jsem ti: to všechno je pravda! A ty, ačkoliv jsi Mě ještě neznala, jsi Mně začínala věřit...

A potom v kostele, vzpomínáš?... Byli jsme jen Já a ty — ať už bylo, kolik chtělo, lidí kolem... Moje oči se dívaly přímo do tvých duchovních očí. Díval jsem se do tvého srdce, do tvé duše, ať už stálo tvé tělo kdekoliv...

— Vzpomínám si, Ježíši...

— A potom jsem ti dal do rukou knihu Vladimíra Antonova "Původní Učení Ježíše Krista". Konečně jsi ji vzala do rukou... Jak Já jsem se tenkrát radoval!

Vzpomínám si, jak sis dodávala odvahy na Cestu ke Mně, vzpomínám si na všechny tvoje sliby. Vzpomínám si, jak jsi Mě poprvé zřetelně uviděla

¹³ Poznámka překladatele: Kniha Michaila Bulgakova. https://cs.wikipedia.org/wiki/Mistr_a_Mark%C3%A9tka

oči duše na Mém místě síly — a Já jsem žehnal tvé Cestě ke Mně.

Já jsem na nic nezapomněl! Vzpomínám si, jak jsi splynula vědomím s Mým Mahádublem, a potom jsi natahovala spolu se Mnou ruce ke všem duším, které Já držím na Svých Rukách, a prosila jsi o dovolení pomoci jim se alespoň něco málo dozvědět o té možnosti být stále se Mnou, o které teď víš... A Já jsem tvoji prosbu splnil: říkal jsem tvým prostřednictvím slova, směřovaná ke všem lidem na Zemi...

A tohle — je jen začátek Sloužení, které vás čeká uskutečnit na Zemi ode Mne, pro Mě: pro to, aby se Bůh mohl dotknout každého lidského srdce! Lidé se musejí dozvědět o tom, že Bůh je Láska, že On je poznatelný, že Já jsem vždy spolu s každým, kdo jde po této Cestě, že Já nenechávám bez pomoci nikoho, kdo na to vynakládá všechny svoje síly — a s láskou směřuje ke Mně! Já ho vedu za ruku do Otcova Příbytku!

Podívej: "pohádka", ve kterou ses kdysi bála i uvěřit, se stala skutečností tvého života!

Já tu dnes jsem proto, abych ti to potvrdil: poznala jsi Mě!

Žij s Mým Srdcem v hrudi, sviť ze Slunce Boha¹⁴ Velikou Láskou Stvořitele!

Pochop: tak, jak jsem žil Já — tak učím žít i vás. A Já i Otec jsme Jedno!

Žehnám vám všem, abyste sloužili Otci tak, jako to dělám Já, jako to děláme My všichni! Pociť Velikou Jednotu! Pociť Velikou Sílu Otce!

Existuje podivuhodná Síla Otcovy Lásky, která je schopna přeměňovat duše!

¹⁴ Vladimír Antonov: Ekopsychologie.

Bůh je Láska!

To, co jsem vykonal Já, může vykonat každý!

*Váš Ježíš,
Kterého lidé nazývají Kristem*

MARIA ŠTIL

Hledání Svobody

Odjakživa mě zajímalo, co se nachází tam — na druhé straně obvyklého materiálního světa.

... Právě při západu slunce nastává krátký, ale velice zajímavý úsek času, kdy slunce už-už zachází za obzor, a přitom vrhá svoje poslední paprsky na povrch Země. A tyto paprsky mají takovou sílu, že to vypadá, že se všechno kolem v té chvíli rozpustí ve zlatě toho západu slunce, že se v něm roztaví... Pokaždé, když jsem pozorovala tento obraz, jsem čekala, že se v té zlaté záři právě teď otevřou dveře do jiného světa — do světa Neomezené Svobody — a já do něho dokážu proklouznout...

Ale slunce mizelo za obzorem, svět se navracel ke své předchozí hutnosti, a moje touhy zas dál zůstávaly jenom sněním... Jenže ty dveře do jiných světů se neotvíraly, protože jsem je nehledala na tom pravém místě: hledala jsem je *zvenku*, ale ony se otevírají... *zevnitř* každého z nás.

Vždy jsem věřila ve Vyšší Sílu, ve Vyšší Rozum. A proto, že jsem chápala, že se náhody nestávají, pokoušela jsem se uvidět logický řetěz příčin a následků — jak ve vlastním životě, tak i v osudech druhých lidí. Ale nazvat tuto Velikou Sílu, řídící naše

osudy — Bohem jsem nemohla, protože slovo Bůh u mě tehdy vyvolávalo asociace spojené jen s pravoslavím, které jsem nepřijímala. Cítila jsem, že pravoslaví neotevívá dveře ke Svobodě, ale naopak ji omezuje. A Boha samotného vykresluje pravoslaví jako hrozného a přísného soudce, který dohlíží na vyplňování jakýchsi absurdních, ničím nevysvětlitelných a nikomu nepotřebných pravidel. A právě takového "pravoslavného Boha" jsem nemohla přijmout.

Ale, jak se ukázalo, Bohu je absolutně jedno, jakým jménem Ho oslovujeme. Vždyť On má tisíce jmen! A má tisíce jazyků a tisíce příležitostí k tomu, aby Si vybudoval cestičku k srdci jakéhokoliv člověka. Bůh není hrozný Soudce! On je Milující a Moudrý Učitel.

A On mi tehdy doslova navrhl: "Ty nedokážeš pronést slovo "Bůh"? Žádný problém! Tady máš knihu, Kde Mě nazývají jmény "Síla", "Duch", "Orel"... Vyber si jakékoliv!..."

Byla to kniha Carlose Castanedy "Učení dona Juana".

A je pochopitelné, že když se mi poprvé dostala do rukou, vnímala jsem ji jako "dar osudu". Byla to kniha, na kterou jsem čekala celý život: kniha o Svobodě — té samé, o které jsem tak snila, ve kterou jsem věřila...

Během několika let, kdy jsem četla a znovu pročítala všechny Castanedovy knihy, jsem zářila štěstím, protože jsem pochopila, že jsem konečně našla smysl svého života: Chci ho zasvětit získání té samé Svobody, kterou dosáhli don Juan a duchovní bojovníci Jeho skupiny!"

Zdravý rozum mi říkal, že je to nemožné! Vždyť já přece nepojedu do Mexika! A kdybych tam i jela — ty lidi tam nikdy nedokážu najít!

Ale bez ohledu na argumenty rozumu se ve mně zformoval neústupný záměr: přidat se ke skupině Nagualu...

Předpokládala jsem, že učednická cesta, kterou šel Castaneda, je ta jediná možná, a očekávala jsem, že ji budu procházet přesně tak, ve všech podrobnostech a ve stejné posloupnosti...

Nicméně mě děsilo to, že všechny duchovní bojovníky bez výjimky v určité chvíli jejich učednické přípravy očekávalo střetnutí s "olli" — souboj, v jehož výsledku mohl bojovník buď zvítězit, nebo zemřít strachem... A jelikož jsem tehdy všechno, co bylo napsáno, přijímala téměř doslovně, dělalo se mi z pomýšlení na to hrozně špatně...

Ale vzdát jsem se nechtěla! A tak, přestože jsem se prát ani trochu neuměla, "duchovně jsem se vzchopila" a řekla jsem si: Tak dobře, když už to bez toho nejde — setkám se s tím olli a zmlátím ho!"

Ted' mi přijde zábavné na to vzpomínat, ale tehdy... to všechno bylo tak vážné!

Když Castaneda popisoval svoji mystickou zkušenost, vyprávěl, jak mu jednou don Juan přikázal chytit dvě ještěrky; jedné z nich měl zašít oči, a druhé ústa (na další podrobnosti této hrůzy si už nevzpomínám). A to byla jediná zkouška, kterou jsem ve svém budoucím předpokládaném učednictví odmítla: "Umřít strachem samotná — to je ještě v pořádku, ale způsobit utrpení ještěrkám — ani za nic!"

No, a pochopitelně jsem se každou noc bezúspěšně pokoušela provést "prozkoumávání"

předchozího života, a zastavovat svůj "vnitřní dialog", když jsem chodila po ulicích jako náměsíčnice...

Není těžké si domyslet, že to žádné pozitivní výsledky nepřinášelo.

Don Juan

Nerozuměla jsem ani polovině toho, co Castaneda napsal, ale uviděla jsem tu Velikou a Nádhernou Sílu, Která stála za každým řádkem těch knih. Zamílovala jsem se do Ní!

A don Juan určitě uslyšel můj zoufalý výkřik: "Vezměte mě s Sebou! Přijměte mě do Vašeho světa!" Až teď jsem pochopila, že to právě On se staral o moji výchovu, začal mě vést a připravovat na setkání s opravdovou duchovní prací — protože taková, jaká jsem tehdy byla, jsem se k tomu vůbec nehodila. Byla jsem nadšený..., ale líný snílek... Avšak na té nelehké Cestě může obstát jenom bojovník.

A don Juan mě tedy všelijakými mazanými způsoby začal nutit k tomu, abych se postupně začala měnit.

Tak například, sestavovala jsem seznam pravidel, které jsem musela každý den přísně dodržovat. Tato pravidla jsem nikdy neporušila! Bylo to něco jako oběť, pokládaná před tvář Síly.

Nicméně moje vztahy se Sílou byly zpočátku podobné obchodním dohodám: "ty mně — já tobě". Vždyť k tomu, aby mě přiměl "podepsat se krví" pod další pravidlo, mě musel don Juan vždy něčím vystrašit nebo mi něco slíbit...

Obecně mě vychovával metodou "cukru a biče" — protože jinak by vůbec nebylo možné takové lenivé interiérové stvoření, jakým jsem tehdy byla, rozhýbat.

Až teď chápu, jak velká je ochota Boha podat "pomocnou ruku" každému, kdo zatouží vydat se na "cestu srdce", každému, komu to konečně dojde a on pochopí, že je zapotřebí měnit sama sebe! A Bůh, aby nám v tom pomohl, využívá jakékoliv příležitosti a jakékoliv způsoby.

Ze dvou třetin se moje "pravidla" skládala z různých hloupostí, ale nicméně mě naučila disciplíně a plnění mých rozhodnutí za každou cenu.

Jedním z mých nedostatků byla strašná lenost. Byla jsem dokonce i hrdá na to, že jsem "noční sova": "No a co! Jsem módní návrhářka, pohybuji se v prostředí estétů a intelektuálů! A mám plné právo vést takový líně bohémský způsob života!"

Jedna z "medicín", kterou mi don Juan předepsal na tuto nemoc, spočívala v tom, že jsem se zavázala vyskočit z postele při prvním zazvonění budíku, běžet do koupelny a vylít na sebe kbelík studené vody. Ze začátku jsem se pak pokaždé probouzela s křikem: "Co jsem si to jen spískala! Dělat si takovou bolest?!"

Ale, naštěstí, jsem už neměla na výběr.

Druhým Jeho pravidlem pro mě bylo, abych úplně vyloučila z jídelníčku alkohol (dokonce i v čokoládových bonbónech!). Takové přísné omezení mi tehdy připadalo divné: vždyť 2-3 sklenky vína občas na večírku se nedaly nazvat závislostí na alkoholu.

Když jsem si dopisovala toto pravidlo do svého seznamu, s hrůzou jsem si uvědomila, že je za týden Nový Rok!

— Bože!... — sténala jsem, — Co jsem Ti udělala?!... Jak můžu přivítat Nový Rok bez šampaňského?!

Ale nic se nestalo... přivítala jsem ho s kelímek jogurtu. A přísahám, že to bylo vynikající!

Jako další důležitý bod bylo vymýcení podrážděnosti. V mém okolí bylo několik lidí, kteří mě snadno dokázali nažhavit do "bílého žáru". Pravidlo spočívalo v tom, že zůstanu v úplném klidu a nebudu reagovat na nesmysly a otravné poznámky... Musela jsem se učit sebeovládání!

Tato praktika přinesla podivuhodně rychle své plody. Byla jsem ohromena výsledky! Jakmile jsem se naučila kontrolovat, přestali se pokoušet mě "dostat". Prostě jsem je přestala zajímat!

A stejným způsobem se mi podařilo vymazat svůj "pocit vlastní důležitosti".

Začala jsem na všechny události ve svém životě pohlížet jako na lekce, které mi předkládá Síla, — byly to lekce etiky, lásky a soucitu.

... Tak uběhlo několik let. Pochopitelně jsem se za ten čas nestala duchovním bojovníkem: byla jsem dál obyčejným člověkem, zajatcem konvencí a stereotypů chování.

Ale, nicméně mě tehdy don Juan "rozhýbal" a "odstrčil od břehu", naučil mě "překonávat sama sebe", a když pak přišel čas shodit ze sebe část "lidské formy" jsem to díky tomu dokázala udělat.

Seznámení s knihami Vladimíra Antonova

"Když je obyčejný člověk připraven — Síla mu poskytne Učitele" [6,28] — pod tuto frázi bych se mohla podepsat. Byla jsem absolutně přesvědčena, že se to právě tak vždy děje.

Zneklidňovala mě jen jedna otázka: Přečetla jsem si, že do "skupiny Nagualu" nepřijímají dobrovolníky. Naopak, žáci, na které Síla ukázala, byli do Školy lákáni s pomocí všelijakých triků.

"Co mám tedy dělat? — přemýšlela jsem. — Jsem sice dobrovolnice, ale vím, že v životě chci právě jen tohle a nic jiného. Mě tam nikdo nemusí zatahovat násilím nebo lstivostí, jenom mi dejte znamení, kam mám jít, — a hned tam poletím..."

... Ale v té době jsem ještě nepřečetla Korán, a proto jsem nevěděla, že " Bůh je nejmazanější ze všech chytráků"... A tak, když mi On dal přímo do rukou knihu mého budoucího Naguala, byla jsem tak vystrašená, že... jsem ji málem odmítla.

A stalo se to takhle:

Castanedovy knihy mi "daly křídla", nadchly mě do takové míry, že jsem se s nimi vrhala na všechny své známé, a nabízela jim je jako všelék:

— Tady! Podívejte se! Ta Svoboda, o kterou my všichni tak usilujeme, — doopravdy existuje!

... Ale podle reakcí lidí jsem pochopila, že oni tu Svobodu... vůbec nepotřebují! Někdo z nich si tu knihu přečetl jako fantastický román, ale mnozí byli líní ji i jen otevřít...

Ale já jsem neztrácela naději.

Jednou jsem po čase byla na návštěvě u své dávné přítelkyně Anny. Seznámily jsme spolu kdysi

ve filmovém studiu. A třebaže jsme bok po boku pracovaly jen krátký čas, zachovaly jsme si přátelský vztah a několikrát do roka jsme se setkávaly.

Pochopitelně jsem nepropásla příležitost nabídnout knihy i jí. Anna je přijala a navíc řekla, že i ona má pro mě dárek, a položila přímo přede mě malou knížečku s názvem "Původní Učení Ježíše Krista". Jako autor byl uveden Vladimír Antonov.

Nebudu skrývat, že jsem se ulekla a po určitou dobu pociťovala rozpaky. Věděla jsem, že Anna chodí do kostela, a dohadovala jsem se, že je to nějaká pravoslavná literatura nebo pohádky o "hodném Pánbíčkoví" ve stylu současných protestantských církví. Ale naštěstí jsem byla "dobře vychovaná" a věděla jsem, že odmítat dárky na oplátku je neslušné. Takže jsem si knížku vzala. Tím spíš, že byla tenoučká. "Nějak ji zmůžu..." — povzdechla jsem si pro sebe.

Ale, jako by toho bylo málo, Anna ještě dodala: "A představ si?! Autor téhle knihy se ještě u mě natáčel v posledním filmu — v davové scéně!"

Tak! Ještě jedno překvapení! Autor je ještě komparzista v davových scénách!... Hned jsem si vzpomněla, co je to davová scéna... V paměti mi ožil dav lidí, kteří se několik hodin nudí ve studijním autobusu nebo se s cigaretami poflakuji po chodbách a nekonečně dlouho čekají, až je zavolají na tři minuty natáčení. Ano, z takové nudy je možné napsat i knihu...

Myslím, že se toho večera Don Juan nejednou "lámal v pase" od smíchu, když sledoval tok mých myšlenek... Darovat Mistrovu knihu takhle virtuózně — to bylo přesně v Jeho stylu!

... Leč knihu jsem neodložila "do spodního šuplete". Velice rychle jsem ji přečetla. Avšak, jak mylný a předpojatý byl můj počáteční názor! Nejednou jsem se za něj v duchu omlouvala autorovi...

Když jsem knihu přečetla, poprvé v životě jsem pochopila, co je opravdové křesťanství! Do té doby jsem neuměla oddělit Pravdu, spočívající v jeho základech, od překroucení a nánosů, které na něj stále vrství téměř všechny současné církve, — a celý život jsem se proto na křesťanství dívala jako přes špinavé sklo...

Na druhou a třetí knihu Vladimíra Antonova — "Jak se poznává Bůh" a "Bůh hovoří" — jsem už netrpělivě čekala. Kromě autobiografie jsem v nich objevila i důležité citáty ze všech základních náboženských Učení. Je zapotřebí si tyto knihy přečíst, abychom pochopili, nakolik hodnotné informace pro duchovního hledače obsahují!

Už předtím jsem se pochopitelně zajímala o různou ezoterickou literaturu: náboženskou, o psychoenergetice, léčitelství, magii, astrologii... Ale nejen, že jsem se nepokoušela tyto informace nějak diferencovat a uspořádat, dokonce jsem si ani nedokázala představit, jak by to bylo možné udělat. Bylo to, jako bych viděla spoustu kousků nějaké složité mozaiky. Ale, protože jsem neviděla celý obraz v jeho úplnosti, neměla jsem ani tušení, co si počít se všemi těmi úlomkami vědomostí.

Přijala jsem tyto knihy jako ještě jeden dárek od Boha! Autor poskládal tu mozaiku, o které se mi ani nesnilo, že ji složím, — a představil ji všem! A já jsem poprvé v životě uviděla, jak je překrásná a zároveň prostá!

Knihy mi odpověděly na všechny moje otázky! Sotva jsem stačila v myšlenkách zformulovat nějakou otázku, hned jsem na ni doslova po několika stránkách našla odpověď. Velice se mi líbilo, že knihy nenutily čtenáře ke slepému uvěření všemu, ale naopak vybízely k vlastnímu přemýšlení, navrhovaly samostatně se zamyslet nad mnoha aspekty života.

Počáteční etapa

Byla to úplně první, počáteční fáze — etapa čtení knih, studování teorie, přijímání etické koncepce Školy. Když jsem přečetla knihu "Jak se poznává Bůh" a zcela přijala všechno, co v ní bylo napsáno, začala jsem okamžitě revidovat celý svůj "systém hodnot".

Jedním z prvním důležitějších kroků byl přechod na nezabíjené stravování. To, co mě tehdy nejvíce ze všeho ohromilo, bylo uvědomění toho, že jsem se nikdy předtím nad tímto tématem samostatně nezamyslela!

Pamatuji si, že mi kdysi v dětství četli povídku nějakého z ruských klasiků o sentimentální slečně, která uviděla, jak přímo před jejíma očima zabili prasátko. Otřesená upadla do mdlob, ale už večer toho dne jedla s chutí jeho maso. Já jsem jí tehdy strašně opovrhovala a velice jsem se pyšnila tím, že já taková nejsem. Avšak jakou facku teď dostalo moje ego, když jsem pochopila, že jsem nebyla o nic lepší než ona!...

My všichni přece, když kupujeme výrobky z masa nebo z ryb, dáváme svůj tichý souhlas se zabíjením zvířat...

Jenže, pokud se dozvíme o zabití člověka, hned v hrůze křičíme: "Jak může někdo vztáhnout ruku na cizí život! Vždyť je posvátný!" Nebo, pokud někdo zabil psa nebo kočku, se znovu rozhořčujeme: " Ach, to je ale zvrhlík, je to nelidské!"

Ale proč tedy my všichni tak snadno přijímáme zabíjení jiných zvířat? Dlouho jsem nemohla pochopit: proč nás právě tohle nezraňuje?

Když jsem se pokoušela odpovědět si na tuto otázku, uviděla jsem, že je to stereotyp šablon myšlení, který zakrývá celou tuhle hrůzu před naším srdcem a rozumem. Většina lidí jako by měla na očích blinkry, směrovky. A mají je nasazeny už od raného dětství, kdy rodiče dávají děťátku první představy o světě a říkají mu: "Dub je strom, tráva je zelená, maso a ryba jsou jídlo". A tato počáteční informace se stává axiomem, který nevyžaduje důkaz. Tato informace se mění v jakýsi pevný základ, na kterém si později člověk buduje svůj vztah se světem.

Když mi, tehdy už dospělé, konečně došlo, jaký zločin jsem celý život páchala na zvířatech, byla jsem otřesena až k slzám! Vždyť jsem přece nebyla bezcitná! Jak jsem jen mohla dopustit, aby kvůli mým chuťovým rozmarům trpěla zvířata?!

Velice dlouho jsem se kála; hrdlo se mi stahovalo pláčem...

Později, když jsem druhým lidem vysvětlovala, proč jsem se vzdala zabíjeního stravování, střetla jsem se s naprostým nepochopením a nepřijetím této etické koncepce. Jaké jsem jen uslyšela absurdity! Například: "Ale zvířata maso jedí! A čím se lidé odlišují od zvířat? Ničím! My všichni jsme savci!" Tak

to je! Ukázalo se, že ne všichni lidé chápou význam slova "savci"¹⁵.

... Jedna moje známá ráda opakovala, že to nejdůležitější v jejím životě je láska. Ale když jsem jí navrhla, aby přešla na nezabíjenou stravu, odpověděla mi:

— Ano... Zvířat je mi pochopitelně líto. Ale vždyť je to tak příjemné — posnídat ráno servelatik¹⁶!

A další lidé začali rozhořčeně křičet:

— Ale proč tedy nejíš maso?! Vždyť je to nějaké sektářství!

A pobuřovalo je hlavně to, že jsem zabíjenou stravu odmítla právě z etických důvodů. Kdybych to udělala na doporučení lékaře nebo prostě z vlastního rozmaru, nikdo by neřekl ani slovo. Výbuch rozhořčení vyvolalo právě to, že jsem to neudělala... ze sobectví!

Tedy pro mě bylo záhadou, proč většina lidí vítá antiduchovní heslo "Musíme milovat sami sebe" pokřikem "hurá!", ale skutky, v jejichž základu spočívá láska k druhým, u nich vyvolávají "spravedlivý hněv" nebo... strašlivá podezření...

Nějaký čas jsem se ze zvyku pokoušela udržovat vztahy s některými z těchto lidí: vždyť to byli koneckonců příbuzní... Ale brzy jsem pochopila, že opravdoví příbuzní vůbec nejsou ti lidé, kteří s námi mají společné biologické předky nebo z důvodu jiných okolností vytvářejí rodinný klan. O těch můžeme mluvit jako o příbuzných *tělech*. Ale opravdoví příbuzní jsou spřízněné *duše*: lidé, kteří mají stejné touhy a usilování v životě, kteří se řídí stejnými duchovními principy!

¹⁵ Vyživující, krmící mlékem svá mláďata.

¹⁶ Servelat je název nejdražšího druhu klobásy.

Mimochodem, je to velká vzácnost, když se pod střechou jednoho domu vyskytnou skutečně spřízněné duše. Já jsem v tomto ohledu měla neobyčejné štěstí: jak moje dcera, tak i otec přijali do svých životů základní etické principy, popsané v knihách Vladimira Antonova! A já to považuji za další drahocenný dar od Boha!

... A tak jsem se učila žít novým způsobem, učila jsem se žít ve stavu lásky a pokoušela jsem se provádět ta počáteční praktická cvičení, která byla popsána v knize "Jak se poznává Bůh".

Setkání

Žila jsem ve stavu vděčnosti autorovi knihy, ale ani mě nenapadlo, že bych se s ním mohla setkat... Naštěstí v tom projevila iniciativu Anna.

Jednou jsem k ní zašla na návštěvu; seděly jsme v klidu v kuchyni a pily čaj...

A ona mi zničehonic řekla, že jí dnes zavolal Antonov a že nás zve obě na návštěvu. A to setkání že se neuskuteční za rok či za dva, ale... pozítří!

Byla jsem v šoku... Když jsem uviděla jakou rychlostí se můj sen "zhmotňuje", vyděsila jsem se! Na jedné straně to bylo vyplnění mého snu a touhy, bylo to to, co jsem si přála nejvíc ze všeho na světě. Ale na druhé straně to bylo to, čeho jsem se nejvíc ze všeho bála. Protože vždy, když jsem stála před nějakými novými, mně neznámými dveřmi, se mi zdálo lehčí "oběsit se před prahem", nežli udělat krok a vejít.

Přestoupit tento "práh" mi pomohlo jen absolutní pochopení toho, že pokud teď couvnu, pak

už druhou takovou šanci nikdy nedostanu! S jistotou jsem věděla, že "Pták Svobody" dvakrát nepřilétá...

... Takže, schůzka byla sjednána. Já i Anna jsme se "trásly jako dva osikové listy", ale couvnout nebylo kam.

... Nejvíc ze všeho mě udivilo, jak nás on při setkání velice něžně objal a políbil, — tak, jako by nás dávno znal a očekával... Hned nás požádal, abychom přešly na tykání. Vzpomínám si na svůj první dojem z něho: modré oči a bohaté načechrané vousy, rámující mladý opálený obličej. Upřímně přiznávám, že jsem si ho před tímto setkáním představovala přibližně jako někoho, "kdo přichází z minulého století"...

Seděli jsme v pokoji. Rýže už byla uvařena, na stole se objevily nakládané houby, majonéza... Líbilo se mi to, že ve všem jeho jednání nebyl žádný shon a spěch. On se nacházel v prostoru klidu a srdečné lásky, které on sám i vytvářel. Všechny jeho činy byly natolik plynulé, že se zdálo, jako by se všechno dělo samo od sebe,

Vladimír nám vyprávěl o svém prvním setkání s Annou. Myslím, že ani ona sama nevěděla, jakým vtipným způsobem se dostal před rokem do její šatny. Ukázalo se, že kolem stánku, kam obvykle dával na prodej svoje knihy, se kolem něho začala nějak podivně "točit" nějaká žena. Obcházela ho hned zprava, hned zleva a dívala se mu upřeně do obličeje...

— Dívám se na ni a nechápu, co by ode mne mohla chtít? Možná to bude bývalá žákyně? Nebo je to blázen? — vyprávěl se smíchem. Ale pak se konečně představila jako castingová asistentka. Řekla, že hledá člověka s právě takovým obličejem a

takovými vousy. Prosila a přemlouvala mě k epizodické roli ve filmu. Když jsem viděl, že to tak velmi potřebuje, nemohl jsem jí to odmítnout. Odešel jsem s ní do kostymérny — a tam jsem mezi spoustou lidí uviděl Annu. Když upravovala kostým na některém z herců — z jejích rukou se linulo světlo... Hned jsem pochopil, proč mě sem Bůh přivedl: vždyť je to taková vzácnost: potkat člověka s už rozvinutým duchovním srdcem!

... Hodně jsme si toho napovídali, Vladimír nám pokládal nějaké otázky a my jsme blábolily jakousi odpověď. Vzpomínám si, že pro mě bylo toho večera velice těžké se uvolnit, a také si vzpomínám na Vladimírova slova na rozloučenou:

— Měla by ses víc usmívat!

Vladimír nám pro začátek doporučil, abychom si přečetly řadu knih o Satja Sái Bábovi a o Bábadžím, a měly jsme provádět cvičení, která byla popsána v knihách. Krátce řečeno, byly jsme na nějaký čas připuštěny k samostatné práci...

... Po tomto setkání jsem pochopila, že neumím žít v anáhatě, neumím se usmívat a neumím objímat lidi. Všemmu tomu jsem se musela naučit, a proto jsem začala každý den trénovat. Nevím, co a jak se mi tehdy podařilo, ale v první řadě to byl boj sama se sebou.

Začínáme samostatnou práci

Ta zima byla velmi studená: doma bylo neútně, zahřát si na chvíli tělo bylo možné jen pod horkou sprchou. Ale my jsme se každé ráno překonávaly, a nehledě na chladno a tmu za okny jsme spolu s Annou vstávaly a začínaly den

duchovními cvičeními: "probuzením", "dáváním" a "Buddhovým křížem"¹⁷ ...

A jaké to bylo štěstí, když se nám něco začalo skutečně dařit! Vždyť já jsem dříve, tak jako většina lidí, vnímala okolní svět z čaker hlavy. A teď, když se mi podařilo spustit se do anáhaty, jsem pociťovala uvnitř i kolem sebe mír a klid! To bylo tak nové, tak překrásné! Chtěla jsem se o to štěstí podělit se všemi...

Také jsem měla na tréninky "pracovní prostranství" na zastávce autobusu, který mě vozil do práce. Jezdil jednou za čtyřicet minut, a to ještě ne pokaždé. Ale teď mi Bůh začal předvádět malé zázraky: jakmile jsem přišla na zastávku autobusu a spustila se do anáhaty — hned v té chvíli mi "dodali" autobus. Už celý týden se ani neopozdil, ani nepřijel dřív než měl, ani nevynechal!

A tak jsem se jednou zrána zase spouštěla do anáhaty a za minutu jsem už uviděla autobus, jak pozvolna zajíždí k zastávce... Všichni čekající cestující udělali sebejistý rychlý krok dopředu. ...Ale v ten okamžik se mi v hlavě zrodila myšlenka: "Copak si to jen vymýšlím! Nejsou v tom žádné zázraky! Autobus prostě jezdí podle jízdního řádu. To je všechno!" V tu samou sekundu autobus prudce zrychlil a bez toho, že by otevřel dveře, projel kolem zastávky. Zkoprnělí cestující nedokázali ani zanádat, jenom ho mlčky doprovázeli pohledy...

Chápala jsem, že se teď určitě opozdím do práce, a ještě k tomu budu mrznout dalších čtyřicet minut na zastávce... Ale "až po okraj" mě zaplavil smích a radost — z toho, že jsem poznala Ruku, že jsem poznala "rukopis" Milovaného!

¹⁷ Vladimír Antonov — Ekopsychologie.

Jednou z mých neustálých meditací byla meditace Satja Sái se svíčkou (je konkrétně popsána v knize Vladimira Antonova "Satja Sái — Kristus našich dnů"). Pociťovala jsem v anáhatě teplý a něžný plamen svíčky, který se rozrůstal a zaplňoval stále větší prostor, — a šířil se jako vlny lásky a světla dál a dál... Vzpomínala jsem na známé lidi a pokoušela se naplňovat tím světlem i je. Vznikaly stavy sjednocení, lásky, míru, harmonie...

První lekce

Na jaře začaly plánované lekce. Byl to kurz na otevření duchovního srdce. Zahrnoval psychofyzická cvičení, pránájámy, latihan a rozmanité způsoby očišťování a zjemňování anáhaty.

Po každé lekci jsem na sobě pozorovala změny: měnilo se moje vnímání okolního světa a měnila jsem se i já sama. Už na druhé lekci jsem se naučila usmívat: naučila jsem se ponoření dovnitř vlastní anáhaty — a to už stačilo, aby úsměv, když už ne vnější, tak alespoň vnitřní, nemizel.

Vzpomínám si, že na jednu lekci někdo přinesl Vladimírovi ukázat vodní řasu, která měla mít unikátní léčebné vlastnosti a vynikající energetiku. On se na ni podíval a jen svraštil čelo. Ale potom pohlédl na mě a řekl:

— Jak ty ses ale změnila! Vždyť když jsem tě poprvé uviděl — byla jsi právě tak "nepoživatelná", jako tahle vodní řasa!

Ó-ó-ó! Tohle byl ten nejúžasnější kompliment, jaký jsem kdy dostala! Já jsem lepší než ta vodní řasa! Za všeobecného chechtotu mě popadl do náruče a políbil. Byla jsem "v sedmém nebi" štěstím!

... Brzy jsme měli jet do lesa na *místo síly*. Vladimír nám připomněl, že syntetické oblečení "cloní" a že je v něm nemožné dobře pociťovat energetiku prostoru.

— Oblékneme se teple: svetry, vaťáky, na nohy — gumové holínky, — říkal nám, zdálo by se, že samé všední věci.

Všední — ale ne pro mě. Poslouchala jsem to všechno, a z každého jeho slova mně stále silněji "padala čelist". Prošivanou bundu..., batoh..., gumové holínky...? Pro mě — ještě včera "nepoživatelné řasy" — to byly předměty z jiné planety! V mé garderóbě "společenské dámy" se nevyskytovaly dokonce ani džínsy. A do toho lesa... — už zítra!

— Ale já nemám prošivanou bundu... — zašeptala jsem sotva se pohybujícími rty.

Vladimír "bez mrknutí oka" vytáhl ze skříně záplatovaný vaťák a se slovy "mohu půjčit" — mi ho podal. Holínky jsem koupila patnáct minut před zavřením krámu, a batoh a kalhoty mi slíbila přivést Anna.

První výjezd na místo síly

Náš první výjezd se tehdy uskutečnil 8. března. Nemohu říci, že by tento svátek pro mě znamenal něco výjimečného, nicméně tentokrát významný byl. Ironií osudu právě v tento den došlo k otřesení mojí živě projevené ženské "lidské formy". A to doslova udělalo čáru, oddělující můj předchozí život od toho nového.

Byla jsem vychována v "nejlepších tradicích" naší společnosti; měla jsem diplom módní návrhářky

— , což znamenalo, že předtím jsem nedokázala vyjít z domu, pokud délka mého kabátu neodpovídala výšce podpatků, pokud rukavice neladily s barvou šály, nebo jsem neměla naličené rty a napudrovaný obličej...

A teď najednou, o víkendu v sedm hodin ráno vycházím z domu ve vaťáku!..., v kalhotách z celtoviny! (celé ráno jsem se je neúspěšně pokoušela vyžehlit)...! v gumových holínkách!..., a s rozdrbaným ruksakem na zádech! Proplížila jsem se pod okny svého domu, a dávala přitom dobrý pozor, aby mě nezahledli sousedé...

Měla jsem pocit, že mám na sobě... — maškarní kostým!

Na cestě k autobusu mě neopouštěla myšlenka: "Hlavně abych nepotkala někoho ze známých!" Ačkoliv jsem se tím znepokojovala zbytečně: vždyť by mě přece vůbec nepoznali.

Ale, jakmile jsem dorazila na autobusovou zastávku a setkala se tam s celou partou, — všechno hned zapadlo do patřičných mezí. Vždyť oni všichni byli oblečeni stejně... Sladila jsem se s nimi, "propadla se" do anáhaty, a všechny moje problémy náhle vyvanuly...

...Nikdy nezapomenu na tento náš první výlet! Bylo to oblíbené místo Božského Učitele Assirise.

Nikdy jsme nespátřili Jeho Obličej, protože se vždy před námi zjevil jako obrovská koule Světla. Assiris nám vyprávěl přes Vladimíra, že Ho znali a uctívali už staří Asyřané, a že velmi dávno měl i Školy na území starověké, ještě předkřesťanské Rusi.

Ohromilo mě, že se *místo síly* nenachází někde v neproniknutelných lesích, ale přímo uprostřed dost široké lesní cesty. Občas po ní procházejí lidé... Ale

oni všichni jsou soustředěni jen na vlastní myšlenky: nekonečně a zaujatě něco vymýšlejí, vzpomínají na minulost nebo sní o budoucnosti... Ale Bůh — žije "tady a teď", a aby Ho pocítili,... museli by prostě jen "plout" nad povrchem Země jako čisté a svobodné vědomí...

Samozřejmě jsem toho dne nezískala jasnovidnost a neuslyšela žádná Zjevení. Prostě jsem se jen "pachtila" a snažila se ze všech sil, abych alespoň trochu pocítila hranice *místa síly*, abych alespoň "koutkem oka" uviděla a pocítila Assirise.

... Po práci na *místě síly* jsme poobědvali u ohně, a potom jsme se po té samé cestě pomalu vydali směrem k autobusové zastávce.

Šla jsem a nechápala jsem, co se to se mnou stalo. Nikdy dříve jsem si nedokázala ani představit, že by obyčejná lesní procházka mohla poskytnout tolik štěstí! Dívala jsem se kolem a nepoznávala známý svět! Všechno bylo... jiné: i les byl naprosto jiný, i Slunce bylo jiné, i Země byla jiná: milující, živá, překrásná... Všechno bylo — nové, neznámé, zahalené neobyčejnou přitažlivostí! Vůbec jsem nevěděla, že je možné jen tak se procházet po Zemi: nespěchat, neutíkat, ale prostě jen jít — kráčet "po cestách své lásky"...

Právě v tento den jsem poznala, co je to *vnitřní radost* — radost, která nemá žádnou jinou příčinu, kromě své vlastní lásky: lásky ke všemu a ke všem! Srdce mi přeplňovalo štěstí z toho, že miluji všechny a všechno: tyto lidi, kteří mě vzali s sebou, tento sníh, jiskřící v paprscích Slunce, tento les, už začínající znít jarní radostí ptáků...

Emoce, které mě zaplavily v lese, nemizely ani doma. Přišla jsem domů, povídala si s rodinou,

večeřela, ukládala ke spánku dítě, ale po celý ten čas jsem cítila, že já — *opravdová* — dál plavu v tom samém prostranství radosti a lásky... Šťastná jsem usnula.

Sattva

... Takových výletů bylo ještě mnoho: nová *místa síly*, nové meditace, nezapomenutelná setkání s Božskými Učiteli.

Nebudu podrobně popisovat všechny naše výlety. Zmíním se jen o těch nejživějších dojmech z té doby. Pochopila jsem, že jsem tam našla svůj "ztracený ráj"! Bylo to, jako bych se vrátila do svého rodného světa, kde člověk může být jen upřímný a přirozený a kde jakákoliv vnější "slupka" vypadá jako karikatura! A jaké jsem pocítila ulehčení, když jsem ze sebe shodila ten "ocelový pancíř", který jsem tolik let nosila! Bylo to — jako druhé narození...

... Když se teď pokouším naladit na tu dobu, vnímám sama sebe... jako novorozené dítě, které mhouří oči štěstím. Jako by mě Bůh vzal do náručí a nesl, a přitom mi ukazoval nový a neznámý svět, naprosto nepodobný tomu, před kterým jsem dříve byla zvyklá se bránit.

Byla to etapa probuzení, otevření se vstříc Lásce, etapa vnitřního přijetí všeho toho překrásného, čistého, které jsem dříve nepozorovala.

Ale to byl zatím jen úplný začátek Cesty — kdy už jenom za to, že jsme se obrátili tváří k Bohu, všimli si Ho a vztáhli k Němu ruce, — na nás On vyléval vodopády zlatého deště, zaléval nás blaženou euforií, jako když milující matka zasypává svoje dítě

nekonečnými polibky za každý jeho ještě nejistý krůček, za každé slůvko, které se pokouší zažvatlat.

Byl to čas supersattvy, která se mě naplno zmocnila! Sattva — to je ta překrásná fáze v evoluci každého člověka, kterou začíná Cesta k Bohu. Jenom, pokud se v ní upevníme, můžeme pokračovat dále.

...Sattva! Je úžasnou a jedinečnou možnou startovací dráhou pro následující kroky na Cestě k přímému poznání Stvořitele. Ale právě tak se může stát i pastí. Dává nám neobyčejné štěstí — ale zároveň vytváří nebezpečné uspokojení. Je v ní natolik krásné, veselé a radostné žít, zvláště, pokud nejste sami, ale v partě sobě podobných lidí... — jako by kousíček ráje spadl na Zemi a všechno přikryl růžovým voňavým závojem!... A zdá se nám, že právě tohle je to věčné štěstí a blaženost!...

Ale Bůh od nás chce nezměrně více! A tak se podle toho, jak postupně dorůstáme, musíme ze zázračných dětí změnit v Toho, na Jehož Dlaních jsme si předtím lebedili.

A mně Bůh velice brzy připomněl, že pokud už jsem se rozhodla jít po této Cestě až do konce, pak nemám žádné právo "uvíznout" v sattvě, ale musím ji jen využít jako odrazový můstek pro následující etapu Cesty. A abych tohle pochopila, musel mi Bůh způsobit bolest, provést mě zoufalstvím, ale za tyto jeho lekce jsem mu vděčná, opravdu ještě více vděčná, nežli za ty vodopády blaženosti, které se na mě ze začátku vylévaly...

... A já jsem se nechala unést sattvou a přestala pracovat naplno. Začala jsem se cítit jako dítě na nekončících prázdninách: šumící jarní les, ptačí trylky, radost, štěstí, smích...

Vladimír nejdnou opakoval, že pokud začínáme být *spokojeni sami se sebou*, pak stav *uspokojení* znamená zastavení vývoje. Nejdnou nám připomínal, že satta je překrásná, ale nesmíme se jí nechat unášet! Musí být jen *podkladem* pro naši práci! Ale já — jako bych tato varování neslyšela! A pokud jsem je i slyšela, nijak jsem je nevztahovala na sebe...

A... náhle jsem začala pocítovat úbytek sil, cítila jsem, že se jen stěží vypořádám s novými meditacemi...

A když jsem si na to postěžovala Vladimírovi, odpověděl mi:

— Ano, musíš si udělat přestávku. To ti neříkám jako výtku. Ale větší množství znalostí se teď už do tebe nevejde. Svůj "hrnec" jsi, obrazně řečeno, už přeplnila a dokud se "neuvaří" to, co je v něm, nemůžeš jít dál. No tak s námi pojed' ještě několikrát do lesa, aby sis upevnila starý materiál, a to bude všechno. Pokud ti teď budu dávat nové znalosti — můžeš z toho jen onemocnět.

Všechno to říkal velice měkce a něžně. Ale mně každé jeho slovo znělo jako zaburácení hromu, jako rozsudek.

Ze všech sil jsem se pokoušela ovládnout. Ten večer se táhl nekonečně dlouho a já jsem nejvíc ze všeho chtěla zůstat o samotě se svým hořem. Bylo to, jako by se ve mně přetrhla nějaká struna, v hlavě mi hlodala jen jedna myšlenka: "No, a je po všem... Všechno skončilo!"

A přitom jsem chápala, že pokud mě odvolají z meditační práce, znamená to, že zůstanu naprosto sama. Že už nikoho z nich nikdy nevidím...

Střízlivě se zamyslet nad svým postavením jsem dokázala až příští ráno. Avšak kupodivu jsem neplakala, ale rozhodla jsem se prostě *přijmout svůj osud...* ale přijmout ho *jako výzvu*, jak to učil don Juan. A v té chvíli jsem pochopila, že se přece nic nezměnilo: Vždyť, at' už se mi na fyzické úrovni přihodí cokoliv, nemůže to změnit to hlavní. Že už jsem našla Cíl, našla jsem smysl života! Zvolila jsem si tu Cestu, která vede k Bohu! At' už sama nebo ne, stejně po Ní půjdu!

A já jsem v tom okamžiku pochopila, že jediná opora na té Cestě je Bůh. Uvědomila jsem si, že bych se neměla držet vtělených lidí, ale jen Boha, a navíc — "oběma rukama"!

A hned v té chvíli, když jsem si to uvědomila, Se mi Bůh projevil. Nikdy dříve jsem Ho nepocit'ovala tak Živého a Skutečného! A byl tak laskavý! Odpovídal na všechny mé otázky, usmíval se, žertoval. A ty meditace, které se mi ještě včera nedařily, se mi teď — znenadání — lehce a přirozeně povedly.

... Za dva dny jsme měli další výjezd do lesa. Cítala jsem neobyčejný příliv nových sil — vždyť jsem byla s Bohem, a Bůh byl se mnou! Přišel Satja Sái Bába — a ukazoval mi, jak lehce můžeme pronikat do Bráhmánických Ohnivých vrstev: den byl šedivý a zamračený, ale já jsem výborně viděla Jeho Ohnivé Bílé Světlo. Přišel David Copperfield — a dovolil mi s Ním splynout, a pak mě vynesl jako výtahovou šachtou do světů protoprakriti a protopuruši... Pocit'ovala jsem, že se nořím do něžného hustého Klidu a viděla mihotající, jakoby se kolébající hvězdy... A když jsem otevírala fyzické oči, uviděla

jsem Vladimíra, který procházel kolem a pokukoval mým směrem...

V závěru dne mi řekl:

— Nevím, co jsi tam se sebou dělala, — ale dnes se ti všechno výborně daří! Obě se připravte: za pár dní vás čeká nová etapa práce.

Skákaly jsme s Annou radostí!

... A opět měl pravdu don Juan: že to nejlepší v nás se projevuje, když jsme "přitlačeni ke zdi". Právě tehdy, když se zdá, že je všechno ztraceno, že už není, čeho se zachytit, přijde najednou "druhý dech", a ty náhle pociťuješ Sílu, Která se objevuje neznámo odkud. A ta Síla je Bůh.

Neustále pociťovat Boha!

Bůh rozmlouvá s každým z nás neustále. Abychom si to uvědomili — nemusíme ovládat jasnovidnost ani jasnoslyšnost. On nám dokáže lehce cokoliv vysvětlit s využitím obrazu materiálního světa, jen je zapotřebí, abychom to my sami byli schopni vnímat...

Vzpomínám si, jak nás jednou s dcerkou zastihl na ulici silný letní liják. Nad hlavou jsme měly ohromný bouřkový mrak, který zaplňoval celý viditelný prostor, hřměl hrom, blesky se křížovaly...

Pospíchaly jsme domů, schované pod jednou pláštěnkou. Dcerka, přitisknutá ke mně, cupitala až po kotníky ve vodě, ale najednou si radostně začala prozpěvovat: "Já miluji Bábu! Já miluji Bábu!". A v té chvíli se černofialový mrak rozestoupil, jako by ho rozdělily něčí ohromné ruce, — a my jsme uprostřed bouřlivé oblohy a neustálých proudů vody uviděly

oslnivou kouli Slunce, jehož paprsky se prodraly skrz zed' deště a vytryskly až k Zemi.

... Když někdo ve svém zármutku nařiká: "Pane Bože! Kde jsi? Proč jsi mě opustil?" — pak musíme pochopit, že to nebyl Bůh, Kdo nás opustil, ale že to my sami jsme opustili Jeho, že jsme se uzamkli ve své ulitě a izolovali se ve své nevědomosti.

On je přítomný vždy a ve všem, On nás nikdy nemůže opustit — právě tak, jako Slunce ve dne nemůže opustit nebeskou klenbu. Vždyť, když je Slunce zakryto clonou deště, neznamená to, že neexistuje. Nad oblaky nebo mraky září právě tak živě a oslnivě, jako vždy.

Bůh mi po této příhodě ukázal takový obraz: Slunce s nesčíslnými paprsky, každý paprsek je jako přímá cesta. Nám by stačilo, abychom se na takovou cestu vydali, obrátili se tváří ke Stvořiteli Světla — a zamířili do Jeho Objektů se vši silou a vášnivostí, jaké jsme jen schopni!

Zdá se, že cesta je jednoduchá a lehká! Ale proč se tedy na ni vydávají jen jednotlivci?

A Bůh mi ukázal spoustu lidí, kteří stojí zády ke Světlu a nevidí nic před sebou, kromě vlastního dlouhého a černého stínu... A druzí se natolik schovali do ulity oddělenosti, že neprodyšně uzavřeli všechny dveře a okna vlastního srdce, aby tam nepronikl ani jeden paprsek Světla. A další se prostě jen tak vyhřívají a užívají si paprsků Slunce, a je jim tak dobře, že už nic víc nepotřebují...

Zkouška od Chuanga-Di

"Když přijdeš, musíš přijít připravený zemřít".

Juan Matus [27]

Juan Matus jednou vysvětloval Carlosovi Castanedovi: "Učení vždy nepřináší to, co od něho člověk očekává... Vychází najevo, že jeho cíl... je na opačné straně bojiště. A tak člověk naráží na svého prvního nepřítele — strach... A jestliže člověk, vyděšený jeho přítomností, uteče pryč — pak jeho nepřítel koncuje s jeho ambicemi..." [6,27].

... Pokračovala nová etapa naší práce: neustálé výjezdy do lesa, nová místa síly, nové meditace, nové pocity, nezapomenutelná setkání s Božskými Učiteli, které jsme se učili pociťovat, vidět a slyšet. A bylo jich tak mnoho! A Každý přinášel Svůj neopakovatelný odstín Lásky, a daroval nám Svoje oblíbené meditace...

Když jsme začínali práci s vrstvami Absolutna "za zrcadlem", seznámil nás Vladimír s Božským Chuangem-Di. Z vesmírných hlubin Chuang-Di vystoupil k anáhatám našich těl a vstoupil do nich Svým Obličejem... A dále — už jen skok vědomím do Jeho Vesmírné Anáhaty — a materiální svět pro nás zmizel: ponořili jsme se do světa protoprakriti, a potom jsme se učili potápět stále hlouběji a hlouběji — do Bezednosti Lásky Stvořitele...

A teď jsme jeli přenocovat do lesa: abychom mohli za svítání poslouchat jarní písně tetřevů.

Neočekávala jsem od tohoto výletu nic jiného, kromě odpočinku a relaxace.

Ale Bůh měl úplně jiné plány...

Dlouho jsme šli po nezpevněné vesnické silnici. Vysoká noční obloha tiše zářila hvězdami, po stranách cesty se nezřetelně rýsovaly siluety stromů, odevšad byly slyšet jarní písně žab...

Začala jsem meditovat — a rázem se na mě přivalila široká vlna Božské Něžnosti a Klidu: přišel Chuang-Di.

Očekávala jsem, že mi On, tak jako vždy, rozevře Svoje Vesmírná Objetí, zalije mě Svou Láskou a daruje mi novou meditaci...

Ale On mi oznámil, že si tentokrát se mnou přišel vážně promluvit...

— Navrhuji ti novou etapu práce — fázi, ve které bude obsažen odchod z pozemské roviny. Pokud se cítíš nepřipravená k takovému zvratu událostí — pak to vzdej hned teď, dokud není pozdě!...

... Ano, na takový obrat událostí jsem připravena nebyla. Pocítila jsem to tak ostře, že jsem jsem už nemohla myslet na nic jiného, kromě brzké smrti těla. Jedna věc je — učit se neidentifikovat s tělem v meditaci: "Představme si, že tělo už zemřelo... Už ho nemám... Tělo bylo jen slupka... Ale já jsem ohromné duchovní srdce, vědomí, osvobozené od hmoty, existující nezávisle na těle...". Já se teď bez těla můžu úplně obejít... V meditaci — ano, kolikrát je libo! Ale tady — ve skutečnosti?!...

Ačkoliv se Chuang-Di ani slovem nezmínil o nějaké lhůtě — přesto jsem stoprocentně uvěřila tomu, že smrt těla přijde, pokud ne už tuto noc, tak zítra. A ne meditační, ale úplně skutečná!

A Chuang-Di ještě "přiléval oleje do ohně", tím, že oživil v mé paměti Vladimírova vyprávění o tom, jak ve sváteční dny vůbec nebylo možné po venkovských silnicích projet autem: běžnými obrázky byly rvačky na nože a opilí místní občané, válející se uprostřed cesty... To ještě přiostrilo mé pocity...

Náhle mnou projelo uvědomění: vždyť právě dnes je 1. máje!...

Kráčela jsem po noční silnici a neočekávala jsem už dematerializaci těla, ale mnohem primitivnější smrt — hned teď. Vnitřním zrakem jsem už viděla toho místního opilce, který teď vyskočí z křoví a podřízne mi krk...

Nedokázala jsem meditovat, nedokázala jsem se ani na minutu udržet v té blaženosti, ve které, jak se zdálo, jsem už uměla žít trvale. Pro všechny případy jsem se snažila držet poblíž Vladimíra...

Připadalo mi, že mě ty myšlenky roztrhají na kusy. Zavalila mně celá kupa starostí: "ještě jsem nestihla udělat to a to!". Po tvářích mi stékaly slzy.

Chápala jsem, že ať už je mi teď jakkoliv špatně, za nic na světě se "nesesypu": já už nemohu žít předchozím životem — životem bez Boha! Ale, když se mi skutečně rýsoval obraz vlastní smrti, šly na mě mdloby — protože... já ještě nechci umřít! Ještě tolik věcí se musím naučit, vždyť jsem se teprve vydala na cestu! A mám dcerku, kterou bych chtěla vychovat, obrazy, které chci namalovat, touhu vrátit se k práci ve filmu...

Kroutila jsem se bolestí do té doby, dokud jsem nepochopila, že se pokouším jít po dvou cestách najednou: po cestě obyčejného člověka — a po cestě duchovního bojovníka. A pokud se mi to dříve dařilo, pak teď jsem došla ke "značce", od které se ty cesty rozcházejí — zásadně a navždy! A mně se už nepodaří jít po obou najednou. Musím si jednou a provždy vybrat jen jednu z nich!

A já jsem si ji vybrala.

... Zbavil mě tehdy Bůh těla? Samozřejmě, že ne! Byla to jen zkouška pevnosti. On jen kontroloval, jestli mám dost síly, pílě a odvahy, abych neodpadla v půli cesty

Vždyť On další Cestu do Svých Hlubin může nabídnout jen tomu, jehož oddaností si je absolutně jist.

... Chuang-Di pak pro mě shrnul výsledek té noci:

— Tvoje volba byla správná. Ale zavřít dveře do světa iluzí je teprve začátek Cesty. Ještě je zapotřebí otevřít bránu do Světa Stvořitele. A nestačí jen otevřít bránu a vejít — ale také se *Tam* ubytovat.

Pochop, že tvým cílem není dostat se do nagualu¹⁸, stát se tam mágem a osvobodit se od hmoty. Cílem je získat opravdovou Svobodu — Svobodu s velkým písmenem. Za hranicí hmotného světa můžeš najít spoustu cest, ale ke Svobodě vede jen jedna — *cesta srdce*: tu Cestu je schopna osvítit jen Láska!

... A znovu dál ubíhaly měsíce a roky nepřetržité práce. Ale čas už teď neodměřovaly události světského života, ale nové stupně duchovního vzestupu.

Láska k přírodě

Krása Země... Říci, že jsem ji dříve nepozorovala, by nebylo správné. Pozorovala jsem ji a těšila se z ní! Těšila jsem se i z odlesků Slunce v jarních kalužích. Byla jsem nadšená průzračnou modří oblohy i zlatým šustícím kobercem pod nohama na podzim. Oko si vždy všimlo něčeho podivuhodného a krásného — a pokoušelo se to vtisknout do paměti.

¹⁸ Souhrn nehmotných eónů.

Ale já jsem se nedokázala v té kráse *rozplynout*, když jsem se s ní sladřovala. Sledovala jsem ji z odstupu, čistě ádžnický. Při pohledu z hlavy můžeme vidět krásu, vizuálně se z ní těšit, ale přitom od ní zůstáváme stále *odděleni*. I když opravdovou duchovní hodnotu má konkrétně *splynutí* s ní.

Dříve, před začátkem svého učednictví, jsem si myslela, že mám dobrý umělecký vkus: vážila jsem si estetiky a vypadalo to, že o ní hodně vím.

Ale po jednom našem lesním výjezdu jsem se musela na toto téma vážněji zamyslet.

... Zastavili jsme se na břehu lesní říčky. Byl úplný začátek jara, všechno bylo zalito slunečním světlem.

A co vidím: po řece pluje a mírně se pohupuje v proudu překrásný rudý tulipán. V té chvíli ve mně začalo promlouvat moje bývalé *estetické cítění*, a já jsem mimoděk začala tento obraz obdivovat: červený kvítek plyne po průzračné řece, a kolem jsou břehy, pokryté oslnivě bílým sněhem. Z rozjímání o tomto "překrásném" obrazu mě vyvedl Vladimírův komentář:

— Tamhle pluje krásná mrtvola...

...To byla pro mě zase další důležitá lekce.

Pokaždé, když jsme byli v lese, nás Vladimír seznamoval s ptáky: jak který na jaře zpívá, jak se který jmenuje. Tehdy se mi zdálo, že je tento aspekt naší práce samozřejmě zajímavý, ale ne až tak důležitý. A nepochybovala jsem o tom, že stejně nikdy nedokážu odlišit pěnkavu od červenky nebo od drozda.

A tak, na jaře, když se rozléhalo ptačí štěbetání, se Vladimír ptal:

— No, a tohle zpívá jaký ptáček?

Pochopitelně, že si nikdo nevzpomněl. Bud' jsme krčili rameny nebo se to pokoušeli uhádnout.

Na příští jaro jsem už čekala s určitým rozechvěním: "Ó já, už brzy přiletí ptáčkové, a jakmile přiletí, hned všichni začnou zpívat!..."

A skutečně, brzy přiletěli a začali zpívat. Vladimír se zpočátku vysmíval našim nevědomostem, dával nám "nedostatečnou do karmy", a vyptával se:

— Tak, jakýpak z vás bude Bůh, když se nedokážete naučit ani ptáčky? Bůh přece zná *každé* Svoje stvoření!

Ale já jsem to stejně nedokázala pochopit: proč by to mělo být tak důležité?!

A tak jednou, když jsem právě nazvala drozda cvrčalu červenkou, mi Vladimír řekl:

— Nevím, jestli se s tebou dokážu dál stýkat... Vždyť všichni tihle ptáčkové jsou moji přátelé! Všechny ty roky, kdy jsem chodil po těchto lesních cestách, byli se mnou! Já skutečně nevím, jak mám s tebou komunikovat, když nemiluješ a nepřijímáš *mé* *přátele!*...

To se na mě svalilo jako další "pohroma", plakala jsem, protože jsem nechápala, čím jsem se provinila? Vždyť tak miluji všechny ptáčky! Ale co si mám počít, když se žádným způsobem nedokážu naučit jejich hlasy?!

Velice jsem se tím tehdy trápila a slíbila jsem si, že to teď už budu brát vážněji; v lese jsem ze všech sil "špicovala uši", doma jsem poslouchala ptačí hlasy, nahrané na magnetofonu...

Nepamatuji si, kolik od té doby uběhlo času, ale jednou, když jsem šla po lesní cestě, jsem uslyšela, jak kdesi v dálce tiše zazpíval kos. Není možné popsat, jaká mě naplnila radost z té písně! Poprvé v

životě jsem já *sama* uslyšela a poznala jeho hlas, a ten nepatřil jen nějakému abstraktnímu ptáčkovi, ale konkrétně kosovi! Potom jsem uslyšela a bez váhání poznala písničku pěnkavy. A někde poblíž vesele jarně zazpívala sýkorka. Jaro rozkvétalo, ptáků bylo čím dál více, a mně už konečně došlo, jak je důležité milovat všechny svoje přátele a znát je i jmény! Ptačí štěbetání přestalo být jen příjemným pozadím pro naši práci, ptáci doopravdy "oživli" a stali se milými a dobrými přáteli — teď, když jsem se je naučila poznávat.

Tak jsem postupně, krok za krokem, začala chápat, co je to opravdová láska k přírodě. Ta může vycházet pouze ze srdce. Když se přeměňujeme v duchovní srdce — naše ruce duše se snaží objímat a laskat vše živé! A pak se měníme v lásku, vylévající se ven, snažící se zahalit všechno sama sebou, splynout s čistotou a jemností okolní harmonie! Jenom tehdy člověk pochopí, že je všechno kolem živé! Každý ptáček, travinka, kvíteček, stromek jsou živé duše, které reagují na tvou lásku!

Pouze, když budeme právě takhle poznávat a milovat, můžeme jít dále. Nemůžeme se vlít do Boha a spojit se s Ním svými srdci, pokud jsme se nenaučili milovat všechny Jeho děti, celé Jeho Stvoření!

Pouze, pokud se naučíme milovat Stvoření, můžeme se naučit milovat i Stvořitele, — učil nás Vladimír.

* * *

A ještě bych chtěla říci několik slov o samotné *podstatě lásky*.

Co je to láska? V dětství a v mládí mě obklopovalo mnoho lidí, kteří říkali, že mě milují.

Ale já jsem pozorovala, že láska jedněch mi dávala radost: například láska jedné z mých babiček zcela spočívala v její laskavé péči o nás všechny.

Ale "láska" jiných — utlačovala, dusila, kladla nekonečné požadavky...

Měla jsem samozřejmě na toto téma vlastní názor, ale Vladimír mě kdysi ohromil stručnou a přesnou formulací:

— Převážná většina lidí chápe jako lásku vlastní chtění. Milovat pro ně znamená *chtít* něco nebo někoho. A dokonce to tak vstoupilo do literatury, nazývané "klasika". Právě v takové podobě se "láska" vyučovala dětem ve školách!

Ale to je absurdní! Láska k sobě je přece *antiláska!*

Vektor opravdové lásky může být konkrétně nasměrován jedině od sebe, a ne k sobě!

Láska je darování sama sebe, sebeobětování, a ne vyžadování něčeho od druhých pro sebe!

... Ale právě touto spotřebitelskou antiláskou se mnozí lidé snaží milovat nejen jeden druhého navzájem, ale i živou přírodu a její konkrétní představitele...

O meditační práci

Co je to meditace? Mnozí lidé jsou si jisti tím, že meditovat znamená sedět potichu se zkříženými nohama a očima přitom šilhat na kořen nosu...

Dlouho před setkáním s Vladimírem jsem se právě tak pokoušela "meditovat" i já... Ale co dál?

Jen tak sedět a čekat? Ale jak dlouho čekat a na co?...

Když jsem četla Castanedovy knihy, snažila jsem se zopakovat všechno to, o čem vyprávěl. Ale jak ovládnout to "druhé vnímání"¹⁹? Vždyť Castaneda nic z toho nevysvětlil. Všude bylo jen to samé: don Juan mě udeřil do zad, a hned to začalo... Ale co mám dělat já? Kdo bouchne mě?

Samozřejmě jsem se pokoušela zastavovat vnitřní dialog, ale ani z toho nevzešlo nic dobrého: vždyť jsem se snažila, "usazená v hlavě", zastavit proud myšlenek. Jak to bylo úmorné! Vrcholem mých úspěchů tehdy bylo to, že se celá ta kupa myšlenek změnila v jednu, nekonečně opakovanou: "Nemyslet na nic!", "Nemyslet na nic!", "Nemyslet na nic!"...

Až tehdy, když jsem se začala učit u Vladimíra, mi vysvětlil, jaký je mechanismus ovládnutí "mentální pauzy":

— Stačí jen prostě odejít vědomím z vrchní "bubliny vnímání" do spodní — a pak vnitřní dialog zmizí sám od sebe. "Z hlavy" je možné jen fantazírovat, nic skutečného z toho nevznikne. Vnitřní ticho, přemístování vědomím v mnohorozměrném prostoru, schopnost vidět to, co je skutečně důležité na Cestě ke Stvořiteli, — to všechno lze uskutečnit pouze ze spodní "bubliny".

... Vzpomínám si, jak nás jednou, na samém začátku našeho učednictví, Vladimír seznámil s jedním velice zajímavým *místem síly*. Nacházelo se na mostě přes malou říčku. Přestoupíš hranici *místa síly* — a vědomí se náhle samo propadá dolů.

Vladimír vysvětloval:

¹⁹ Jasnovidností, v termínech Juana Matuse.

— Všechno je velice jednoduché! Není zapotřebí "vytrhávat se" z těla. Stačí se jen pocítit ležícím na zádech na dně řeky. Přemístění proběhne okamžitě: vždyť vědomí se přemísťuje *rychlostí myšlenky*.

Začala jsem shlížet do chladné proudící vody: říčka není hluboká, je vidět píseček na dně, vodní řasy se pohupují v proudu. Poté jsem protekla vědomím do spodní "bubliny" — a... pochopila jsem, že ležím na dně řeky, zády pocítuji měkký písek, a čistá jarní voda proudí kolem mě a skrz mě... Cítila jsem se tak dobře a pokojně, všechny problémy a myšlenky odplynuly někam daleko spolu s proudem řeky... A náhle jsem jakoby skrz vodní sloupec uslyšela Vladimírův hlas:

— Podívej se, že se tam nedostalo také tvoje tělo! Dokonce jsi už zapomněla, že stojíš na úplném okraji mostu!

... Byla jsem velice ohromena: vždyť se mi poprvé v životě podařilo proniknout do jiného světa a ponořit se do něho natolik, že fyzická rovina pro mě přestala existovat! A ukázalo se..., že je to tak jednoduché!

... Vladimír měl pochopitelně vždy radost z našich úspěchů! Ale neučil nás jen konkrétním meditacím. Pokaždé, když nám ukládal nová zadání, nám nejen vysvětloval techniku jejich provedení, ale odhaloval i strategii. Museli jsme pochopit, jak každé cvičení zapadá do obecného schématu Cesty, intelektově si uvědomovat každý absolvovaný stupeň.

Například, když nám Vladimír ukládal to cvičení na můstku, zároveň nám přehledně vysvětloval, proč je tak důležité vystupovat vědomím konkrétně pod tělo:

— Za prvé, my všichni jsme se zcela přirozeným způsobem předtím učili vnímat svět z čaker hlavy, to jest z vrchní části těla. Ale, abychom dosáhli úspěchů na duchovní Cestě, musíme se přestěhovat do středního dantianu — do čakry anáhaty — která se nachází *uprostřed*. A to hned každý prostě nedokáže. Proto bude správným řešením si zpočátku osvojit stabilní koncentraci co možná nejnižší, jakoby na opačném pólu vzhledem k naší hlavě. A potom už bude snadné si osvojit koncentraci i uprostřed.

A dále. Musíme opustit stereotyp myšlení, který existuje téměř ve všech náboženských proudech: "Bůh je nahoře a peklo dole". Božští Učitelé Se často projevují ve formě ohromných Ohnivých Mahádublů, a lidé viděli Jejich Obličej vysoko na obloze. Z toho vznikla myšlenka, že Bůh žije — nahoře (vzhledem k naší kulaté planetě?). Ale ve skutečnosti to tak vůbec není: Bůh je všude, ale přístup ke Stvořiteli bychom neměli hledat nahoře nad povrchem Země, ale konkrétně v hloubce našich vlastních dostatečně rozvinutých duchovních srdcí, mnohem hlouběji než tělo. Právě takto najdeme nejjemnější prostorovou dimenzi — Příbytek Stvořitele.

... A když jsme pracovali na rozlehlých loukách, v ohromných Mahádublech našich Učitelů, Vladimír nás instruoval:

— Vléváme se z anáhaty dozadu — a snažíme se ihned rozlít, rozplynout se v prostranství Světla! Vůbec není třeba pociťovat se antropomorfně, ve velikosti fyzického těla. To je zkušenost okultistů, jejich pokusy vycházejí z fyzického těla v těle astrálním. Ale tohle pro nás není perspektivní. My máme naprosto jiné úkoly. A proto se musíme ihned vynasnažit rozplývat se ve Světle Božského Vědomí.

... Později, když jsme se už my sami učili vystupovat v roli instruktorů, nám Vladimír vysvětloval, že se od nás vyžaduje nejen znalost metod a metodologie duchovního vzestupu, ale i porozumění psychologii žáků:

— Pokud se učíme na Boha, musíme se stát psychology: vždyť Bůh je ten nejlepší Psycholog.

... Když jsme dělali své první krůčky ve výuce, zdálo se nám, zdálo se nám, že to nejdůležitější je, když my sami najdeme hranici *místa síly*, procítíme meditaci, a potom to všechno důkladně a správně vysvětlíme žákům. Ale Vladimír se tomu smál:

— Vy jste jako sólisté na divadle: vyjdete na scénu, abyste zaspívali svou árii! Ne! Takhle se to nedělá! Nezbytně musíte mít zpětnou vazbu se žáky! Musíte vidět, jak se to daří každému z nich. A pokud se to nedaří, pak musíte najít příčinu neúspěchu a pomáhat při jejím odstraňování.

Vladimír sám pro nás byl vždy příkladem toho, jak vést lidi. Bez ohledu na to, kolikrát jsme chodili na jedno a to samé *místo síly*, nikdy se neopakoval. Dokázal každému novému člověku předat meditaci konkrétně těmi slovy a termíny, které mu byly nejbližší, každému zdůrazňoval to, co bylo pro toho konkrétního člověka nejaktuálnější.

... A jak ohodnotit pokroky a perspektivu konkrétního žáka? Ukázalo se, že ne jen podle jeho meditačních schopností. Vladimír nás učil, že hlavním kritériem hodnocení je *motivace*, která pohání daného člověka. Buď se mu prostě jen líbí parta, ve které se ocitl, nebo "vyhledává rauš" z meditačních stavů, nebo hledá uzdravení těla, nebo chce "*načerpát*" *osobní sílu*? Jestliže člověka pohání

kterýkoliv z těchto motivů, znamená to, že takového nelze vést dál!

Právo přibližovat se ke Stvořiteli natolik blízko, jak to umožňují metody, jaké máme k dispozici, kdo konkrétně usiluje o poznání Stvořitele, má jen ten, koho pohání láska k Němu! Pouze tomu, kdo si za cíl celého svého pozemského života zvolil Splynutí se Stvořitelem, otevírá Bůh Svoje Objetí!

... Občas se k nám v minulosti přidávali lidé, kteří už měli dostatečně "krystalizované" vědomí, a kteří snadno prováděli složité meditace... Ale zdaleka ne vždy dosahovali úspěchu. Pokud se jim nedostávalo toho nejdůležitějšího — zamilovanosti do Stvořitele, Bůh velice brzy ukončil jejich další pokrok.

— Jenom láska! Jenom ona všechno řeší! Člověk se nesmí nechat pouze unášet příjemným kontaktem s námi a meditačními pocity. Ale on musí zřetelně vidět Cíl a usilovat o Splynutí se Stvořitelem! — vysvětloval Vladimír.

A skutečně: jak by bylo možné provádět například takové meditace, jako je "Kříž Buddhy", "dávání" nebo "probuzení" — bez lásky? To je nemožné! Pokud se pocitujeme Řekou Svatého Ducha (Pránovou), pronikáme do nových, ještě neprozkoumaných vrstev mnohorozměrného prostoru, naplněných Živým Světlem Božského Vědomí, Jeho Něžností, — můžeme tam přebývat pouze, pokud se staneme láskou!

A právě na toto téma mi jednou řekl Satja Sái Bába:

— Pokud jsi unavená — začínáš provádět meditaci jako sérii naučených úkonů. Ale pak je to přece to samé jako církevní rituály, které považuješ

za prázdné a zbytečné. Nejdřív "dvakrát tlesknout, třikrát zadupat", a potom se divíš, že se neobjevuje odpovídající proud lásky. Ale meditace není série naučených úkonů, není to tělocvik pro vědomí! Meditace je projevení lásky ke Mně, je to dávání, darování sama sebe Mně!

* * *

Ještě před začátkem svojí práce s Vladimírem jsem si myslela, že duchovní Cesta se skládá z jakési série "okamžitých osvícení": podařilo se ti jednou úplně vyjít z těla, hluboko se ponořit do meditace, přijmout Zjevení — a tyto úspěchy už s tebou zůstanou po celý život.

Ale velice brzy jsem musela pochopit, že je to všechno jinak: v duchovním světě ti nic, co jsi kdysi zvládl, nepatří navždy. Každou novou hranici budeš muset "vzít útokem" — a potom každý den dokazovat, že jsi hoden té výšky, na kterou ses dokázal pozvednout. Na každém dosaženém stupni je třeba se zabydlet jako ve vlastním domě, udělat ho tím základem, ze kterého můžeš pokračovat ve vzestupu. Na této Cestě není možné dlouho odpočívat, není tam čas ani místo pro uklidnění. Jakmile povyrosteme — už je připraven další stupeň, kterého je třeba dosáhnout. A když je dosažen i on — Bůh před nás postaví ještě jeden, z jehož výšky se nám znovu začne točit hlava.

"Vrústejte do Mne"

Když si člověk uvědomí, jak bohatým a živým se stal jeho život, když do něho vstoupil Bůh, vznikne v něm velice silná touha naplnit stejnou radostí život okolních lidí. A tak jsem zrovna tak, jako jsem se kdysi pokoušela všechny svoje známé seznámit s knihami Carlose Castanedy, začala později všechny obdarovávat Vladimírovými knihami.

Tak jsem darovala knihu i jedné ze svých dávných přítelkyň a očekávala, že za několik dní uslyším po telefonním zazvonění hlas plný nadšení. Ale místo toho... jsem uslyšela líně se táhnoucí:

— No,... víš... Tohle... je už jaksi příliš...

Ale co konkrétně se jí zdálo "příliš"? "Příliš" nesnesitelnou se ukázala ta pravda, že Cesta k Dokonalosti od nás vyžaduje úplné přetavení sebe sama, revizi všech svých priorit, kolosální práci na autokorekci.

Oč jednodušší je upéct mazanec na Velikonoce, vystát si frontu, aby ho "bát'uška" posvětil, a občas si zalaškovat se spiritizmem nebo astrologií... Tohle nevyžaduje žádná zvláštní úsilí, ale vytváří to příjemnou iluzi svého *zapojení* do duchovního světa...

Ale žádné rituály ani hry na ezoteriku nemohou nikoho skutečně přiblížit k Bohu! Přibližuje jen všepohlcující láska k Němu!

— Vrústejte do Mne! — řekl nám jednou, už velice dávno, Bůh.

A pro to, abychom mohli uskutečnit tyto své snahy, musíme nejprve pochopit, jaké nás Bůh chce mít.

A on nás chce vidět podobné Sobě!

Vladimír nejdnou opakoval, že třemi hlavními vlastnostmi Boha jsou Láska, Moudrost a Síla. A to znamená, že my, pokud se snažíme o Splynutí s Ním, musíme v sobě tyto kvality rozvinout do Božské úrovně. Vždyť jen podobné může splynout s podobným!

Dá se říci, že podstata duchovní Cesty spočívá v tom, že individuální "já", očištěné od neřestí, dovedené k dokonalé čistotě a zjemnělosti, které v sobě vyvinulo moudrost, "vykrytalizovalo" do rozměrů mnoho milionkrát převyšujících rozměry lidských těl, se na konci Cesty vlévá do "Já" Stvořitele, a stává se Jeho neoddělitelnou Částí.

Jinými slovy, nižší "já" člověka musí být nahrazeno Vyšším "Já" — v průběhu dlouhé a úporné práce na sobě.

Přičemž k tomu nikdy nedojde spontánně, samo od sebe. Vždyť Království Nebeského se dosahuje úsilím, jak Učil Ježíš.²⁰ Naše práce vždy byla komplexní. Ale přednost v ní mělo zejména pěstování lásky v sobě. Láska je klíč ke všemu: právě ona otevírá Bránu! A později, když získá moudrost a sílu, ještě zesiluje — a dokáže uskutečnit i to, co je nepředstavitelné...

Zpočátku se lásce učíme, když pečujeme o milované lidi, pak se učíme milovat všechno živé a obecně i všechno stvořené Stvořitelem. A úměrně k tomu, jak se měníme v lásku, nás Stvořitel pouští blíže k Sobě: vždyť jen láska může splynout s Láskou.

Bůh mně jednou řekl:

— Nauč se všechny indrije vědomí ponořovat do Mých Hlubin: právě tak vrůstáš do Mě!

²⁰ (Mt 11.12, L 16:16)

Já-Láska — do Sebe přijímám pouze lásku!

A lidi se nauč milovat tak, jako je miluji Já, když je držím na Dlaních Lásky.

Pak zmizí nesprávné reakce na vnější události, zmizí falešné připoutanosti, ale zrodí se opravdová láska ke všemu!

... A skutečně, jakmile duchovní praktikant vrůstá do Stvořitele, stává se nepřipoutaným k objektům materiálního světa a ke konkrétním lidem, vnější události ho přestávají přitahovat. A to vůbec neznamená, že se jeho život stává pustým a prázdným. Naopak: jeho láska ke všemu a ke všem se tím jen *prohlubuje*, naplňuje jeho život štěstím duchovního nazírání a Blažeností kontaktu a Splynutí s Milovaným!

... Zároveň s rozvíjením lásky by mělo probíhat i rozvíjení intelektu.

Už ve fázi výuky koncepcí Školy prostřednictvím čtení knih jsme všichni museli provést "revizi" všech aspektů své existence.

V mém předchozím životě, tak, jako v životech většiny lidí, existovaly určité pevně vymezené principy a pravidla, kterými jsem se řídila, a nikdy jsem se nezamýšlela nad tím, jestli jsou správné, nebo ne. Vykonávala jsem je prostě proto, že to bylo *tak zvykem*.

Ale když jsem provedla seriózní přezkoumání všech svých činů, uviděla jsem, jak malé procento z nich má objektivní význam a je eticky správné. A kolik potom svobody a energie přiteklo do mého života, když jsem z něj vychodila hromadu starého a nepotřebného "odpadu"! Ale nebylo to nějaké volní rázné rozhodnutí: ale prostě, "pokud dospíváme",

snadno a s radostí se osvobozujeme od těch "dětských hraček" které nás dřív tak přitahovaly.

A potom, když se noříme pořád dál do Hlubin Absolutna, učíme se dívat na události materiální úrovně a hodnotit je konkrétně z Něho — dívaje se Jeho Očima...

Získávání moudrosti je velmi postupný proces. Vždyť není možné jen tak odhodit vlastní ještě nedostatečně rozvinutý intelekt a nahradit ho Intelektem Boha! "Já vám pomáhám na každém kroku, ale Já nebudu ty kroky dělat za vás", — řekl nám jednou Bůh.

... A nakonec se láska musí stát nejen moudrou, ale i silnou. Vždyť, aby bylo možné projít celou Cestu až do konce, je zapotřebí dostatečná síla vědomí a vášnivě zaměření k Cíli.

Vladimír nám dal spoustu metod, napomáhajících "krystalizaci" a mnoho *míst síly*, které poskytují vynikající možnosti pro kvantitativní růst vědomí.

Ale přitom vždy zdůrazňoval, že pěstovat musíme konkrétně "sílu v jemnosti": vždyť "načerpání" hrubé *osobní síly* nevede ke Stvořiteli, ale na opačnou stranu.

O Naguálech

Jednou na jaře jsme se vraceli do města po dni meditační práce. Všechno kolem se utápělo ve zlatém slunečním světle.

Vzpomínali jsme na "Cestu do Ixtlanu"[28], vzpomněli jsme si na Chenara... A v té chvíli Jeho Zářící Obličej zaplnil celý prostor kolem nás...

— Chenaro, vyprávěj nám o donu Juanovi. Kým pro Tebe byl?

— Kým byl pro Mne Juan? — Přítelem na Cestě, věrným Společníkem!

Duchovní bojovníci se nemačkají jeden na druhého jako slepá koťata. Každý buduje svou stezku samostatně — mezi čtyřma očima se Sílou²¹. Ale pokud víš, že vedle tebe jde Příklad, který si právě tak, jako ty, razí Svou Cestu do Nepředstavitelného — dodává ti to sílu a jakousi odvážnou radost!

Jak šťastný musí být každý z vás, že nejde sám! Potkat stejně smýšlející je veliký úspěch. A setkat se s Naguálem je Veliký Dar Síly!

Co dělají Naguálové pro ty, za jejichž osudy přijali odpovědnost? Naguál je vždy vepředu! On ukazuje Cestu a pomáhá ostatním překonávat překážky; včas je předem upozorňuje na všechna úskalí a mělčiny.

Naguál se první dostává na druhou stranu světa iluzí a vytahuje tam, skrz clonu "Opony", ostatní.

Z hloubky Svého Poznání vidí ty duše, které se přiblížily těsně až k "Oponě" — přičemž tam nepřišly jen z pouhé zvědavosti.

S vědomím, že tato Cesta není pro slabé duše, přebírá plnou odpovědnost a vede pouze ty, kteří se nezblázní, neublíží si k smrti, nebo neochabnou na cestě.

On vidí ty, v nichž je vnitřní potenciál, a pokud Ho chtějí následovat, dává jim jedinečnou šanci získat Svobodu!

²¹ Bohem.

Závěr

Nářek

Do těla těžkého jsem zazděná...
 Křik o pomoc v hrudi tone...
 Silná křídla mám jak zlomená...
 "Můj Spasiteli! Osvobod' mne!"

On přichází a laskavě se dívá,
 Říká mi: "Jsi spasená!
 Není tu vězení ani klec,
 Podívej: Brána je otevřená!"

Jsi svobodný pták, pamatuj!
 Tvůj let bude vysoký, překrásný!
 Mávneš křídlem — a budeš na Svobodě,
 Pryč budou všechny problémy!"

Zajiskřily mi oči nadějí:
 Okamžitě odsud uletím!
 ... Ale váznu v močále jak předtím...
 S každým krokem hloub se zabořím...

"Vysmíváš se mi, Učiteli!
 Pomoz: má duše onemocněla!
 Jak mohu dosáhnout Svobody?"
 "Ta je blíž než konec křídla..."

"Jak můžeš?!..." — Vždyť jsi volný pták,
 Jen sama sebe držíš za ocas...
 Kdo se neumí do Svobody zamilovat —
 Má na Svobodu ještě čas!"

Ohromená slovy pravdy,
Konečně jsem Ho pochopila:
Povolení ke Svobodě
Mohu si dát jen já sama.

(Listopad 1997)²²

Tuto "báseň zoufalství" jsem zapsala na samém začátku své účasti na práci s Vladimírem. A právě teď — o několik let později — mi ji Vladimír najednou připomněl:

— Mášenko, — řekl, — vzpomínáš si, jak ti Bůh kdysi říkal, že Svobodu můžeš hledat a najít ... "blíže než na konci křídla"? Uvědom si, že teď se to ve tvém životě vyplnilo vyčerpávajícím způsobem! Příbytek Stvořitele úplně naplňuje tvoje tělo!

... Tělo každého z nás, lidí, je podobné nepatrnému ostrůvku v Nekonečném Oceánu Vesmírného Absolutna. Ale téměř všichni žijeme tak, že nepozorujeme Majestát této Nekonečnosti, Která nás obklopuje ze všech stran: nadmíru zajímavý a živý je pro nás materiální svět, který nás úplně vtahuje do sebe — a my se rozpouštíme v práci, v rodině, v zábavách a připoutanostech.

Tak žijeme do té doby, dokud nedosáhneme určité zralosti duše. A tehdy se před námi odhaluje Pravda: existuje člověk a existuje Bůh, a Splynutí s Ním je největším smyslem života každé duše.

²² Tyto moje a další naše verše byly publikovány v knize [4].

Tímto okamžikem začíná vlastní duchovní Cesta každého z nás. A my postupně obracíme *oči duše* směrem ke Stvořiteli.

Poté — smýváme neřesti duše; očišťujeme "ostrůvek" od zbytečného a nepotřebného odpadu.

Potom pěstujeme a necháváme vyrůstat sami sebe — očištěné a umyté.

A když je tento proces v potřebné míře dokončen — dostáváme příležitost vyklouznout ze svého "ostrůvku" a začít se ponořovat stále hlouběji do Oceánu Božské Lásky a Nekonečné Svobody!

Zpočátku se člověku zdá, že je Cesta ke Svobodě nekonečná. Ale když se s Ní nakonec spojiš — pochopíš, že Ona... byla vždy vedle tebe... A že hranice, která tě celý život od Ní oddělovala, nebyla "tlustší, než list tenkého papíru"²³, že byla "blíže než konec křídla"...

OLGA STĚPANĚC

Život před začátkem opravdového života

Proč žiji? Na co utrácím život? Jak mohu udělat život bohatým, užitečným pro sebe i pro ostatní? Pokusím se vyprávět o tom, jak jsem postupně našla vyčerpávající odpovědi na tyto otázky...

... Vyrůstala jsem na venkově a všechen čas jsem trávila v přírodě. Sledovala jsem všechno kolem, věděla jsem, kde a jaké květiny se objevují

²³ "Kniha Ježíše" (viz v [6]).

jako první, jaké rostliny a plody se dají jíst. Byla jsem velice živá, ráda jsem někam lezla, zejména na stromy...

... Pokud si vzpomínám, měla jsem vždy takové rysy charakteru jako odpovědnost a disciplinovanost. A ještě jsem byla velice tvrdohlavá, vždy jsem si hájila svůj názor, ale dokázala jsem i přiznat chyby.

... Četla jsem mnoho — a náruživě. Obzvláště jsem milovala fantastickou literaturu: líbilo se mi číst o světlé budoucnosti, kde se všichni lidé navzájem milují a žijí v harmonii s okolní přírodou.

... Odjakživa jsem toužila o někoho se starat.

... Vyrůstala jsem v ateistické rodině, nevěřila jsem v existenci Boha.

... Vystudovala jsem vysokou školu, provdala se, porodila dvě děti. Poznala jsem lásku — pozemskou, ale... ta se rozšiřovala na všechno! Milovala jsem všechno kolem! Potom jsem si pro sebe zformulovala, že smysl mého života je v lásce!

... Vždy jsem pronikavě prožívala nespravedlnost. Dokonce jsem se stala zastupitelkou městského výboru, — abych mohla hájit zájmy prostých lidí.

... Rodina, děti, zajímavá práce, stabilní výdělek — co ještě potřebuje ke štěstí obyčejný člověk? Ale přesto ve mně postupně v hloubce duše rostla nespokojenost s tím životem, který jsem žila...

Začátek

Přibližně ve věku 35 let jsem se začala zajímat o duchovní literaturu, konkrétně o knihy J. Blavatské.

Velice jsem se pro ně nadchla, vybízely mě k přemýšlení o člověku jako vícerozměrné bytosti.

Ale co bych měla dělat dál, čím bych měla začít poznávání a přeměnu sama sebe? — Na to v těch knihách odpovědi nebyly.

Začala jsem se v myšlenkách obracet k Bohu, o Jehož existenci jsem teď už nepochybovala: prosila jsem o pomoc.

A pomoc přišla!

Jednou má dcera přinesla od kamarádky knihu Vladimíra Antonova "Jak se poznává Bůh". Kniha na mě velice silně zapůsobila. Ihned jsem se vzdala zabíjeního stravování a brzy jsem se začala zabývat tam popisovanými cvičeními. Můj život přestal být bezcílný, našla jsem jeho stabilní smysl, naplnila jsem se láskou a radostí ze zkoumání otvírající se perspektivy.

... Brzy jsem našla i stejně smýšlející lidi. Vedoucí naší skupiny Oleg nám nejprve předkládal jednodušší techniky, popsané Antonovem a dostupné všem: sladování s harmonií přírody, psychofyzická cvičení... My všichni jsme se na vlastní zkušenosti přesvědčovali, že tato cvičení jsou skutečně účinná a dávají reálné výsledky! Jen je zapotřebí je opakovat každý den — do té doby, dokud se nestanou navyklymi.

Obzvlášť příjemné bylo provádět je po ránu pod teplými proudy "deštíku" pod sprchou. Tak se hned po probuzení naplňuješ láskou — a můžeš začít nový den!

Sama pro sebe jsem pevně pochopila, že pokud se nenaučím na samém začátku duchovní Cesty přebývat v emocích něžné lásky a neupevním se v tom, bude další správný rozvoj vědomí nemožný.

Oleg nás učil pozorovat se, překonávat nedostatky, být silní a vytrvalí, žít v anáhatě, a neustále zaměřovat myšlenky k Bohu.

Naše lekce se konaly hlavně v přírodě. Cestou jsme se učili zapamatovat si rostliny a ptáky. Od dětství jsem znala "od vidění" jen asi tucet druhů ptáků — a v našich lesích jich bylo tolik!

Bylo pro mě objevem, že v táborových podmínkách je docela dobře možné si vyčistit zuby, uvařit vodu na ohni, a umýt si celé tělo.

Jednou, když jsme se chytali strávit v lese dva dny, s přenocováním ve stanech, se jedna z žen, čtyřicátnice, bála jet s námi. Táborové podmínky života pro ni byly nepřekonatelnou překážkou. Tak Bůh odvádí lidi, neschopné překonávat vlastní zvyklosti.

... Po osobním seznámení s Vladimírem Antonovem a jeho spolupracovníky — lidmi, kteří zasvětili svoje životy naprosto a celkově duchovnímu zdokonalování a předávání vědomostí o Cestě k Bohu druhým lidem, jsem měla možnost se učit na živých příkladech duchovní askeze.

... Dobře si vzpomínám na první setkání s Vladimírem Antonovem. Měla jsem trému, bála jsem se, že něco pokazím... Ale radostná objetí mě donutila zapomenout na všechny strachy!

Vladimír mě objal jako blízký, drahý člověk, který mě dávno zná a miluje! V jeho objetích jsem cítila, jako by mě objímala Nekonečnost, jako by mě něžný Oceán Lásky přijal do Svých laskavých vod — a já jsem se rozplývala v té Lásce.

Pozorovala jsem ho. Je vždy klidný a spokojený. Když se na člověka dívá — je to, jako by se dívala sama Láska! Bývá i přísný, když mluví o chybách, ale

nemůžete se kvůli tomu urážet, protože je to vždy spravedlivé. Je vždy něžný a starostlivý, vždy nachází laskavá slova, když vás osloví. Nikdy na nikoho nezapomíná, o každém si pamatuje všechno důležité. V lese v zimě setřásá sníh z našich bund, aby nám nespadol za límec, v bytě nebo v úzkých průchodech vždy ustupuje na stranu a zastavuje se, aby mohli projít protijdoucí lidé.

Je vždy prostě oblečen, nemá na sobě nic zbytečného. Věci mu slouží velmi dlouho, nic se nevyhazuje, dokud se to neobnosí až na hranici možností — dokud, jak žertoval v lékařských termínech, nedojde *k úplnému rozpadu jejich tkáně*.

Mně, a možná právě tak i každému z nás, se zdálo, že právě mně věnuje zvláštní pozornost, když se snažil naučit mě nejen pociťovat Lásku, ale i žít jí: projevovat ji do světa, prosytit jí celé tělo, vždy se usmívat z anáhaty, žít radostně.

A pokud mě náhle zaplavila vlna Lásky — hned jsem pochopila, že to on se na mě dívá a podporuje mě.

... Během výuky se událo mnoho příhod, kdy jsme se mohli zasmát sami sobě.

Jednou v časném jaru v době záplav jsme potřebovali přejít rozvodněnou říčku. Voda byla hlubší, než výška našich holínek. Co dělat?

Ale Vladimír klidně řekl:

— No a co, sundáme boty a kalhoty — a jdeme.

V té době jsme už měli zkušenost s "mrožováním", ale takovéto řešení by mě samotnou v žádném případě nenapadlo! A někoho by možná i úplně zastavilo...

Potom jsme ještě nejednou takovým způsobem přecházeli místa, zatopená vodou.

... Nebo jsme šli jednou kolem místa, o kterém se ve videofilmu "Místa Síly. Tři etapy centrování" říkalo, že tu dokonce i v časném jaru rostou houby. Bylo právě jaro, polovina května. Ještě tu a tam v prohlubních ležel neroztálý sníh. Ve středním klimatickém pásmu je květen už téměř léto, ale v severských šířkách je jaro o měsíc opožděné. Byla jsem pevně rozhodnutá, že ani za nic na světě nebudu věřit na houby v tomhle ročním období, dokud je nevidím na vlastní oči! Ale jaké bylo moje ohromení, když jsem sama našla na velkém starém pařezu, porostlém zeleným mechem, — mladoučkou, čerstvě vyrostlou rodinku openěk!

Bůh doopravdy dělá zázraky — aby strhával lidské šablony vnímání světa!

Lao

... Šli jsme k Laovi²⁴. Duše se radovala z jarní svěžesti a čistoty lesa, rozlévala se, objímala borovice a mladičké břízky s něžnými, sotva se rozvíjejícími lístky... V srdci začínaly znít Laovy verše:

Jdeme...

Jdeme...

Všechno je deštěm umyto, čistotou se blyští...

Les nás vítá a šelestí,

Rozevívá svoje objetí: "My na vás čekáme!"

Jdeme... Vůně čerstvé trávy,

²⁴ O Laovi a dalších Božských Učitelích si můžete podrobně přečíst v [4,6,9].

A něžného májového listí
 Naplňuje prostor kolem...
 "Rozevřete srdce dokořán: Já jsem váš Přítel!
 Já vám všem pomohu
 Vlít své hlasy do melodie lesa,
 Rozplynout se v jeho harmonii,
 Živou Zemi pocítit — a s láskou ji obejmout!"
 Jdeme...
 Milujeme a chceme pochopit,
 A přijmout, a držet
 Všechno živé, celý stvořený svět
 Na dlaních své nezištné lásky!

Ale to, co se stalo dále, na samotném *místě síly*
 — v Laově ášramu — bylo ještě zázračnější! Lao nám
 ukazoval Svůj klášter, který teď existuje v
 "neprojeveném" světě.

... Bylo tam jezero a lehká mlha nad jeho
 hladinou... Z mlhy vystupovaly nejasné obrysy
 besídek s prolamovanými střechami... Potůčky s
 maličkými vodopády na kamenech. Neobyčejné
 květiny s něžnou vůní a spousta dalších rostlin...
 Bambusové houštiny... Pole šarlatových máků,
 jejichž teplo bylo cítit až na fyzické úrovni. Byl to
 neobyčejný umělecký výtvar — tropická zahrada v
 severských oblastech!

Znovu se v hlubinách duchovního srdce
 rozezněla píseň:

Zahrada v ášramu Lao

Něžná vůně květů...,
 Hřejivost okvětních lístků... —
 Kouzelná Zahrada — Zahrada blažené Lásky!

Měkkou, lehkou vlnou
 Naplňuje nás pokoj... —
 Kouzelné Zahrady — Zahrady blažené Lásky!

Mnoho laskavých rukou
 Tvoří a ochraňuje
 Kouzelnou Zahradu — Zahradu blažené Lásky!

Světlo proudí všude:
 I v tobě, i ve mně... —
 Kouzelná Zahrada — Zahrada blažené Lásky!

Jak do té Zahrady cestu najít? —
 Leží tam na Božích dlaních
 Kouzelná Zahrada — Zahrada blažené Lásky!

Až tvá duše rozkveté —
 Pak tvůj kvítek proroste
 Do kouzelné Zahrady — Zahrady blažené Lásky!

Tak, Láskou zářící
 A lidi inspirující,
 Ať kvete kouzelná Zahrada na Zemi!

Odejít odsud těly bylo prostě nemožné! Ale ten blažený stav vědomí v Laově ášramu se nám vtiskl navždy do paměti a pomáhá nám v těžkých minutách.

Učte se milovat, držet na dlaních lásky všechno živé: rostliny, zvířata, lidi — tak, jako to dělám Já, — vysvětloval nám tehdy Svoji Láskou Lao.

Satja Sái Bába

Když jsme přišli na *místo síly* Satja Sái poprvé, zvedal se Jeho Mahádubl v oranžovém oblečení nad mladými břízami a zdálo se, že i jejich bílou kůru a zbytky ještě neroztáleného sněhu zabarvily teplé oranžové odlesky.

Bába nás, kteří jsme se k Němu přivinuli, uzavřel do Svých Objektů — a my jsme roztáli, rozplynuli se v Jeho Lásce... Neexistoval už les, neexistovali jsme my — byla jen Jeho Nejněžnější Láska, a nic jiného...

... Na dalším Jeho *místě síly* se zvedal Jeho Mahádubl vysoko nad údolím maličké říčky a okolními loukami. Utábořili jsme se na několik dní nedaleko od něho ve stanech. A, ať už jsme se přemísťovali těly kamkoliv, cítila jsem, že mě Bába drží za ruku a všude vodí jako malé děťátko.

Byl absolutně Živý a Blízký, Jeho Lásku jsem pociťovala neustále!

"Vezměte Mě za ruku –
A držte se jí!
Já vás povedu životem
Do Svého Příbytku!"

— říkal nám ve verších.

Bába mi často dával rady, učil mě naslouchat Mu, zapisovat Jeho slova.

Jednou, když jsme k Němu přišli na další návštěvu, pociťovala jsem potřebu vyndat pero a zápisník z kapsy bundy. Ale myšlenkově jsem tomu začala odporovat: vždyť není co zapisovat, nikdo nic neříká! Ale to nutkání se opakovalo — a já jsem

nakonec všechno připravila. A až pak začala plynout Jeho slova:

— Musíš se stát čistým pramenem, rozlévajícím Mé Vědění lidem, — těm lidem, Kterí Mne ještě neznají a neslyší!

Sebou — projevuj Mne!

Čistota toho, jak Mne vnímáš, musí být absolutní, bez jakýchkoli příměsí "sebe"!

Moje Láska musí proudit z tvých očí, ze srdce, z tvých slov a činů, z celého tvého způsobu života na Zemi!

Sloužení Mně předáváním Mých Vědomostí — je to, co mohu dělat jen prostřednictvím těch, kteří se v potřebné míře rozvinuli, jmenovitě, vaším prostřednictvím.

Já jsem Všechno! Já jsem Ten, Který tvoří v Sobě a ze Sebe! Vesmír se rozvíjí tak, že se rozšiřuje uvnitř Mne.

Já jsem Láska, vycházející k lidem na Zemi, projevující se ve formě Mých Ohnivých Mahádublů, pomáhajících lidem na jejich Cestě ke Mně!

Pociť tu Lásku, která nemá hranic v čase ani v prostoru, rozplyň se v Ní, staň se Jí! Drž spolu se Mnou celý vesmír na rukách Lásky!

Miluj — a pomáhej lidem v jejich evoluci, ale pamatuj na jejich svobodu volby!

Nes Mé Slovo lidem! Kdo má uši — ať uslyší!

Oceán

Místa síly nad mořským prostranstvím mi vždy pomáhala nastavit to rozpětí rukou vědomí, tu čistotu, něžnost a zaměření, bez kterých není možné vejít do Oceánu Prvotního.

Moře... — ohromné, laskavé a něžné... Vlny, neustále narážející na břeh, šelestící v písku nebo v drobných oblázcích, vytvářející trvalý rytmus, svoji zvláštní melodii, ve které jakoby se samy od sebe rodily sloky veršů Božského Manuela, podobné valícím se vlnám:

Staň se řekou, staň se Oceánem

Staň se řekou...

Staň se řekou, která teče...

Staň se řekou, která nese do Oceánu

Vody čisté a něžné lásky...

Staň se Vlnou...

Staň se jednou z Vln, které jedna za druhou

Představují Oceán

Nekonečné Vesmírné Lásky...

Budeš spolu se Mnou — Oceánem,

Který žije, a vytváří v Sobě ostrovy, –

Abys mohla milovat

Řeky, stepi, lesy

A lidi...

Ty lidi, kteří rostou

A, jako řeky, nesou

Do Oceánu vody čisté a něžné lásky...

Vědomí se rozprostírá nad mořskými prostory svobodně a lehce!

Často se meditační stavy silněji vtiskávají do paměti, když se realizují ve verších. Tohle mi ještě nadiktoval Manuel na Jeho "mořském" *místě síly*:

Proměň se v Oceán!

Moře... Tichý šepot příboje,
 Mlha před svítáním...
 Moře... Vlna za vlnou
 Mě objímá...

Rozplynout se v mlze!
 Dosáhnout až na okraj! Světlem se stát!
 Rozevřít se nad mořem!
 Vyjít jak Slunce nad zemí! A zářit!

Moře... Moře Světla, Lásky –
 V Nebesích!...
 Slunce... *Slunce Boha*²⁵ mi pomůže
 Dostat se do Oceánu!

Oceán Prvotní –
 Oceán Nekonečné Lásky...
 Odraz se od pevné země,
 Dostaň se do Něho!

Až se naplníš Láskou, neustále se rozprostírej,
 Rozevírej objetí, — do hloubky, do výšky!
 Rozplyň se beze zbytku!...
 Proměň se v Oceán!...

Moře... Moře Světla vládne v Nebesích!...
 Oceán Prvotní
 Něžně Zemi houpe
 Na ohromných Rukách...

²⁵ [6,7,9].

Podivuhodné!... Dříve jsem pobývala u Černého moře, ale to, co vznikalo v mé duši tady, na těchto *místech síly*, — to rodné, známé — vyvolávalo vzpomínky z minulých životů... Vědomí si začínalo vzpomínat na svoji kdysi vypracovanou schopnost sladovat se se sattvou přírody, rozplývat se v bezmezných prostranstvích moře a oblohy, zářících zlatavě růžovým světlem.

Nejjasnější — jakoby došlo k trhlině v hlubinné paměti — to začalo být po tom, co jsem si přečetla kapitolu o Danish Lady Good (Dánské Božské Paní) z knihy [6].

Já Ji přece znám! Vzpomínám si na Její tělo — vysoké a urostlé, mnohem vyšší než moje: zřejmě jsem tehdy byla ještě dítě... Vlasy má dlouhé, hladce sčesané dozadu do jednoduchého účesu. Zním i její povahu — přísnou, ale spravedlivou. Je milující — moudře a opravdově!

Ano, já jsem byla v minulém vtělení Jejím žákem!... A teď si začínám vzpomínat na Její lekce...

... Já, aniž bych si to uvědomovala, jsem vždy využívala k regeneraci po nepříznivých energetických působeníh čistou a zářivou energii vody...

... A když jsem se začala zabývat duchovními praktikami — bylo pro mne snadné sladovat se s harmonií přírody, zaplňovat tělo zlatavým průzračným světlem, mýt ho "žínkami" ze světla zvenku i zevnitř, uklidňovat emoce a mysl...

... Hloubka vnímání Oceánu Prvotního Vědomí se mění — úměrně s růstem vědomí. Já teď mohu v meditacích pocítovat Oceán Stvořitele, obklopující mě ze všech stran. Anebo, když s Ním splynu, svobodně protékám skrz svůj energetický kokon a své tělo, v něm uzavřené...

Jestliže duše roste v zaměření ke Stvořiteli — probíhá její přeměna v Soupodstatnost s Ním...

A pak se musíme snažit o to, aby nikdy nedošlo k oddělení od Něho...

Nedostatky

Ale duchovní Cesta nebývá snadná. Poněvadž je to především boj s vlastními nedokonalostmi, které nám brání přiblížit se ke Stvořiteli.

Ale uvidět vlastní nedostatky bývá často přímo nemožné. Je dobré, pokud máme přítele, který nám může pomoci.

A ještě musíme být vždy připraveni "vystavit se pod údery" Boha-Učitele a "vydržet tyto údery".

Vladimír umí naprosto přesně ukazovat a vysvětlovat tyto nedostatky — právě tehdy, když "dozráváš" k tomu, abys to dokázal pochopit.

Zde jsou příklady toho, jakým způsobem mě kdysi Vladimír upozorňoval na moje nedostatky v minulých letech:

— Oljo, proč jsi přijela s takovou tváří — s tváří ženy v domácnosti, utrápené životem?

My se máme stát duchovními vůdci! A to znamená, že nemáme právo žít mimo stavy radosti a lásky! Jinak by nás přece nikdo nenásledoval!

Lidé mají smutků a problémů i tak dost...

My přece musíme vést lidi, nesmíme být jen "jalovými květy", které nepřinášejí plody!...

My musíme žít v neustále rostoucí Lásce k Bohu a v neustálém štěstí z toho! — bez ohledu na to, jak špatně je tělu.

"Sat-Čit-Ānanda"²⁶ — to není mantra ani heslo. My musíme žít v blaženosti — dokonce i když naše tělo řežou, čtvrtí, upalují. Představme si to: tělo ještě nedohořelo a bolí... Nebo — útoky d'áblů... Bolesti a nesoulad na fyzické úrovni nás musejí jen stále hlouběji "zahánět" do Splynutí s Bohem, do Blaženosti toho Splynutí. A v tom spočívá i jejich předurčení pro nás!

Čím se zaměstnáváme? Jestliže se zabýváme vyděláváním peněz, komunikací se prázdnými přáteli, díváním se celé večery na televizi, péčí o manžela, jeho obsluhováním... — a při tom všem máme ještě víkendového koníčka — zahrát si duchovní hry, kterými se utěšíme (jako když lidé například chodí v neděli do kostela zapalovat svíčky, to jest, vyplňují tím před Bohem jakési svoje povinnosti: tak jsme Bohu zapálili svíčku a On nás za to vezme do ráje) — ale to je lež, absolutní lež! Žádný ráj za takové skutky nebude!

Ale my přece musíme žít ve stavu "chronického nátlaku", chronického náporu snažení o přeměnu sama sebe! A jen takové správně zaměřené snažení nás přibližuje k Bohu! A vůbec ne to, že jsme si teď tady zakroutili tetraedrem²⁷, a zašli si na *místo síly*... To hlavní není ve cvičeních! To hlavní je v *osobních vzájemných vztazích* s Bohem! My si musíme především vybudovat *vzájemné osobní vztahy* s Ním! Během let nás pak praxe budování těchto vztahů přivede k tomu, že s Ním splýváme!

A díky tomuto zápalu boje se sebou samotným — vzrůstá naše blaženost ze stýkání s Ním den ze dne, hodinu za hodinou!

²⁶ "Pravda — Zjemnělost (vědomí) — Blaženost".

²⁷ [7].

A také si nikdo nesmí myslet, že ho někdo, jako psíka na vodítku, do Příbytku Stvořitele přivede!

Satja Sái Bába velice správně říká, že mezi člověkem a Bohem nesmí být prostředníků! To znamená, že každý musí konkrétně sám osobně budovat své vztahy s Ním. V Agnijóze jsou také slova, že *každodenní stání před Bohem* je ta nejtěžší, ale naprosto nezbytná podmínka pro úspěch na duchovní Cestě.

Ty nemáš vzájemné osobní vztahy s Bohem vybudovány a proto jakákoliv vážná duchovní práce pro tebe zatím zůstává jen snem... A já ti přímo teď zadávám úkol: jelikož ten neúspěch existuje, musíš se s ním vypořádat!

V mých slovech není ani ta nejmenší narážka na to, že bys byla tak neschopná, že bychom se měli rozejít... Ne, naopak: Bůh si tě velice vědomě vybral jako Svoji perspektivní žákyni. Ale ten nezdar, nicméně, existuje! A to se musí změnit!

Podívej se, vy všichni jste za tu dobu, kdy jsme byli od sebe odděleni a neviděli jsme se, duchovně klesli! Všichni jste za tu zimu zestárli o 10 let! Čím jste se vy všichni po tu dobu zabývali? Chodili jste na místa síly, zamračeně jste tam stáli a předstírali si, že "pracujete"? Ale to, že jste se za tu dobu k Bohu nepřiblížili, — to je přece fakt!

Může být, že vám vědomí třeba i povyroستlo... Ale, opakuji: k Bohu se nepřibližujeme od toho, že stojíme na *místě síly!* K Bohu nás přibližuje růst Lásky! Bůh je Láska, a my se také musíme stát Láskou! Pokud se Láska v nás ztrácí — vzdalujeme se od Boha! My musíme — jako duchovní srdce — růst, růst a růst!... Jenže duchovní srdce není

vzdušný balónek!... Je to vědomí, které přebývá ve stavu Lásky! A právě té Lásce se vůbec nedařilo...

Co ti, Olenko, bránilo žít duchovním srdcem po celý ten čas?

Pochop, že chci pozitivně změnit tuto situaci, aby se pohnula z místa. Já tě miluji! A ty také musíš milovat Jeho, všechny a všechno! K růstu Lásky v tobě za tu dobu nedošlo, naopak se její množství v tobě zmenšilo! Anáhata uvnitř tvého těla po tu dobu nebyla radostná!

Tyto potíže bezpochyby překonáme. Ale pro to je zapotřebí něco změnit. Především je třeba změnit vzájemné vztahy s Bohem! Možná budeš mít od tohoto léta příležitost učit. Zdá se, že potřebuješ přece jen změnit sociální prostředí, ve kterém žiješ. Pokud ho nezměníš — nebude se ti nic dařit! Jestli ho změníš? — to si rozhodni sama, nebudu ti nic vnucovat. Ale teď, s mojí pomocí bys měla uvidět problém. Nechtěl bych tě nudit. Ale musím ti na ten problém poukázat. A ty musíš pochopit, že já s absolutní dobrosrdečností říkám, že ve tvém životě musí být něco změněno — při veškeré tvé perspektivnosti! A ty to musíš sama rozhodnout, a pokud to uznáš za nutné, předlož svá rozhodnutí k posouzení Bohu: je správné, pokud se chystám postupovat tak a tak?

A teď — musíš začít mít radost, třeba už jen proto, že si řekneš: já teď už vím, že bych se měla změnit! A já se změním!

... My můžeme chodit na *místa síly*, můžeme si rozvíjet vědomí s pomocí nějakých technik... Ale pokud při tom nekomunikujeme s Bohem a nesměřujeme k Němu, — budeme z toho mít málo

užitku. Bůh odvrhne ty zájemce o přiblížení k Němu, kteří Ho nemilují!

To nejdůležitější je Lásky k Bohu! Ti věřící, kteří chodí do kostela a tam bijí čelem o zem, — ti jsou blíže k Bohu, nežli ti, kteří zaměřují pozornost na *místa síly*, a ne na Boha Živého! Zapamatuj si to navždy! Lásky těch, kdo zatím hledají Boha jen v chrámech, přestože je nedokonalá, ale je zato zaměřena k Bohu ve větší míře, nežli se to podařilo vám!

"Já se rozvíjím!" — to je sportovní princip. Ale není to náboženství. A naše škola je vědecko-náboženská! A náboženství je především láska k Bohu!

Jaký smysl má rozvíjet anáhatu, když v ní není přítomná funkce lásky? Struktura a funkce tohoto orgánu se musejí rozvíjet paralelně! Není zapotřebí budovat si vztahy s *místy síly*, ale s Bohem, s Božskými Učiteli!

Podívej: přímo tady a teď se můžeme rukama duchovního srdce objímat s Ježíšem — právě teď k nám On natahuje svoje Ruce k Objetí!

Miluj Ježíše, Krišnu, Satja Sáí Bábu, Bábadžího, Ptahhotepa, Surju, Elisabeth Haich... — Všechny, Všechny, Všechny! Kolik Jich jen máme!

Jinak by se přece mohlo stát, že na otázku: "Koho já miluji? — by sis mohla odpovědět — "Nikoho. Protože není koho milovat..."?

... Jedním z konkrétních projevů lásky je *sloužení* Tomu, Koho milujeme. A děláme to ne pro sebe, ale pro Něho!

Mimochodem, pokud nemáme konkrétní vtělené objekty pro lásku mezi vtělenými lidmi, bude nás to patrně trápit! Já se také neustále na toto téma trápím,

ačkoliv já konkrétní objekty pro projevení své lásky mám! Ale já se nicméně trápím tím, že jich mám málo: chtěl bych jich ještě více!

... Je špatné, když jsou anáhaty prázdné, nenaplněné láskou!

Všechno, co vy děláte, je podobné spíš sportovnímu tréninku — a není v tom nábožnost! To je velice vážná metodologická chyba: duchovní práce nesmí být podobná sportovnímu tréninku! Nábožnost je především láska, zaměřená k Bohu!

Ano, zachovala se ti... forma anáhaty... Ale je prázdná! Tento tvůj orgán se rozvíjel bez toho, aby správně fungoval!

Co můžeme dělat pro to, abychom se stali skutečně nábožnými? Musíme číst, přemýšlet, rozmlouvat o Bohu, komunikovat s Bohem, pokoušet se Ho vnímat, objímat Ho rukama svých duchovních srdcí, sloužit Mu.

Pokud nemáme lidi, kterým by bylo možné v danou chvíli pomoci, pak můžeme svou lásku zaměřit na všechno živé: na rostliny, zvířátka, ptáčky. Milovat srdečnou láskou můžeme všechny, kromě obyvatel pekla.

A není možné splynout s Bohem, aniž bychom do Něho byli zamilováni!

..."Duchovní práce", změněná na sportovní trénink, může být ještě i velice nebezpečná, protože může vést k růstu ošklivého osobního "já"...

Bůh musí zaujmout úplně hlavní místo v životě! Vzájemné vztahy s Bohem by se neměly konat jen v *době, osvobozené od práce*. Bůh musí v životě mnicha zaujímat hlavní, prvořadé místo! Tím se také mniši odlišují od světských lidí!

* * *

— Ty musíš vyučovat!

Při práci se žáky si s nimi musíš nutně vytvořit zpětnou vazbu. Abys mohla účinně pomáhat konkrétnímu člověku, musíš o něm znát všechny nuance jeho duchovního vývoje. Musíš se naučit převzít odpovědnost za vývoj žáka, za jeho výchovu. Nezbytně musíš věnovat pozornost jeho nedostatkům. Jinak bys mohla v žákovi vytvořit iluzi, že duchovně roste, — ale on by ve skutečnosti degradoval!

Při tom se musíš snažit s tím člověkem hovořit o tom, jak se má zlepšit, a ne o tom, jaký je špatný. Z posledně jmenovaného se mu přece udělá ještě hůře — a on bude reagovat vyhýbavě. Mluvit o tom, jak se zlepšit je třeba, ale s výjimkou těch zvláštních situací, kdy se takovému člověku zdá, že mu jde všechno výborně, ale ve skutečnosti se všechno jen zhoršuje. Pak — ano, pak je třeba kárat!

... Duchovní vědomosti naší úrovně se nesmějí dávat kde komu, jak nás napadne. Musíme rozlišovat: co komu dávat. Mluvit o Bohu a o duchovním srdci můžeme se všemi, ale nemůžeme dávat hlubší stupně eticky nepodloženým lidem: to by bylo záškodnictví!

... Neubližujte! Lidi, kteří neberou práci na sobě vážně, nemůžete *zabavovat* různými metodikami.

A také nikoho nesmíte *vytahovat* k Bohu! Umělé vybičování zájmu o duchovní práci je člověku na škodu: nedokáže si s tím poradit!

* * *

— Hésychie je vnitřní klid. Dokonce i tehdy, když tělo běží, — musíte zachovávat vnitřní klid.

Tvoje současná meditace je stav Boha. Ty musíš sama v sobě vypěstovat stav Stvořitele.

My musíme "krystalizovat" vědomí v jemnosti Příbytku Stvořitele. Na to je zapotřebí vynakládat neustálé úsilí: pouze uvolněním a přebýváním v jemnosti — růstu vědomí nedosáhneme. Ale střídat námahu s uvolněním — kvůli odpočinku — musíme.

* * *

Čím se odlišuje Božský Učitel od pravoslavné stařenky? — Božský Učitel myslí na celé lidstvo, a typická pravoslavná stařenka se soustřeďuje jen na svoje hříchy...

Ticho a krása

V meditacích — na vyšších stupních Cesty — se mění vidění světa: Všechno se skládá z Božského Světla, zaplněného Jím a podporovaného Jím...

Juan Matus to vyjádřil ve verších:

Jen Světlo všude kolem!

Kamkoliv pohlédneš –

Všude vidíš Světlo...

Vábí tě, objímá...

Není nic krásnějšího!

Zamiluješ se do Něho –

Taješ...
 Rozplýváš se v Něm –
 Ztrácíš "já"...
 Jen Světlo je všude kolem,
 Ono je všude a ve všem!
 Ono je pod vším,
 Všechno na Něm spočívá!
 Ono je Moudrost a Síla,
 Ono je Něžnost a Láska!
 Dosáhneme-li Jeho Hlubin,
 Rodíme se v Něm znovu!
 Mohli bychom Ho poznat,
 Pokud se rozhoříme... *občas?*...
 Hoř! Vyhoř do základů²⁸ –
 A staneš se Jím *navždy!*

Ale to je dosažitelné jen v poznaném a osvojeném vnitřním tichu.²⁹

A na to samé téma mluvila ve verších Božská Lada:

Ticho

Ticho je v lese, ticho...
 Padá sníh tichounce, tiše,
 Pokryl Zemi, pokryl stromy...
 Všechno ztichlo...
 Ticho je kolem, ticho...
 Pociť ho — pociť jak tě ticho
 Obklopuje...
 Pociť ho, vpust' ho do sebe...

²⁸ Až zničíš svůj egocentrismus, nižší "já".

²⁹ [7].

Ticho... Ticho tě objímá,
 Z hlubin se zvedá...
 Mizí v něm "já".
 Ticho tě rozpouští...
 Poslouchej ticho!... Je plné
 Nekonečné Lásky...
 Z *hlubin ticha*, kde je *Zdroj*,
 Do ticha duše — vchází Bůh...

Několik slov na rozloučenou od Božských Učitelů

Bábadží:

— Zasněť se Bohu — naplno!

Ze všech osobních přání musí zůstat jen jedno:
 neustálé nezničitelné úsilí ke Mně, do Mě!

A ještě něco: co už jsi udělala — pro Boha? Ne
 pro *svůj osobní rozvoj*, ale pro Boha?

Lada:

— Zamilujte si přírodu, která vás obklopuje!

Zamilujte si ticho — živé ticho přírody!

Naučte se vidět krásu i v té nejmenší a
 nenápadné bylince, i v tom, na první pohled
 nejobyčejnějším, kvítečku!

Naučte se poslouchat ticho kolem — i ticho
 uvnitř sebe! A pak se dokážete naučit žít *srdcem*.

Já jsem Láska! Já jsem Krása! Milujte a tvořte Krásu spolu se Mnou! A v tom našem společném tvoření se staňte se Mnou *Jedním!*

Satja Sái Bába:

Od žáků *Mojí Školy* je vyžadována plně smysluplná činnost ve strategii záměru Stvořitele na šíření našich, nyní společných, znalostí — na planetě Zemi.

Ti, kdo to nechápou — ti jednají jen kvůli uspokojení rozmarů svých nižších "já"! Takové — Já vyřazuji.

Ježíš Kristus:

— Moji Lásku potkáte všude! Já vždy jsem a budu mezi vámi!

Hlásejte Mne z Otcových Hlubin, neste pravdu tam, kde jsou lidé schopni Mne pochopit! To je to jediné, k čemu vás vyzývám!

Je to *Proud* našeho společného Sloužení.

A pamatujte si: komu je více dáno — od toho je i více požadováno!

Vy jste vřazeni do tohoto *Proudu* a vzájemně propojeni s Námi všemi. Není možné se zastavovat: bylo by to nesplněním povinnosti!

Od každého, zařazeného do *Proudu*, je vyžadována *úplná oddanost!* Kdo se dívá úzce, sobě pod nohy, — ten bude stržen, nevydrží intenzitu *Proudu!*

LARISA VAVULINA

Začátek

Když Bůh nabídne člověku Přímou Cestu k Němu a dá mu Mistra, který sám prošel celou Cestu a dobře zná Cíl, je od žáka požadována úplná důvěra Mistrovi a úplná oddanost této Cestě: jinak nedokáže po ní jít.

Jakými slovy bychom mohli vyjádřit lásku žáka k Mistrovi? Jak říci "miluji!" tomu, kdo tě tak miluje, že ti dá sebe celého, aby ti pomohl dosáhnout Dokonalosti, poznat Boha a sjednotit se s Ním?

Jak říci "děkuji!" tomu, kdo na tebe neustále pamatuje a stará se, drží tě na svých ohromných dlaních vědomí-lásky, kdo tím, že tě vzal do učení, převzal za tebe odpovědnost před Bohem?

Já taková slova neznám, ale je to něco, co ve mně žije!

... Když už Bůh napevno vešel do mého života, obrátila jsem se k Němu s otázkou

— Jak Ti mám lépe sloužit, Pane?

— Piš o Mně! Vždyť Já nejsem abstrakce! Já jsem Realita! Já opravdu existuji!

Ale, když On později řekl, že následující knihou budou naše biografie, byla jsem trochu na rozpacích... Čím začít? Vždyť celý můj předchozí život — před příchodem do Školy Vladimíra Antonova — byl velice vzdálený životu duchovního askety. Je pro mě těžké psát o této části mého života, protože teprve teď, když se ohlížím dozadu, chápu, že ta moje existence — vůbec nebyla opravdovým životem. Poněvadž v něm nebyl Bůh a pochopení — kvůli

čemu žiji, nebyla tam uvědomělost, prostě jen běžel čas... a život plynul..., a já jsem doslova plula po tom proudu...

Ale přesto mi i tehdy Bůh dával lekce — a já jsem získávala životní zkušenost...

... V rodině, kde jsem se narodila, se mou výchovou nikdo vážně nezabýval. Otec pracoval jako dělník v malé továrně, kde se vyráběly litinové radiátory pro vytápění domů. Nebyl to vzdělaný a kulturní člověk. Po práci hrál na ulici domino a pil vodku. Nepodílel se na mé výchově a nikdy ho nezajímaly moje záležitosti.

Ačkoliv... jednou, když už jsem po ukončení základní školy a průmyslovky studovala na večerní vysoké škole, a také už jsem pracovala, on náhle otevřel dveře do mého pokoje a téměř laskavě se zeptal:

— Dceruško, a úkoly už sis udělala?...

Moje maminka po absolvování průmyslovky pracovala jako mistrová, v obrovské továrně na dílně, kde se vyráběly nože, vidličky a lžíce. Byla tam těžká ruční práce, ale pracovaly tam téměř samé ženy. Ona pro ně byla jejich "mámou", a ony ji milovaly a vážily si jí za čestnost, dobrotu a ohromnou pracovitost. I ona měla málo volného času na moji výchovu.

Se svojí starší sestrou jsem se neshodla: nestrpěla jsem nad sebou žádné násilí — a zoufale jsem odporovala jakýmkoliv jejím pokusům mě "vychovávat". Později jsme si vypracovaly zásady *mírového soužití* a téměř jsme se nehádaly, ačkoliv jsme si blízké nebyly: ona měla svůj život, a já — ten svůj.

Ještě jsme měli babičku, tatínkovu maminku, která žila s námi. Byla tichá a hodná. Skoro všechny

domácí práce ležely na ní, a ona prakticky nevycházela z domu, kromě dvou letních výletů do Mordvinska na venkov, kam mě brala s sebou.

Poprvé jsem tam jely, když mi bylo sedm let. Byly to mé nejsilnější zážitky z dětství! Ze zastávky jsme musely jet několik hodin na vozíku, taženém koněm, po vesnické cestě. A tam jsem se poprvé, já, měšťáčka, ocitla ve volném prostoru!

Bylo ráno a svítilo slunce! Kolem — až k obzoru — se na mírných kopcích rozprostíraly pole a louky, které byly protkány roklemi a malými lesíky. Poprvé v životě jsem uviděla, jak roste na poli pšenice, žito, pohanka, oves, proso... A na loukách kvetla spousta květin a rostly tam různé byliny a trávy. Vysoko na obloze zpívali skřivánci. To všechno bylo podobné různobarevnému koberci — jenom byl ohromný, živý a velice krásný! Nemohla jsem se od té, mě obklopující krásy, odtrhnout!

Toho léta jsem poprvé uviděla celé louky jahod trávnic i lesních jahod, které jsou třikrát větší, tmavě vínové, sladké a voňavé! A ještě jsem se naučila pást krávy a ovce, a sušit seno!

... Protože jsem byla po většinu času ponechána sama sobě, vytvořila jsem si svůj vlastní svět. Byl to svět *spravedlnosti a lásky*. Toužila jsem po takové lásce, která je pro všechny: je spravedlivá a nikomu neubližuje.

Velice ostře jsem prožívala jakoukoliv nespravedlnost, zvláště ve vztahu k druhým lidem. Pak jsem byla připravena postavit se na obranu každého, komu bylo nespravedlivě ublíženo.

Také jsem milovala Zemi a myslela jsem si, že je živá. Líbilo se mi lehnout si obličejem dolů na trávu a přitisknout se k Zemi celým tělem, rozpřáhnout ruce

a obejmout ji... Nebo — vleže na zádech pozorovat fantasticky se měnící tvary oblaků, plujících ve výšce... Pak jsem pocítovala takový klid a mír!...

... O tom, že existuje Bůh, u nás doma nemluvili, ale ani nepopírali Jeho existenci. Jen babička se potichoučku křížovala, když se dívala na ikonu Matky Boží, šeptala si pro sebe modlitby a o svátcích u ikony zapalovala lampičku.

Můj život byl ateistický a probíhal pod obecným heslem: "Za naše šťastné dětství — ti děkuji, rodná země!"

... Potom jsem se učila ve škole. Učit se poznávat nové věci se mi vždy líbilo. Učila jsem se lehce a velice snadno jsem se pro všechno nadchla: v místním pionýrském domě jsem navštěvovala mnoho kroužků — divadelní, šití oděvů, společenských tanců, rádiový. Ještě jsem hrála basketbal a lyžovala, ale nejvíc ze všeho jsem milovala plavání! Byla jsem ve vodě jako ryba ve svém rodném žvilu.

Po základní škole jsem vystudovala průmyslovou školu námořní techniky. Pak mi byla přidělena práce ve výzkumném ústavu. A hned jsem začala studovat večerní univerzitu. Učila jsem se a pracovala, a zároveň jsem ještě porodila dvě dcery.

A dál už můj život spočíval v "přilepování" a "uvíznutí" ve světě hmoty...

Pracovala jsem na dílně ohromného hutního závodu jako inženýrka. Práce a starost o rodinu, absolutně nikomu nepotřebné nesmyslné manželství, ve kterém nebylo ani stopy po lásce a harmonii, — to všechno mě uvrhlo do jakési "šedé" vrstvy existence... Brzy jsme se s manželem rozvedli a já jsem zůstala sama se dvěma malíčkými dětmi.

Abych uživila rodinu, musela jsem si najít ještě druhou práci... Domácí práce a péče o děti zaujímaly celou moji pozornost...

V té době jsem potkala muže, který, jak se mi zdálo, uměl milovat a starat se o rodinu, — a provdala jsem se podruhé... Ale vyšlo najevo, že je to alkoholik, který pije jako duha... Měl dceru z prvního manželství — a tak mi přibylo třetí dítě...

... Zpočátku jsem se pokoušela s manželovou "nemocí" bojovat: chodila jsem s ním po doktorech, kupovala drahé léky. On mi sliboval, že s pitím skoncuje, ale pak znovu upadal do opilství...

A tehdy jsem si konečně uvědomila, že je všechno moje úsilí zbytečné, protože opilství není nemoc, ale důsledek slabé vůle a shovívavosti k vlastním neřestem. A že takového člověka nemůže nikdo zbavit jeho neřestí, kromě něho samotného, — jeho vlastním úsilím.

... Deset let života v tom pekle mě naučilo mnoho věcí. A z toho bylo nejdůležitější, že jsem se dokázala odrazit od pekla a obrátit se tváří k Bohu.

Poprvé jsem tehdy začala vážně přemýšlet o Bohu a oslovila jsem Ho. Zeptala jsem se: "Co mám dělat dál? Jak mám žít? Vždyť nemám s dětmi kam odejít. On — také nikam neodejde. Rozvod nic nevyřeší. Neexistuje žádné východisko..."

A náhle přišlo pochopení: neexistuje sice východisko *vně* mne, v materiálním světě, ale je — *uvnitř* mne! Já mohu změnit konkrétně sebe — a to vnější přijmout takové, jaké to je. Musím přestat ho předělávat! Nelze dělat dobro násilím! Má to opačný výsledek!

Ted' si uvědomuji, že to byl můj první pokus naučit se pokorné lásce.

Ne, on pít nepřestal. Ale z našich vztahů zmizelo napětí: já jsem mu v duši odpustila — a on pak, když se napil,... mluvil jen o tom, jak nás miluje...

A já jsem náhle v sobě pocítila úplně jinou lásku: chtěla jsem teď milovat všechny lidi, pomáhat jim!

A Bůh to přijal!

Byl to přelomový okamžik v mém životě.

Ale bylo mi tehdy už skoro čtyřicet let.

Hledání

***"Vyčerpaná duše se modlí a prosí
pít, pít, pít..."***

Kde mám vzít vodu, abych žízeň uhasila?

Pramen existuje — nazývá se Pravda.

***Ale, abys Ho našla,
musíš se vydat na cestu..."***

Apoštol Filip, z besedy s Ním.

Začala jsem chodit do kostela a myslela si, že tam najdu Boha. Navštěvovala jsem různé chrámy, trpělivě jsem si vystála bohoslužby, pokoušela jsem se pocítit Boha, zpovídala jsem se, zúčastňovala se přijímání. Ale nic se nedělo! Pro většinu kněží, jak jsem pochopila z pozorování, byla bohoslužba v kostele jen obyčejná práce za peníze — právě taková, jako každá jiná... Ale já jsem hledala Živého, Skutečného Boha!

Když jsem se zúčastňovala církevních obřadů, měla jsem pocit, že se účastním divadelních představení... Víc se mi líbilo přicházet do kostela

dlouho před začátkem bohoslužby, když tam ještě nejsou skoro žádní lidé... Jen tehdy jsem pocítovala zvláštní klid — a bylo mi tam dobře...

Pokoušela jsem se modlit podle tlusté modlitební knížky. Ale dokázala jsem z ní přijmout pouze dvě modlitby: ke Svatému Duchu a Ježíšovu.

Potom jsem začala hledat a studovat knihy, ve kterých byly informace o Bohu, o smyslu života, o tom, jak je uspořádán svět a co bychom měli dělat, abychom pomohli sobě i ostatním lidem. Ale nemohla jsem ty vědomosti, které by uspokojily můj rostoucí zájem o tu, pro mne novou, — ezoterickou — stránku života, nalézt.

A pak jsem jednou na návštěvě u jedné známé mluvila s jejím synem. Zajímal se o různou duchovní literaturu a já jsem ho požádala, aby mi ukázal knihy, které má. Mezi nimi byla kniha Vladimíra Antonova "Jak se poznává Bůh". Když jsem ji vzala do rukou a přečetla si obsah, rázem jsem pochopila: to je ta kniha, kterou tak dlouho hledám, tady najdu odpovědi na všechny svoje otázky! Poprosila jsem ho, aby mi ji dal přečíst. On odmítl s odůvodněním, že se u této knihy — kvůli jejímu neustálému čtení — rozpadla obálka. Ale že může koupit ještě jednu pro mě v obchodě. A že tam mimochodem mají i další Antonovovy knihy. Já jsem se velice zaradovala a poprosila ho, aby mi koupil všechny knihy od tohoto autora.

Když jsem dostala dlouho očekávané knihy, četla jsem a vnímala, co bylo napsáno — jako bych pila ze živého pramene: jako když poutník na poušti hasí žízeň, když se konečně dostane k vytoužené vodě...

Když jsem všechno přečetla, rozhodla jsem se napsat dopis autorovi. Popsala jsem mu v krátkosti svůj život a poděkovala mu za knihy. A velice jsem se zaradovala, když přišla odpověď! Napsal mi, že s mužem opilcem není možné jít k Bohu a že je pro mě nezbytná etická práce na sobě. A popřál mi úspěch.

... Už za dva měsíce po tom odešel z pozemského života můj muž-opilec.

Teď jsem začala mít mnohem více času na studium Antonovových knih.

Intelektově jsem hned přijala všechno, co jsem se z jeho knih dozvěděla o Bohu, člověku a evoluci. Ale dál už bylo třeba začít jedna prakticky: přebudovat svůj život a předělávat sama sebe, abych všechno uvedla do souladu se záměrem Boha. Ale to jsem tehdy ještě tak úplně nechápala.

A napsala jsem mu druhý dopis, kde jsem popsala poslední události svého života, a požádala o setkání.

Setkání

On mi zavolal a domluvili jsme si čas a místo setkání.

Přijela jsem tam dlouho před domluveným časem: bála jsem se, že se opozdím kvůli dopravě. A pak konečně přišel.

Přede mnou stál navenek obyčejný člověk, ale s podivuhodnou tváří: s velkým bílým plnovousem, vysokým čistým čelem a očima, které se na mě dívaly s klidem a něžností.

— Vy jste Antonov?

Odpověděl přikývnutím a navrhl mi, abychom se prošli v nedalekém parku.

Skoro dvě hodiny jsme se procházeli po parku a rozmlouvali o Bohu a o životě. Když se rozhovor stočil na Učení dona Juana Matuse, ukázal Vladimír rukou:

— A tamhle i Sám don Juan pozorně poslouchá náš rozhovor!...

Snažila jsem se ze všech sil uvidět dona Juana..., ale můj pohled se upíral jen na stromy, které nás obklopovaly...

V komunikaci vládla jednoduchost, přirozenost a klid... Vladimír byl upřímný: bez stínu přetvářky a nadřazenosti. Pochopila jsem, že tomu člověku mohu naprosto důvěřovat.

Na konci rozhovoru mi popřál mnoho úspěchů. A já jsem mu slíbila napsat, pokud nějaké budou. S tím jsme se rozloučili.

Příchod do školy

Už dříve jsem prosila Boha, aby mi pomohl najít vtěleného Mistra.

Když jsem se teď seznámila s Antonovem, zeptala jsem se ho, jestli on sám nevyučuje. Ale on odpověděl, že ne.

Rozhodla jsem se tedy učit se samostatně podle jeho knihy "Duchovní praktiky".

Každé ráno jsem vstávala v pět hodin a před odchodem do práce jsem dělala rozcvičku a psychofyzická cvičení, a pokoušela se pracovat i s čakrou anáhatou. Velice brzy jsem pocítila první výsledky: stav emoční radosti a čilosti mi vydržel celý den.

Ale co dál?...

A pak, jednoho dne časně zjara v mém bytě zazvonil telefon. Ve sluchátku zazněl známý Vladimírův hlas:

— Mír s tebou! Jak to jde?

— No učím se, dělám rozcvičku a další cvičení.

Po cvičení se cítím dobře: mám radost a přibývá mi síl.

— Velice dobře! To znamená, že tě Bůh vede!

A jak to máš s jídlem? Pochopila's?

— Ano, stravuji se nezabíjeně.

A tak jsem dostala pozvání na vyučování.

Po první lekci mi Vladimír řekl:

— Nicméně, při takovém stavu energetiky v těle, jako máš ty, obvykle lidé křičí bolestí... Proto ti předepisujeme "mrožování". Můžeš si někde blízko domova najít prorub, ale můžeš jet i na Ozerky: tam je na jezeře klub "mrožů" a prorub. A vezmi s sebou děti!

A podrobně mi vysvětlil, jak se mám "mrožovat".

... Nikdy předtím jsem se studenou vodou ani nesprchovala. A teď... najednou do díry v ledu!

Domů jsem jela ponořená do těžkých myšlenek... Měla jsem pocit, že v mé duši je to jako ve stojaté vodě, která se náhle dala do pohybu, a ode dna se zvedá kal...

Následující den jsem se rozhodla: zkusím se pro začátek polévat!

Skočila jsem do vany — a vylila jsem si na sebe tři kbelíky studené vody!

Výsledek však,... mě vůbec nepotěšil...

Přemýšlím: jestli už je mi ve vaně takhle špatně, bude to v prorubu jistě můj konec...

Ještě celý večer jsem vnitřně bojovala...

Ale pochopila jsem: buď teď do díry v ledu — nebo zůstanu navždy v předchozím životě...

Neměla jsem ostatně co ztratit: protože žít tak, jako dříve, jsem už nemohla...

Ráno příštího dne jsem se přichystala: vzala jsem s sebou děti, plavky a ručník — a jedeme do Ozerek. Po včerejším polévání ve vaně se cítím špatně: začíná mi rýma, jsem na pokraji nemoci. Ale jdu a myslím si: v té ledové díře musí jeden z nás zdechnout — buďto já, nebo mikrobi!

... Na ulici svítí slunce a je slabý mráz.

Sníh jiskří a křupe pod nohama, když jdeme po ledu k prorubu.

Převlékám se v domku na břehu a bosá vycházím na sních.

Přicházím k vodě a tak, jak mě učili, rozpřahuji ruce vědomí, vpouštím do anáhaty sluneční světlo, a objímám rukama z anáhaty prostor nad jezerem! Volám Svatého Ducha aby vešel do mého těla!

Sestupuji po dřevěných schůdcích a nořím se do ledové vody... A — zázrak! Ledovou vodu — vůbec necítím! Ponořuji se do ní i s hlavou, potom se vynořuji a obnovuji zadržovaný dech. Ale nevlézám z vody, ale ponořuji se i s hlavou znovu. Pod vodou slyším zvenku žalostný křik dcery:

— Mami! Pojd' ven!

Dobře! Vystupuji po stupíncích na led a pociťuji se... — jako znovuzrozená! Po začínající nemoci nezůstalo ani stopy! Každá tělesná buňka jako by se naplnila jiskřivou radostí!³⁰

Šťastní jedeme domů.

³⁰ O metodě "mrožování" — viz v knize [7] a ve filmu "Místa síly. Tři etapy centrování".

... Když jsem o tom při následujícím setkání vyprávěla Vladimírovi, velice upřímně z toho radoval. A dodal:

— Čím rychleji úplně přebuduješ svůj život — tím víc toho můžeš dosáhnout na duchovní Cestě!

... Okruh mých známých se velice rychle rozpadl. Přestali mě prostě k sobě zvat, setkání se mnou pro ně bylo nezajímavé: vždyť už jsem teď nepožívala alkohol, nekouřila jsem, nejedla maso a ryby, neprobírala s nimi nekonečné televizní seriály, protože jsem se na ně přestala dívat... Mě teď zajímal pouze Bůh a všechno, co bylo spojeno s Jeho poznáváním.

V práci jsem řeka, že absolvuji speciální kurz léčení, a že mi doktor předepsal "mrožování" a přísnou dietu. Všichni se uklidnili — a nedotírali na mě s otázkami.

Doma o tom, čím se zabývám, děti věděly a přijaly můj způsob života.

Jenom otec, žijící odděleně, to nemohl vůbec pochopit: cožpak je možné nevypít si šampri samohonky o svátek?! A pak se prostě se mnou přestal stýkat.

Já jsem zatím všechnen volný čas věnovala cvičení rádžajógy a studiu duchovní literatury. "Mrožování" a každodenní cvičení s pránájámami a dalšími počátečními cvičeními mi umožnily očistit energetiku těla. Když jsem teď pozorovala, jak se můj proud lásky, vycházející z duchovního srdce, dotýká lidí, známých i neznámých, a oni se v odpovědi usmívají, protože jim začalo být příjemně, — pak mě natolik přeplňovalo štěstí, že jsem chtěla svou láskou obejmout celý svět!

Ekologie

Ekologie je věda o vzájemné interakci organismu s okolním prostředím. Musíme se naučit správně — z pozice etiky — vzájemně komunikovat s celým, nás obklopujícím světem vtělených i nevtělených bytostí. Jednoduše řečeno, musíme se naučit je milovat. Jinak není možné zamilovat si Boha a přiblížit se k Němu. A plnohodnotně milovat můžeme pouze, pokud máme rozvinuté duchovní srdce.

A Vladimír nás učil praktickou ekologií. Protože měl ohromnou zkušenost vědce biologa, který jmenovitě prostudoval mnohorozměrnou strukturu vesmíru a poznal Stvořitele, dělil se s námi s radostí o všechny svoje vědomosti.

Abychom se naučili milovat přírodu — musíme se naučit s ní žít v harmonii: dodržovat její zákony, sladřovat se s ní, starat se o ní. A díky tomu se můžeme mnohému naučit — zejména tichu a klidu.

* * *

... Vyjíždíme ještě z tmy, abychom byli co nejdříve v lese. Vždyť právě za svítání je příroda naplněna obzvláštní něžností!

Jdeme ve skupině po lesní cestičce k *místu síly*. Na zádech máme každý batoh a v něm to nejnnutnější: lékárničku, papír na rozdělání ohně, ruční pilku, pláštěnku pro případ deště, karimatku, abychom si mohli odpočinout na vlhké zemi, a pochopitelně chleby s máslem a se sýrem na svačinu, kávu, a sklenici rýže s houbami k obědu.

Už se rozednilo.

Přes cestičku, po které jdeme, si vystavěli své stezky mravenci. Jdeme tak, abychom na ně nešlápli.

Kolem je borový les, prosycený slunečními paprsky! A každá borovice září a vydává vůni!

Vladimír vypráví:

— Nejlépe ze všeho je pociťovat harmonii přírody za ranního a večerního úsvitu, ve dne to takové není.

Už velice dávno, když jsem ještě neměl ani ponětí o duchovní práci, jsem se díval na tu krásu — a toužil jsem dát ji lidem. A podívejte — jako výsledek těchto mých přání vznikla naše Škola.

... Zastavujeme se pod vysokými smrky. Svačíme chleby s máslem a kávu.

Potom se pouštíme do práce. Začínáme se *stromy síly*.

Vladimír vysvětluje:

— Tohle jsou energeticky unikátní smrk a borovice. Rostly spolu — jeden vedle druhého — od dětství. A vytvářely zajímavé *místo síly*.

Musíme na začátku úplně vejít vědomím do anáhaty a postavit se mezi kmeny, a přitom stromy objímat svojí láskou. A dívejte se, co se bude dít.

... Vcházím do anáhaty, stavím se mezi stromy, obejmů jejich jejich kmeny rukama, a... mizím! Úplné rozplynutí, stav neexistence materiálního světa!... Ten náhle pro mě přestal existovat... Teď je jenom prostor *ticha a klidu*... Tělo nepociťuji, jako by vůbec neexistovalo... Vynakládám zvýšené úsilí, abych pochopila: co jsem tedy teď já... S obtížemi si uvědomuji: vždyť i já jsem teď to nekonečné a věčné *ticho a klid!* No tedy! A, jak se zdá, i Nirvána!... S Vladimírem je to tak prosté!

... A Vladimír se usmívá:

— Tohle je pouhá "brána", očišťující vědomí a připravující k vnímání něčeho mnohem důležitějšího...

... Když už všichni prošli skrz tu "bránu" a strávili na tom místě každý několik minut, jdeme dále.

Přicházíme k hranici následujícího místa síly uvnitř ohromného Mahádublu Bábadžího.

Vladimír nám vysvětluje metodiku práce:

— Tady můžeme, pouze pokud přestoupíme hranici *místa síly*, lehce a svobodně vyplout vědomím z anáhaty — a pocítit se *rázem* velmi velkým duchovním srdcem, v průměru několika stovek metrů.

Věnujme pozornost rukám vědomí: můžeme jimi objímat a laskat — jak vrcholky stromů, tak i ptáčky, oblaka, sluníčko, a pochopitelně i Bábadžího!

Pocit'me Božskou Lásku Bábadžího, kterou nám dává! Tady s Ním můžeme snadno komunikovat, prosit o rady a poučení pro sebe i pro ostatní.

... Vcházím na *místo síly* a snažím se — velice opatrně — pocítit Bábadžího... A náhle se naplňuji Jeho Láskou! Nic podobného jsem dříve nikdy nepocítila! To je ta Láska Boha: všepronikající a naplňující štěstím a blažeností, Živé Světlo-Něžnost!...

Vladimír nám oznamuje, že sem přišli Ježíš a Satja Sái Bába...

... Já jsem pak chodila po tom místě a prosila jsem, ale ne Bábadžího, ale podle starého zvyku Ježíše — aby mě přijal, aby mi dovolil jít k Němu touto Cestou. Obracela jsem se k Ježíšovi znovu a znovu celou svojí bytostí..., a pak, když náhle celou moji duši zaplnil hluboký klid, jsem pochopila: moje prosba byla přijata...

... Každý z těch několika dní byl naplněn novými odhaleními a seznámeními s dalšími Představiteli Stvořitele. Vladimír tvořil ten zázrak — odhaloval pro nás Boha. Seznamoval nás s Božskými Učiteli, a přitom sám zůstával mimo — tak, aby každý mohl konkrétně osobně pocítit Boha — Živého, Skutečného.

Měla jsem pocit, že jsem za ty dny prožila měsíce života... Vstoupila do mě nová láska — láska Boha! A chtělo se mi touto Všeobjímající Láskou naplnit všechny lidi...

Bylo to úplné otevření duchovního srdce. A zároveň s tím, — jen pouhý začátek velké práce na Cestě ke Stvořiteli...

Dávání

Dál bylo nutné upevňovat se v získaných stavech. A ukázalo se, že to není tak jednoduché...

— Nejlepší způsob, jak všechno pochopit a zapamatovat si sám, je naučit to druhého, — žertoval Vladimír.

A už vážněji pokračoval:

— Když se učíš na Boha, musíš získat co možná nejvíce praktických návyků a dovedností — abys mohla efektivněji pomáhat lidem. Každý z vás by měl hlavně získat alespoň ty nejobecnější vědomosti v medicíně. Proto si všichni kupte a prostudujte "Příručku praktického lékaře". Musíte být kompetentní i v obecných politických problémech, stát se psychology a mít alespoň obecné povědomí o psychiatrii. To potřebujete nejen pro sebe — ale i proto, abyste při svém pomáhání lépe chápali druhé lidi.

Vždyť přece druhé lidi můžete naučit jen to, co znáte a dovedete sami.

V první fázi výuky, když vás jak nevtělení Božští Učitelé, tak i vtělený Mistr drží na rukou a dávají vám Svoji Lásku, — je jít velmi jednoduché. Ale dál výuka pokračuje *dáváním obdrženého* — druhým.

Snažení o takové *dávání* je jednou z nezbytných vlastností rozvinuté, milující duše. Ale pro uskutečnění tohoto usilování je třeba mít rozsáhlé vědomosti o všem, co má vztah k duchovnímu vývoji člověka.

A přitom je zapotřebí *dávat* tak, jako to dělají naši Božští Učitelé: úplně nezištně, jen z pouhé Lásky k těm, komu dáváš.

... A tehdy jsem zjistila, že... se bojím — bojím se dávat meditaci. Strach mě spoutává, ochromuje — a pak se nedá nic dělat.

Začal mi nový boj, boj o překonání sama sebe...

Bůh mi říkal:

— *Dávání* se musí stát vlastností duše, způsobem života.

A dávat meditaci — to je přece také příležitost darovat svoji lásku, je to také sloužení, je to tvoje karmajóga, je to důkaz tvé lásky ke Mně, ke členům tvojí duchovní rodiny!

Ty si myslíš, že je miluješ? Ale ve skutečnosti se ukazuje, že jen *bereš*, zatímco láska — to je *dávání*.

A právě z toho je ti špatně!

Musíš *dávat* víc, nežli jsi vzala!

Zboř co nejrychleji všechny bariéry! V lásce nesmějí být žádné překážky! Dovol jí existovat!

Ty sama jí vršíš zábrany a stavíš překážky svými negacemi: "nemohu!", "je to pro mě brzy!", "já jsem

maličká!". Ale vždyť to tak není! Ty jsi dospělá, a nároky na tebe jsou jako na dospělé! Ty jsi přece už vyrostla, pochop to!

Ty přece víš, že dávat, darovat svoji lásku, je pro tebe jediná možnost jak existovat a růst dále! Přejdi co nejrychleji do režimu vyzařování a dávání! Jen pak pochopíš ve vší úplnosti, nakolik je překrásné darovat lásku! Je to realizace hlavního principu existence Absolutna!

Jestliže člověk jen dostává — a raduje se, a žije tím — je ještě malý, je dítě. Ale jak člověk postupně dospívá, je pro každého důstojného člověka nevyhnutelný přechod do režimu *dávání*. To je zákon, jehož nedodržování vede k opravdové smrti: k smrti duše. Jestliže člověk jen bere a není schopen nebo nechce dávat, umírá jako překrmené zvíře: na *trávicí potíže*.

Neboj se, že to nepůjde! Jak se můžeš bát?! Strach plodí mysl a ta je vlastní tělu. Ale ty přece nejsi tělo! Zapomeň na sebe! Prostě daruj Moji Lásku!

... Ale já jsem dál kladla odpor...

A tehdy na mě Bůh začal *tlačit*...

Odebral mi všechnu moji meditační praxi.

S hrůzou jsem zjistila, že teď nemůžu ani vystoupit z těla skrz anáhatu! Třebaže jsem se s Ním už předtím slévala celým vědomím... On ode mě chtěl vidět další vlastní úsilí na přeměnu sama sebe. A zároveň mě kontroloval: jak moc jsem potřebovala Jeho Dary?

... Musela jsem všechno začít od začátku. Znovu jsem se pustila do četby knih, do rádžajógy, do etické práce na sobě...

"Zkouška pevnosti"

**"... Etická čistota v nadějném člověku se musí stát
absolutně bezpodmínečnou...
Etická čistota se musí stát
soudstatnou s duší!"**
Kim [6]

Přečetla jsem si Učení Ježíše, Krišny, Bábadžího, Satja Sáí Báby, Vladimírovy knihy, a pokoušela jsem se vníknout v samotnou podstatu Božské Moudrosti a aplikovat ji na sebe.

Bůh mi říkal:

— Bez konkrétní neustálé práce na sobě není možné dosáhnout úspěchu na duchovní Cestě. Předělávání sama sebe v souhlase s Mojí Vůlí — to nejsou "hrátky", ale ta nejdůležitější, důkladná a pečlivá každodenní práce. Musíš se do ní pustit s plnou odpovědností a uvědoměním si jejího zásadního významu. Není v ní místo pro lehkomyšlnost, nepromyšlenost a nevyrovnanost. Pouze když budeš projevovat potřebnou horlivost a vytrvalost, a přitom jednat absolutně upřímně a čestně, — jen takovým způsobem můžeš na sobě zapracovat.

Vždyť je tak snadné, aniž by si toho člověk všiml, rozvrátit a zničit to nejlepší, co už je v duši!

Postupně a trpělivě pěstuj v sobě to nejlepší!

... A Vladimírova pomoc v té práci byla neocenitelná.

On nám téměř nikdy z vlastní iniciativy neříkal — jaké neřesti by měl každý jednotlivec v sobě napravit. Ale on se nás rozmanitými příklady

životních situací ze své ohromné životní zkušenosti pokoušel dovést k vlastnímu pochopení našich etických nedostatků. A přitom to dělal vždy virtuózně a nikdy se neopakoval.

Například nám vysvětloval, jako by teoreticky, obecně, aniž by to konkrétně vztahoval na mě:

— Musíme plnocenně ovládat psychickou auto-regulaci a vždy se vynasnažit žít v radostných a světlých stavech vědomí. Jedna věc je, když generuje špatné emoce nějaký maličký špinavý "usmrkánek" s vědomím velkým jako jeho kokon: škoda od něho je pro okolní tvory minimální. Ale jiná věc je velké vědomí, které svými hrubými emocemi doslova ochromuje ty kolem! Nikdy, ať už se děje cokoliv, nesmíme vycházet ze stavu lásky! A my za to máme odpovědnost před Bohem!

... Já jsem se zpočátku bála té *obnaženosti své duše* před Vladimírem a pokoušela jsem se před ním schovat svým nižším "já". Ale potom jsem pochopila, že když se uzavírám, pak přece nemohu sebe jako duši předělat! A že je to velké dobro: otevírat duši Mistrovi, který zasadí úder přesně na neřest, a ne mě celkově... A tak jsem se přestala ukrývat. A hned jsem dostala potvrzení správnosti tohoto rozhodnutí: jeden z našich mladých přátel, žijící v jiném městě, napsal Vladimírovi "žádost": Ty už jsi mě tak dávno nepokáral!... Ale vždyť to tak pomáhá přibližovat se k dokonalosti!"

... Dál jsme jezdili do lesa a pokračovali v meditační práci. Pokoušela jsem se tam meditovat, ale moje snahy Boha neuspokojovaly, a On mě, tak jako dřív, k Sobě nepouštěl. Nedokázala jsem, tak jako předtím, s Ním splynout vědomím: nedařilo se mi to.

A Bůh "přitlačil": začal mi vytvářet pocit téměř neustálé fyzické bolesti, ale přitom mě dokonce ani nebolelo něco konkrétního v těle, ale všechno najednou. Obzvláště často jsem pociťovala bolesti v oblasti srdce. Šla jsem na polikliniku, kde mi udělali kardiogram. Když jsem potom přišla na řadu do ordinace, lékařka si pozorně prohlédla kresbu na pruhu papíru a řekla:

— Ale vy máte naprosto zdravé srdce!...

Pochopila jsem, že je zbytečné obtěžovat lékaře.

... Ale stále mi nebylo lépe: Bůh ode mě chtěl konkrétně úplnou hlubokou změnu celé mojí podstaty s vynaložením mého vlastního úsilí.

Nakonec promluvil:

— Zaměř všechnu svoji pozornost do hloubky Mne, a ne na svoje tělo! Láska ke Mně — řeší všechno!

Já od tebe chci neustálou tvůrčí spolupráci se Mnou ve všech aspektech tvého bytí!

A ještě jsi povinna žít ve stavu dávání!

Také v sobě vykořeň všechny projevy násilnosti! Nauč se nic od nikoho nechtít!

... Vladimír mi tehdy řekl něco, co mi skvěle pomohlo:

— Lariso, Bůh ti pomůže, ale dělat za tebe nic nebude!

... Začala jsem se neustále pozorovat: sledovat, analyzovat a kontrolovat stavy vědomí, ve kterých se nacházím. Škodit vtěleným i nevtěleným lidem v mém okolí tím, že připouštím jiné emoce, kromě všech odstínů lásky, jsem v žádném případě nechtěla!

Když jsem se touto prací zabývala, pochopila jsem, že nižší "já", produkující myšlenky, je podobné počítači, který obsahuje různé šablony a programy

emocionálních a behaviorálních reakcí. Když vznikne ta či ona konkrétní situace na fyzické úrovni — odpoví vydáním hotové šablony reagování, která však ne vždy odpovídá normám etické čistoty. To znamenalo, že můj "počítač" potřebuje přeinstalovat systém: bylo zapotřebí odstranit veškeré odpadky převládajících nesprávných stereotypů a nainstalovat nový *program etické čistoty*. Ten jsem našla v Učení Ježíše, Krišny, Bábadžího, Satja Sáí Báby, Vladimírových knihách.

Ještě jsem pochopila, že se nemůžu kontrolovat, pokud se pozoruji z čaker hlavy: v tom případě se aktivuje manas — právě ten samý tvůrce nižšího "já" — a proto se mi to nemůže povést. Nižší "já" nedokáže kontrolovat samo sebe a bojovat proti sobě! Naprosto nezbytné je přemístit "bod soustředění"³¹ do spodní "bublíny vnímání"; umístit centrum sebeuvědomování do duchovního srdce. Je také nutné se naučit pociťovat se vědomím, osvobozeným od těla, a přitom je možné a nutné naučit se myslet bez účasti mozku! Myslicí vědomí, skládající se z duchovního srdce, je schopné kontrolovat manas; ovládat myšlenky.

Stanovila jsem si úkoly:

1. Vždy všechna snažení směřovat ke Stvořiteli — jako k hlavnímu Cíli mého života.
2. Vždy udržovat mezní tempo vynakládaného úsilí, nezastavovat se na dosažených metách.
3. Být *vždy připravena* — to znamená vždy, v jakýkoliv okamžik se kontrolovat a hledat příležitost stát se lepší.

³¹ Oblast koncentrace vědomí (termín Školy Juana Matuse).

... Jednoho dne jsem si pustila televizi, abych se podívala na zprávy. Ale místo zpráv dávali film, kde mistr východních bojových umění prověřoval *vždy-připravenost* žáka.

Žák ležel ne zemi na zádech mezi dvěma vysokými stromy. Mezi jejich vrcholky byl natažený provaz a bylo vidět přivázaný značně velký kámen.

— Připraven? — zeptal se učitel.

— Připraven! — odpověděl žák.

Kámen spadl přesně na střed žákova břicha. Dotyčný — brilantně odolal úderu a šťastně se uvolnil. Ale hned za prvním přiletěl druhý kámen, který předtím nebylo vidět — a žák, který takový vývoj událostí nečekal, dostal ránu, a kroutil se bolestí.

— Nepřipraven! — konstatoval učitel.

... V souvislosti s tím jsem si začala připomínat všechno, co mě o tom učil Vladimír. Zmobilizovala jsem se na nejvyšší úsilí: *vždyť* mám přece... povinnost stát se opravdovým duchovním bojovníkem.

A bolest přestala.

Spoléhaje se na Boha jako na oporu, přeměrovala jsem indrije vědomí do Jeho Hlubin, a s využitím vlastních sil jsem pokračovala v cestě vpřed.

Meditační práce

Bez správně nastavené meditační práce není možné nejen poznávat Boha, ale dokonce ani efektivně bojovat se svými neřestmi.

Meditace je práce vědomí. Musíme ji vést zároveň v několika směrech, včetně zjmenění a

očištění, přeměnění se v Lásku, zvětšování objemu sebe-vědomí, přepracovat sebe-vědomí, aby se stalo pohyblivým, ohebným, silným, moudrým. Tak nás to učil Vladimír.

— Cesta k Bohu — to je konkrétně, učit se "převalovat" všemi částmi vědomí, — žertoval.

... Vzpomínám si, jak jsem se zaradovala, když jsem se od Vladimíra dozvěděla, že meditovat není optimální v místnosti, ale v přírodě: v lese, nad mořským prostranstvím, uprostřed polí! A ještě na speciálních energeticky významných místech — *místech síly!* A že uzavřené místnosti se hodí jen na přípravné tréninky v rámci ráždžógy.

Vladimír nám potom ukázal stovky *míst síly* a naučil nás na nich pracovat.

Vždyť je tam... tak lehké a přirozené vyplouvat vědomím z očištěné anáhaty — okamžitě do Božského Světla! A hned se samy rozevírají ruce, vycházející z duchovního srdce! A pak — můžeme plavat, létat, objímat, laskat růst, pociťovat, zkoumat, poznávat, splývat s Bohem!...

A přitom, jak nás učil Vladimír, vůbec není zapotřebí zavírat oči, sedět nebo stát "jako sloup" na jednom místě: mnohem efektivnější je pracovat vědomím při pomalé chůzi, a přitom třeba vyhledávat — dokonce i v hranicích konkrétního *místa síly* — optimální body pro práci. A při zavřených očích, kromě zvláštních případů, existuje tendence "vyplavat" vědomím do čaker — a pak už určitě nebudeš plavat v mnohorozměrném Absolutnu, ale jen ve svých iluzích! Vždyť seriózní meditační práce je možná jen na základě čakry anáhaty, to jest, duchovním srdcem; jiné varianty neexistují.

* * *

Vzpomínám si na jednu zábavnou příhodu. Jednou jsme přišli pracovat k Mahádublu Chuanga-Di. Ale to místo bylo pošpiněno "příměstským zasedáním" party narkomanů: energetika byla na zvracení, v trávě se všude povalovaly použité stříkačky. Proto se Chuang-Di přestěhoval po té samé lesní cestě o sto metrů dále. Ale já jsem si toho nevšimla — a ze zvyku jsem se neúspěšně pokoušela splynout s Chuangem-Di tam..., kde byl minule. Orientačním bodem pro mě nebyl Bůh, ale stromy, které jsem si předtím vtiskla do paměti na tomto místě.

Vladimír mi tehdy se smíchem řekl:

— Ale Bůh je přece živý! A Mahádubl není socha: postavili ho — a tak stojí!...

... Jaký neocenitelný dar mi dal Bůh tím, že jsem se hned dostala do opravdové duchovní Školy a skvělé duchovní rodiny jednotně smýšlejících lidí, směřujících jen k jednomu cíli — poznání Stvořitele, Splynutí s Ním a sloužení Jemu!

To, co udělal Vladimír, — že vypracoval metodologii duchovního růstu od prostého člověka až k Bohu, — je unikátní a neocenitelné! Vždyť při jiných podmínkách může hledající na hledání a osvojení jen jediného stupínku tohoto "žebříku" duchovního vzestupu spotřebovat nejedno vtělení obtížných a bolestivých hledání...

Ale využívat tohoto "žebříku" mohou jen zralé duše, srdcem zaměřené ve svém hledání k Bohu, ti, kteří se naprosto oddali této Cestě.

... Samádhi, Nirodhi, Nirvána — když jsem poprvé četla o těchto stavech v knihách, zdály se mi

být něčím neskutečným. Ale ve Vladimírově Škole — s pomocí jeho metod, speciálních *míst síly*, a pochopitelně s jeho osobní pomocí — je možné jich dosáhnout velice rychle.

... Ale k tomu, aby si člověk udržel, co obdržel, a naučil se žít v těchto stavech vědomí v každodenním životě, jsou nutná neustálá vlastní úsilí.

Vladimír tomu všemu učí s lehkostí. S neměnnou láskou poskytuje ty nejtajnější vědomosti o Bohu, ale opakuji, jen těm, kdo jsou toho hodni.

Ale za tou lehkostí stojí ohromná práce vědce-výzkumníka, který desítky let pracoval v duchovní oblasti — nic nevynechával, pozoroval, zkoumal, analyzoval a systematizoval získané výsledky, a prověřoval je vlastní zkušeností. Poté vybíral to nejlepší a nejefektivnější, a ostatní zavrhoval. Tak vznikala *metodologie duchovního zdokonalování*.

Metodologie duchovního zdokonalování se nezabývá pouze meditacemi. Ale je to komplexní systém metod rozvoje člověka, vedoucí k úplné Seberealizaci, dosažení Dokonalosti, poznání Stvořitele a Splynutí s ním. Zde se nemůžeme obejít bez etické práce na sobě, a také bez intelektuálního rozvoje. Tohle všechno Vladimír co nejpodrobněji vypracoval a popsal ve svých knihách.

Pochopitelně se to konalo s Boží pomocí a pod Jeho přímým vedením. Jaký smysl by mělo vytvářet metodologii poznání Boha odděleně bez Něho Samotného?

Ale jak bychom museli milovat Boha, abychom, spoléhaje jen na Něho nevtěleného jako na oporu, prošli sami a vybudovali celou Cestu i pro druhé — od začátku až do úplného Splynutí se Stvořitelem — pouze za jeden pozemský život?!

...Dostali jsme také za úkol: nejen získávat hotové znalosti — ale i zkoumat, vyhledávat a prověřovat všechno vlastní zkušeností. A také se učit tyto znalosti předávat druhým. Jinak by nám Bůh nedal "zápočet" do "indexů" našich osudů...

— Můžete velice rychle ztratit veškerou meditační praxi, pokud nebudete mít zaměření, vášnivou lásku je Stvořiteli, usilování o Splynutí s Ním a sloužení Mu, — říkal nám nejednou Vladimír.

* * *

Když nám Vladimír sám ukazoval meditaci — všechno šlo rychle, krásně, s rozmachem. Potom jsme měli zopakovat to samé, ale už s vynaložením vlastního úsilí.

Stávalo se mi, že jsem rychle "uchopila" meditační stav a myslela si: no tak teď přece..., už všechno chápu!..., a hned to i udělám!

Pachtila jsem se, namáhala... Ale, ouvej, nic se mi nedařilo: Bůh se od takového mého snažení... odvracel!...

— Ty děláš "tělocvik", — vysvětlil mi nakonec. — Na takovou práci jsou tělocvičny. Ale tady, ve Mně, fungují jiná pravidla: tady se uznávají jen emoce lásky ke Mně!

Čisté usilování darovat sebe sama a neustálá práce v tomto snažení — otevírají Moje Objekt!

A síla, kterou se pokoušíš použít v meditacích, ale bez lásky, to je násilí. To je neslučitelné se životem ve Mně!

V Božských éonech přece vědomí plavně a něžně vzájemně komunikují jedno s druhým; žijí ve

Splynutí, ve vzájemném Rozplynutí, v Lásce a Harmonii.

Meditační práce je hlavní součástí vašeho života. Já jsem přece Živý, Skutečný! A milovat a poznávat Mne můžete jen, pokud budete žít Mým životem.

* * *

"Hleďte Mě v lese!" — tato výzva Boha k těm, kdo Ho hledají, byla kdysi zapsána Jelenou Rerich.³²

A Vladimír to ještě doplnil slovy z písně Jurije Kukina: "musíme žít v kilometrech, a ne ve čtverečních metrech!".

A my jsme "žili v kilometrech", někdy jsme za den lesem prošli nejednu desítku těchto kilometrů — abychom dorazili na nové *místo síly*.

V jakémkoliv ročním období, v každém počasí jsme vyjížděli, abychom pracovali na další meditaci. Déšť, sníh, horko, mráz, prudký nárazový vítr — nebyly překážkou. Naopak: ony jen posilovaly ruce vědomí a pochopení toho, že Boha je možné a nutné milovat vždy, nehledě na počasí.

— Ať už se děje na "povrchu" Absolutna, v materiálním světě, cokoliv, třeba dokonce uragán, — ale v Příbytku Stvořitele je vždy Světlo, vždy Klid, vždy Něžnost a Teplo, — říkal Vladimír.

Jednou jsme meditovali a sbírali houby a brusinky v ohromném — kilometry dlouhém — Mahádublu Bábadžího. Začalo pršet. Vyndali jsme pláštěnky a oblékli jsme si je i přes batohy, a doufali jsme, že brzy pršet přestane. Ale nebylo to tak! Brzy

³² O Učení Agnijógy viz v [6].

se spustil takový liják, že skrz souvislou vodní stěnu téměř nebylo vidět. Blesky protínaly oblohu. Hrom otřásal okolním prostorem. Proudny vody jako vodopády nám stékaly po těle a lily se z pláštěnek na zem.

Ale tento rozbouřený živel ve mně probudil nadšení! Moje tělo je nicotně malé! A já splývám vědomím s Bábadžím!

Vyplula jsem zpod pláštěnky a vešla do Bábadžího... On byl... absolutně suchý a slunečný... A já jsem se ponořila do Nekonečného Světla Jeho Něžné Lásky!... Ještě několik pohybů rukama vědomím... — a jsem v Srdci Absolutna. Liják pro mě přestal existovat, tělo jsem necítila: zůstalo pod pláštěnkou. Byl jenom Bůh: Živé Světlo, Něžnost, Nekonečnost!

... Když jsem znovu začala pociťovat tělo a vnímat materiální svět — svítilo už slunce, všichni sbírali houby, kterých náhle... po tom dešti, byla spousta kolem nás...

* * *

Vypětí boje proti projevům vlastního nižšího "já", neustálé překonávání "sama sebe" — to všechno je na vyšších stupních buddhijógy nahrazeno hlubokým vnitřním klidem.

Hésýchie je vnitřní klid. Je to podivuhodný vnitřní stav naplnění Bohem při pociťování absolutního *klidu* uvnitř sebe — ohromného duchovního srdce.

Schopnost přebývat ve stavu *klidu* je naprosto nezbytná vlastnost pro duchovního praktikanta.

Veškerá meditační praxe nebude spolehlivá, dokud se tomu nenaučíte.

"Brány světa se otevírají a zavírají při dodržování klidu. Znalost této pravdy umožňuje nečinnost³³ " — napsal Lao-C' ve starověké čínské práci o základech taoizmu *Tao-Te-Ťing* [6].

"Zde, na Zemi, nad zrozením i smrtí vítězí ten, čí mysl je pokojná. Bráhman je čistý od hříchu a přebývá v klidu. Proto pokojní postihují Bráhmana (5:19). Kdo kontroluje indrije a vzal si za cíl dosažení Osvobození, odřekl se pozemských tužeb, strachu a hněvu, — takový člověk dosahuje úplné Svobody (5:28) — učil Krišna prostřednictvím Bhagavadgíty [6].

"Zastavení vnitřního dialogu je jediná cesta k tomu, abychom to splnili.

Je to klíč ke všemu. Když se ho (duchovní) bojovník naučí zastavovat — začne být všechno možné. I ty nejdalekosáhlejší plány se stávají uskutečnitelnými" — o tom samém mluvil Juan Matus prostřednictvím prací Carlose Castanedy [6,28].

"Jen srdce ponořené do klidu může vyzářovat čistou lásku.

... Když je mysl nehybná a mlčenlivá, hlas Boha může být uslyšen. ... Kdokoliv, kdo je schopný očistit mysl od neklidu, vzrušení a konfliktních myšlenek a udržet ji ve stavu mlčenlivé rovnováhy, se může

³³ "Nekonání" je vypnutí aktivity manasu na dobu meditačních tréninků, což umožňuje provádět meditaci. Poněvadž meditace není aktivita manasu, ale buddhi (rozvíjící se prostřednictvím metody buddhijógy vědomí).

naladit na hlas Boha uvnitř sebe" — hovoří o tom samém náš Současník Mesiáš Satja Sái Bába...³⁴

... Ale téměř všichni lidé naší současné společnosti si přivykají žít myslí, a ne srdcem. Ani já jsem v tom nebyla výjimkou: pro mě stav klidu nebyl přirozeným stavem vědomí. Musela jsem si postupně — dlouho a těžce — osvojit *klid*, s využitím celého arzenálu technik, vypracovaných Vladimírem.

Zpočátku to bylo přemístění koncentrace vědomí z čaker hlavy do anáhaty a stabilní pocitování tam svojí hlavy, včetně celého obličeje, a také očí, rtů a uší jednotlivě...

Stačilo odejít vědomím z čaker hlavy — a hned se mysl, ponořená do duchovního srdce, uklidňovala, a přestala pobíhat sem a tam.

Když jsem otvírala své nové oči v anáhatě a dívala jsem se z ní dopředu — měnil se dokonce i pohled mých fyzických očí: stal se měkkým, teplým, něžným, jako by hladil všechny kolem. A když jsem se dívala z anáhaty dozadu — cítila jsem, že vzadu je přede mnou otevřeno celé mnohorozměrné Absolutno, a v úplné hloubce je Stvořitel, připravený přijmout mě do Svých Objetí Lásky.

Později, když jsem se dívala dozadu z anáhaty, teď už mnohem převyšující rozměry těla, propadávala jsem se hned do Hlubin Absolutna. A tam, v těchto Hlubinách, jsem si mohla osvojit Věčný Klid Prvotního... Ale tento Klid nebyl něco strnulého, byl to Klid Živé Lásky Stvořitele.

... Klidu učil svým příkladem i Vladimír, on sám se vždy nacházel v tomto stavu.

— Na duchovní Cestě je nezbytné naučit se hlubokému vnitřnímu klidu, — říkal. — A vnějšími

³⁴ O Jeho Učení si můžete přečíst v [6,23-25].

ukazateli jeho nepřítomnosti jsou zejména různé stereotypní pohyby těla typu záškubů, poklepávání prsty, okusování nehtů atd.

V městském ruchu je těžké naučit se tichu a klidu. Ale v přírodě nám schopnost poslouchat a dívat se na okolní svět z duchovního srdce pomáhá rychle si osvojit tuto vlastnost.

Nejlépe se tomu učí brzy zrána nebo při západu slunce — v lese, na břehu jezera nebo moře.

... Vzpomínám si, jak nás Vladimír na jednom z lesních *míst síly* seznámil se Suriou.

Přišli jsme k malému močálu v nížině, který byl skoro pořád zaplaven vodou. Jen v zimě se tu dalo stát na ledu, ale v ostatních ročních obdobích jsme se tam museli dostávat tak, že jsme přeskakovali z drnu na drn.

Teď bylo jaro. Každý si pro sebe vybral nejpráhodnější drn, a Vladimír začal vysvětlovat:

— Teď je zde s námi Božská Suria. Vejďme všichni do anáhaty — a poté z anáhat vystoupíme dozadu — přímo do Jejího nejjemnějšího, něžného jako ranní sluníčko, Božského Světla. Pocítíme Její Lásku — a darujeme Jí svou, a přitom Ji budeme objímat rukama duchovního srdce.

Věnujme pozornost tomu, že Suria... jakoby "nemá hlavu". Ale Její Obličej... můžeme uvidět v Její Anáhatě. Ona nám tím ukazuje, jak musíme žít i my: být vždy jen duchovním srdcem. Vtiskněme si tento stav do paměti jako etalon (vzor)...

... Já jsem tehdy úplně zapoměla, že moje tělo stálo na maličkém drnu, který se teď už úplně ponořil pod vodu...

Splynula jsem se Suriou, a zaplnila jsem sebou formu Jejího Vědomí. Uvědomovala jsem si teď sama

sebe v nové kvalitě! Jak je skvělé: lehce a klidně žít — právě tak! Já se teď skládám jen ze samé Lásky!

... Potom jsme byli na jednom z *míst síly* Ježíše, kde je možné lehce komunikovat s Ním i Jeho Božskými Učedníky: Apoštoly Filipem a Ondřejem.³⁵

Když jsem poprvé pocítila Ondřeje — On se také celý skládal ze stejnoměrné klidné Lásky.

— Ty jsi vždy tak klidný, Ondřeji? Jak jsi toho dosáhl? — zeptala jsem se.

— To je hésýchie! — odpověděl s úsměvem. — Ježíš Nás to naučil.

Aby bylo možné ji získat, je první a nejdůležitější věcí — chápat a přijímat Otcovu Vůli. A dál už je všechno velice jednoduché: to, co jsi pochopil a přijal, musíš plnit. Právě tak žil Ježíš — a učil tomu i nás. Pouze v tomto případě je možné jednat v Jednotě s Otcem!

Božští Učitelé

"Srdce jdoucích se rozplameňují láskou.

Srdce hořící láskou — osvěcují

Cestu, a nedovolují z ní sejít a usnout.

Hledající tak — najdou.

Jdoucí tak — dojdou.

Jediný Zdroj pravé lásky je Bůh!

Blahoslavení, Kdo došli!

Neboť bude uhašena jejich žízeň dokonalé lásky!"

³⁵ "Říkám vám popravdě: Někteří z těch, kdo tu stojí, rozhodně nezakusí smrt, dokud nespatří Boží království." Těmito slovy Ježíš předpověděl, že „Příbytkem“ některých Jeho nejbližších Učedníků bude Příbytek Stvořitele (Lukáš 9:27).

O tom jsme se osobně spolehlivě přesvědčili.

Apoštol Filip, z besedy s Ním.

Božští Učitelé, Svátí Duchové jsou Představiteli Tvůrce. Každý z Ních prošel vlastní Cestu ke Stvořiteli a má vlastní životní zkušenost [6,9]. Oni už Cestu prošli, a teď pomáhají jdoucím po ní.

Oni všichni jsou *Jedno* v Příbytku Stvořitele. Oni jsou Láska, Síla, Moudrost Stvořitele! Ale zároveň je každý z Ních neopakovatelný!

Každý z Těch, Kdo s námi pracovali, nám dával Svoji Lásku, zejména když vytvářel Svůj Božský Etalon pro sladování vědomí a otevíral nám průchod do Příbytku Stvořitele.

Ohromné díky Vám všem! Nekonečně Vás Všechny miluji!

... Za roky našeho učednictví se Božští Učitelé, Kteří vedli naši práci, stali naší rodinou, našimi blízkými.

Naším úkolem teď je upevňovat se v dosaženém: abychom se mohli zařadit mezi Ně a mohli z Jednotného Srdce Absolutna milovat a pomáhat všem, jdoucím ke Stvořiteli.

* * *

... Lao je Božská Láska-Něha, Láska-Péče o všechny toho hodné bytosti!

On nás učil milovat Božskou Láskou přírodu, splývat s ní v lásce a harmonii, pociťovat jednotu se všemi živými bytostmi, sytit je svojí láskou a silou, držet je na dlaních svých nekonečných rukou lásky.

Jednou mi řekl toto:

— Staň se teplým laskavým sluníčkem, zahřívajícím Zemi a všechno živé na ní!

Sestup pod její povrch do jejího něžného čistého Světla — a zaplň celou Zemi zevnitř svojí láskou!

A teď pocit' na svojí ruce, natažené z duchovního srdce tuto květinu — pocit' její něžnost, jemnost, čistotu, ucit' vůni. Ona je tak důvěřivá a něžná! Daruj i jí svoji lásku!

... Dotkla jsem se rukou vědomí květinu — a pocítila ji jako maličkou živou čistou bytost. Naplnila mě nekonečná něžnost! Hladila jsem ji něžně, jako děťátko, a říkala jsem ústy srdce: "Já tě miluji!" Láska tekla po mých rukách k tomuto maličkému rostlinnému životu...

* * *

... Chuang-Di — těžké je představit si, jak bych bez Jeho pomoci mohla poznávat stavbu Absolutna!

On nám Sebou otevíral průchod do eónů "zazrcadlí". Nabízel Se nám jako Jidám a učil nás poznávat vesmírné Hlubiny tak, že jsme "sjížděli" z Jeho Obličejí — do Jeho Vesmírné Anáhaty.

A my jsem si zvykali žít v eónu protoprakriti — jako v teplém, něžném klidu jižní letní noci; plavali jsme v nekonečném hvězdném Oceánu, kde jsme se s pomocí rukou vědomí mohli pohybovat na všechny strany...

A poté, když jsme se spustili ještě hlouběji, pak se "jižní noc" protoprakriti měnila na lehký, měkký, hebký stav protopuruši, podobný ranní mlze...

A pod ní, za "Oponou", je Hlavní Podstata Absolutna...

* * *

... Ptahhotep — v Jeho ohromných, kilometrových Mahádublech jsme se učili být nejjemnějším Božským Ohněm, vycházejícím z Příbytku Stvořitele, propracovávali jsme si Jím svoje těla.

Spoustu principiálních vynikajících meditací nám daroval Ptahhotep!

Také jsem se k Němu často obracela o radu.

... Už dříve jsem k tomuto účelu používala knihu Elisabeth Heich "Zasvěcení" [26]. Kdykoliv jsem měla otázku, obrátila jsem se na Ptahhotepa a otevřela knihu — a vždy jsem v ní hned našla odpověď.

Ale jednou mi Ptahhotep nabídl pomoc i sám.

Pracovali jsme tehdy v jednom z Jeho Mahádublů. A mně se vůbec nedařilo vejít s Ním do Splynutí. Zaplňovala jsem i formu Mahádublu a pokoušela se rozplynout — ale všechno bezúspěšně.

On už měl očividně toho mého skotačení dost, a proto mi řekl:

— Ty se pořád pokoušíš pocítit v meditaci sebe. Ale pokus se pocítit *Mne!*

A v ten samý okamžik jsem *já* už nebyla. Pouze jsem změnila směrový vektor vědomí: Z "já" na "nejá" — a teď jsem už všude pocítovala jen Nejjemnější Živé Světlo Něžné Lásky Ptahhotepa! Zavládla Blaženost Splynutí!...

Od té chvíle všechny moje obtíže, o kterých jsem mluvila, byly pryč.

... Božský Igl, nalad'ující nás na soustředěnost a intenzivní směřování ke Svobodě ve Splynutí s *Prvotním!* Něžnost Lásky, sjednocená se Sílou! Skok vědomí z anáhaty těla... — a let do Nekonečnosti Stvořitele!

Učil nás nebojácnosti a dával nám pocit opravdové a úplné Svobody. Učil nás létat a žít s rozpřaženými křídly lásky a pociťovat sjednocenost těchto ohromných křídel — s celým nekonečným Oceánem Prvotního Vědomí.

A zároveň přitom vesele žertoval...

... Dnes do lesa nejedeme — vyřizujeme neodkladné městské záležitosti. Proto meditačně pracujeme na *místech síly* ve městě.

Jdu po chodníku a procvičuji poslední meditace. A náhle... velice výrazná hranice — a já se propadám do nekonečného Božského Světla — Bezednost, Neomezenost!... Pociťuji ohromná křídla a... — let! Letím v nekonečném Světle a rozplývám se v Jeho Něžnosti! Takový známý, blízký pocit... — Igl!

Potom začnu pochybovat: ne, vždyť Igl je v lese, tam jsou Jeho *místa síly*, ale tady je přece město.

A slyším:

— No, a pročpak si to myslíš? Já jsem přece byl civilizovaným indiánem a žil jsem ve městech, — směje se Igl.

Mně je to také k smíchu, ale zároveň se stydím: vždyť jsem ho na takovém, pro mě neobvyklém místě, nepoznala; opět jsem se zmýlila...

* * *

... Město, letní vedro, fata morgána nad asfaltem. Meditačně pracujeme v gigantickém Mahádublu Sakrála. Nejjemnější Božské Světlo nás obklopuje ohromnou kupolí, vysokou až nad oblaka. A pod jejími základy je Příbytek Stvořitele — nekonečný Oceán Prvotního Vědomí.

Chodím po asfaltové cestičce a učím se být "Oceánem Čisté Lásky"³⁶. Zdá se mi, že se mi tělo tím žárem už-už roztaví. Přemýšlím: "Jak mohl takhle Sakrál pracovat při Jeho posledním vtělení: vždyť On žil uprostřed pouště?"

A on mi to jako odpověď na moji otázku začal ukazovat.

... Město a vedro náhle zmizely z mého vnímání. Předě mnou se až k obzoru rozprostíraly měkké, žluté, trochu se pohupující písky. A v pozadí — Nekonečný Veliký Oceán Světla. Vlnu za vlnou se měkce valí na maličký ostrůvek pevniny, omývá ho Sebou. Nic nemůže zabránit pohybu Oceánu. Poušť před Ním leží jako poslušné jehňátko. Oceán starostlivě a něžně měkkými vlnami hladí a laská Své Stvoření...

Sakrál mě zve, abych se ponořila do Jeho Hlubiny...

Pochopila jsem, že Oceán miluji, že je to můj Domov. Pocítila jsem se Jeho Vlnou — a splynula jsem s Ním — nekonečným...

Ohromné Štěstí a Blaženost je být Částí Prvotního Oceánu — soupodstatnou s Ním a neoddělitelnou od Něho!

³⁶ Tak se nazývala jedna z knih Vladimíra Antonova.

... O Satja Sái Bábovi a Jeho Učení jsem se dozvěděla z knih. A potom mě Vladimír přivedl... přímo k Němu, k Jeho Mahádublu, a řekl:

— Podívej: tady nás vítá Satja Sái a chce ti něco říci.

A Vladimír odešel a nechal mě o samotě s Ním.

Pokoušela jsem se uslyšet slova — ale pociťovala jsem jen Jeho Lásku. Takovou starostlivou Lásku jsem ještě nikdy nepocítila, a z uvědomění si toho se z mých očí začaly řinout slzy vděčnosti ...

Kontaktovat se se Satja Sái Bábou je velice snadné! Stačí jen s láskou a něžností na Něho pomyslet, obrátit se k Němu s otázkou — a On přichází, a zahaluje tě Svým měkkým něžným teplem.

Když mi dříve bývalo těžko, říkal mi:

— Pokaždé, když se ti zdá, že neexistuje žádné východisko, že se všechno kolem tebe rozpadá, když se tě snaží ovládnout bolest a zoufalství, — pamatuj: život je *nekonečný!*

Tvoje bolest znamená, že odumírá to staré v tobě: aby uvolnilo cestu novému proudu života.

Nic, co přichází zvenčí, nemůže rozdrtit Sílu Života, Sílu Lásky, žijící uvnitř tebe! To Já projevuji Sebe ze tvé hlubiny, z tvého duchovního srdce!

Zůstaň naprosto v klidu, ale nezastavuj se na Cestě, pokračuj dál! Život, který se stal plně tekoucí řekou Lásky, ať teče vždy — teče do Mého Oceánu!

Důvěřuj Mně úplně, neulpívej na svém těle, ani na druhých lidech, ani na předmětech materiálního světa! To všechno je vnější! Zatímco Já jsem uvnitř, v

Hlubině pod vším — podporuji a vyživuji Láskou všechno, co jsem stvořil.

Já jsem *nezávislý* na Stvoření, třebaže jsem od něho *neoddělitelný*.

Ty už nepotřebuješ "domov" na Zemi! Dříve tvým "domovem" bylo tělo, kam jsi se přede Mnou schovávala. Ale teď — tvoje srdce přebývá ve Mně, a jen nepatrná část tebe dál žije v těle. Zbývá jen vrátit se domů — do Mého příbytku — jen úplně trošičku se ještě očistit, dovést do úplné čistoty a průzračnosti tento maličký kousíček tebe a spojit ho se Mnou.

Neodděluj se už, neschovávej se! Zůstávej vždy ve Mně!

Když se vracíš po meditaci do světa hmoty, nezavírej za sebou dveře do Rodného Domu. Ať jsou vždy otevřeny dokořán!

Tvoje láska k lidem musí růst a projevovat se různými způsoby.

Nauč se opravdovému soucitu — Božskému projevu Lásky!

Nauč se starat o všechny a pochop, že *starostlivost* — musí být, ale že nesmí být *ustaranost*.

* * *

... Krišna — vždy jarní a zlatavý, něžný — nás vítá a doprovází už od samotné železniční stanice, když jdeme k Němu na Jeho místa síly.

Na těchto místech s Ním můžeme i snadno rozmlouvat, ponořovat se do Příbytku Stvořitele, a velice efektivně pracovat na pročištění čaker a meridiánů s pomocí Mahámantry, darované lidem Čaitanjou a proslavující Krišnu.

Tohle nás také učil Vladimír: vybíráme si jakýkoliv pár svých čakr a zavedeme (ze zadní části) první polovinu Mahámantry do horní z nich, a druhou polovinu — do spodní. A tak propracováváme postupně všechny čakry.

Haré Krišna, haré Krišna!

Krišna, Krišna — haré, haré!

Haré Rama, haré Rama!

Rama, Rama — haré, haré!³⁷

Čakry se od toho zaplňují zlatavým světlem Krišnovy Lásky, která je zbavuje všech hrubých energií, činí je božskými.

Nebo něžně a rychle, jako zurčení jarního potůčku, recitujeme celou Mahámantru, a přitom vpouštíme svrchu do sušumny nebo středního meridiánu zlatavý proud Božského Světla Krišny, který je promývá a naplňuje.

Blaženost!

... Když jsme jednou pracovali s Krišnou, přišel i Čaitanja. Tančil, a přitom plavně pohyboval Tělem Vědomí a každým pohybem vyzařoval Svou Božskou Lásku.

Zeptala jsem se Ho:

— Jak sloužíš Pánovi Ty, Čaitanjo?

Odpověděl:

— Na Zemi můžeme Stvořiteli sloužit různě. Můžeme bezprostředně vyučovat žáky, a předávat jim vědomosti o Bohu a Cestě k Němu, můžeme o Něm psát knihy, můžeme vytvářet umělecká díla. A můžeme ukazovat vlastním příkladem: co to znamená být zamilovaný do Pána natolik, abychom Mu vždy — v jakémkoliv okamžiku — vyznávali lásku, tančili v extázi tanec lásky a dávali Blaženost té Lásky lidem!

³⁷ Sláva Krišnovi! Sláva Všudypřítomnému!

**Milý, Milovaný, Jediný Můj Krišno!
Dáváš mi Své nadpozemské Světlo!
Blaženost Lásky otevírá srdce!
Krišno! Pane Můj! Láska nemá konce!...**

Ale Oni mluví nejen o lásce a stupních Cesty, ale jsou také připraveni objasňovat příčiny a mechanismy sociálních procesů probíhajících na Zemi.

Jednou jsme meditovali v borovém lese nedaleko jezera, kde se rozkládá Mahádubl Božského Učitele Velikána. Tam je možné velice dobře pociťovat hésýchii uvnitř do Nekonečna rozšířených duchovních srdcí.

Vladimír nás upozornil na to, že je kromě Velikána u nás přítomen i Lao. A navrhl, abychom se všichni rozešli na určitou vzdálenost po lese, abychom s Nimi pobyli o samotě mezi čtyřma očima.

Našla jsem si místo vedle vysoké borovice, kde jsem se zastavila a začala poslouchat Velikána a Laa. Ale v tichu, které mě obklopovalo ze všech stran jsem náhle pomyslela... na válku. My se tady tak krásně rozněžňujeme a rosteme v Božské Lásce! Avšak někde na Zemi i teď hřmí výbuchy, létají kulky, zuří požáry, zranění lidé trpí a umírají... K čemu je lidem válka? Proč Bůh něco takového dopouští?

Přišel Lao.

— Jak rád se znovu s vámi setkávám!

Odpovím na tvou otázku.

Pochop, že jakákoliv válka je dobrovolná volba lidí. A, jestliže si oni volí válku, pak jim Já obvykle nebráním: je to přece jejich volba, díky které získávají svou životní zkušenost.

— Ano, ale zeptej se jakéhokoliv normálního člověka: co si vybere — válku nebo mír? Vždyť téměř nikdo neřekne, že si vybírá válku.

— "Na povrchu" to vypadá právě takhle. Ale ve skutečnosti k válce dochází kvůli tomu, že ti, kdo se pouštějí do války, ztratili smysl své existence, ztratili Boha.

Válka dozrává uvnitř společnosti konkrétní země. A když je "hranice války" už navržena je absolutně nedůležité, kdo a jak k ní přiloží zápalku. Co poslouží jako konkrétní důvod pro začátek války — to pak už nemá význam.

Objektivně vzato, bojovat je nutné až tehdy, když je zapotřebí zaštitit svět od takového zla, jako je například fašismus nebo jiné formy fanatického terorizmu.

Avšak obecně,... války urychlují proces evoluce — v tom smyslu, že vytvářejí extrémní podmínky ve kterých lidé provádějí svou volbu. Jedni projevují své nejlepší vlastnosti: zachraňují druhé, obětují se, nebo v pomoci druhým dávají, jak se říká, první poslední. Ale druzí projevují svůj sklon k násilí, který v nich v dobách míru dřime: zabíjejí, loupí, vysmívají se; oni mají přímou cestu do pekla.

Bolest a utrpení jsou krajní opatření Mé výchovy. Zločinní vůdcové, vedoucí masy a tlačící je do chaosu války, ponosou bezpodmínečně celou váhu odpovědnosti za to, co udělali. Ale i každý člověk má vlastní odpovědnost za to, co si sám volí: lásku nebo nenávisť.

Právě proto je tak důležité každému z lidí objasnit opravdový smysl života: aby nebyli oklamáni, ale udělali svou volbu uvědoměle, vycházejí ze znalosti zákonů vesmírné Evoluce.

Já jsem Láska! Nepřestanu to opakovat znovu a znovu! Žijte sami v lásce — a pak mír a štěstí budou vždy s vámi!

*** * ***

... Tohle jsou jen velmi malé fragmenty toho, čemu a jak nás učili Božští Učitelé.

— Učte se u Nás! Jsme připraveni pomáhat každému! — říkají Oni Všichni. — A kdo se chce učit, — ať se učí, a ne jen na to myslí a mluví o tom!

Mnišství

Opravdové mnišství je stav duše, a ne těla. Život ve stavu mnicha není jednotvárný, nudný a melancholický. Ne! On je naplněn radostí poznání Boha a sloužení Mu!

Mnich je šťastný! Vždyť on miluje a je milován. Jeho život je neustálé snažení o Splynutí s Milovaným. A když dosáhl Splynutí, přebývá v něžném klidu.

On není odtržen od okolního světa. Ale on — když už prošel značnou část Cesty — přináší lidem Lásku Stvořitele a propojuje svým duchovním srdcem Jeho Příbytek s materiálním světem.

On pomáhá lidem, ale ne z povinnosti kvůli postavení mnicha — ale z veliké lásky ke Stvořiteli a k Jeho dětem.

... Na samém počátku mého seznámení s Vladimírem se mě on zeptal:

— Četla jsi kapitolu o mništví z knihy "Jak se poznává Bůh"³⁸.

— Pochopitelně, četla! — odpověděla jsem.

— A co si o tom myslíš?

Zastavila jsem se, zamyslela se a odpověděla:

— Právě to jsem přece už dávno chtěla!

... A teď se to splnilo. Ale také chápu, kolik toho ještě zbývá udělat...

JEKATĚRINA SMIRNOVA

"Ty sám sis na toto vtělení vybral ženské tělo, abys mohl snadněji jít cestou učednictví".
Bábadží, z besedy s Ním.³⁹

Dětství

V časném jarním ránu se na oddělení porodnice ozval ohlušující, ne úplně dětský, a už vůbec ne charakteristický pro novorozená děvčátka, basový řev. Matka vyprávěla, že to vypadalo, že můj obličej jsou jenom ústa, dokořán rozevřená v řevu... Jak je vidět, věděla jsem, v jaké rodině budu muset žít...⁴⁰
Ale o tom — až později.

... Vyprávěli mi, že od raného dětství jsem byla vždy neobyčejně zvědavá. Ještě jsem nedokázala

³⁸ [5].

³⁹ Bábadží mě oslovil v mužském rodě, poněvadž jsem v minulém vtělení, na které si On pamatoval lépe, nežli já, měla mužské tělo.

⁴⁰ Během let dětství zapomínáme na to, co se s námi dělo před vtělením do současných těl. Ale nemluvnata si na to ještě pamatují, třebaže nejsou schopna o tom vyprávět dospělým.

pořádně zvednout hlavu z polštáře, ale už jsem se kolem se zájmem rozhlížela, prohlížela jsem si všechno, co mě obklopovalo. Když jsem se naučila chodit, musel dědeček odšroubovat úchyty ze všech dvířek a zásuvek, na které dosáhly moje ruce...

V mém raném dětství byla jedna velmi zábavná a významná epizoda. Přišla jsem do kuchyně, kde si spolu povídaly matka s mojí babičkou, sedla jsem si na stoličku, a protože jsem ještě neuměla mluvit rusky, začala jsem sáhodlouze promlouvat "jakýmsi svým vlastním jazykem"...

Ještě jsem velice ráda zpívala. Ať už v koupelně nebo v autobuse, nikde jsem nebrala na nikoho ohled, a začínala jsem si něco zpívat záměrně basovým hlasem. A určitě se někdo zeptal:

— Chlapečku, a jak se jmenuješ?

— Kát'a Smirnova-dívka! — odpovídala jsem hrdě.

Můj starší bratr Vasilij se mnou i přes značný věkový rozdíl trávil velmi mnoho času. Často si mě posazoval na ramena a chodil tak se mnou po bytě. Před každým vchodem do dveří naklonil moje tělo dozadu a přidržel mě přitom za nohy. Takže jsem pro to, abych se vrátila do výchozí polohy, musela napínat svaly břišního lisu. Občas se mi takovým způsobem jen "posmíval" a znovu a znovu mě nutil dělat tato cvičení "leh sed". Nebo si vzpomínám na naše hry na "letadélko", kdy jsem já hrála roli "letadélka", a on sám ležel na zádech a rozhoupával moje tělo na svých zvednutých nohách, nebo ho zvedal a spouštěl, ohýbaje přitom nohy v kolenou. Zejména díky takovým hrám jsem od dětství vynikala fyzickou silou.

My jsme dříve v dětství velice mnoho času trávili na ulici a vedli aktivní "svobodný" způsob života — na rozdíl od většiny současných dětí, které se vyznačují fyzickou pasivitou u televizorů a počítačů.

V té době mě každé léto posílali do dětského tábora. A tam jsem získávala spoustu prospěšných návyků. Se stejným potěšením jsem kreslila, šila, pletla, vyšivala, vypalovala a slepovala — a se závistí se dívala na chlapce, kteří díky své pohlavní příslušnosti mohli ještě i stavět modely letadel a vystříhovat auta a tanky v modelářském kroužku, kam děvčata nebrali.

A v zimě jsme chodili sáňkovat z těch největších kopců s nejpříkřejšími skokanskými můstky, skákali jsme z garáží do závějí, koulovali se a učili se držet rovnováhu při chůzi po plotech.

Když jsem si po takové zábavě chtěla odpočinout, lehala jsem si často na záda na svoje dětské sánky, pomalu jsem podupávala nohama, a tak jsem se sama houpala... Zasněně jsem se přitom dívala do nebeských výšek a ústy chytala pomalu kroužící sněhové vločky... Dosud jsem si uchovala v paměti ty obrázky okouzující krásy a pocitu stavu beztlíže!...

Měla jsem v dětství přítele Antona. My dva jsme spolu, nijak neomezováni péčí rodičů, nacházeli spoustu dobrodružství.

Při jednom z takových výletů se můj kamarád Anton propadl jednou nohou pod led. Nejen že si nabral vodu do boty, ale promáčel si v celé délce nohavici.

— To je dobře, že jsem se nepropadla i já! — vykřikla jsem tehdy radostně. A... okamžitě jsem se propadla — celá. Vzpomínám si, že se můj kožíšek

rozprostřel po hladině vody, a že se led lámal tak, že se za něj nedalo chytit rukama. Chlad vody jsem ani necítila a kupodivu jsem se ani nestačila polekat z uvědomění si toho, co by se mohlo dít dále...

Avšak musím vzdát hold Antonovi — osmiletému chlapečkovi — který se nepolekal a neztratil v této situaci hlavu, a dokázal mi pomoci dostat se z řeky.

Kdovíproč jsme si s Antonem vždy, když jsme se chtěli dostat k nějakému našemu cíli, vybírali cestu přes ty nejtěžší, téměř nepřekonatelné překážky. A tak jsme zase podruhé museli překonat bažinu, tak, že jsme skákali z jednoho drnu na druhý. Stačil nesprávný krůček — a já jsem se ve svých modrých džínách cachtala v bahně... Protože kalhoty získaly zelenavě-hnědou barvu, musela jsem je pak důkladně vyprat v říčce, abych přišla do města v džínách, sice mokrých, ale ne už tak špinavých...

Tenkrát jsem upřímně soucítila s těmi dětmi, které měly dovoleno běhat jen na dvorku před okny rodičovského domu, pod neustálým bedlivým dozorem rodičů nebo babiček.

Ačkoliv občas jsem také zatoužila, aby i na mě někdo zavolal z okna: "Kát'o, už je oběd! Pojd' domů!"... To se ale v mém dětství stejně nikdy nestalo... Ale o tom — také později.

* * *

Chtěla jsem se učit ještě něco jiného, kromě obvyklých školních předmětů. Iniciativu projevil strýček a přihlásil mě do sportovní sekce lehké atletiky.

Lehká atletika... — to je neustálá monotónní dřina v potu tváře, neustálé zraňování svalů a šlach — a žádná tvořivost!

Proto jsem ve věku devíti let přestoupila do sekce stolního tenisu, který mě už dlouho přitahoval. Tady byly vzestupy a pády, hořkost porážky, a spousta všemožných životních lekcí...

Náš trenér Alexandr Sergejevič byl fanatikem svojí práce. Svého času vychoval mnoho silných sportovců a měl titul zasloužilý trenér. Fanatický vztah ke sportu vyžadoval i od nás.

— Nesmíte ztrácet ani minutu přecházením po chodbě a prázdnými řečmi! — opakoval neustále. — Tělocvična se pro vás musí stát druhým domovem! A musíte si vážit práce jakéhokoliv člověka, dokonce i uklízečky!

Vyžadoval od nás šetrné zacházení s veškerým vybavením tělocvičny a udržování pořádku. Na trénink jsme museli přijít s předstihem, abychom ve volném čase před tréninkem stihli setřít prach, opravit sítě na tenisových stolech, zkontrolovat, jestli jsou v pořádku žárovky, atd.

Opozдила ses na trénink bez závažného důvodu — odneseš si to cvičením všeobecné fyzické přípravy. Zdrželi jste se kvůli rozhovorům v šatně — budeme se všichni společně učit svlékat a oblékat při stopkách.

Ještě jsme měli povinnost pořizovat zprávy o proběhlých soutěžích: před celou skupinou jsme museli vyprávět o tom, co se podařilo, co ne, proč se to nepodařilo, a co je nutné udělat, aby se to konečně začalo dařit.

Pro nás všechny to tehdy byla úplná noční můra! Ale teď vidím, jakou spoustu těch nejdůležitějších věcí nás tehdy naučil...

Mládí

Náboženská témata mě začala doopravdy zajímat v té době, kdy se v naší zemi začaly objevovat první publikace na toto téma v takových časopisech jako "Věda a náboženství" a "Smena". Byly to časy "Glasnosti" a "Perestrojky". Pochopitelně nemohu tvrdit, že jsem ve svém věku toto téma dost vážně studovala a zkoumala. Ale přesto jsem se pokoušela provádět některá, v těch publikacích doporučená cvičení, nicméně mě nijak zvlášť nenadchla.

V mnohem větší míře mě podnítila můj zájem — opět díky časopisům — východní bojová umění.

Co mě přitahovalo k bojovým uměním? Vůbec ne přání naučit se rvát! Ale možnost dosažení vnitřní disciplíny a ovládnutí vlastního těla. A také — svérázný duch orientální romantiky!...

Jihovýchodní Asie... Kultura a způsob života tamních lidí, jak jsem si je představovala, měly nevysvětlitelnou přitažlivou sílu, přitahující mě do těch krajů. A vášeň pro bojová umění byla jedním ze způsobů, jak se s touto kulturou seznámit...

Byla to doba rozkvětu video salonů. Mezi videoprodukty tvořily velký podíl filmy, jejichž hlavní zápletkou byly scény bojujících zápasníků, představující různé školy bojových umění. Zvláště jsem dávala přednost těm filmům, které se nějakým způsobem dotýkaly filozofických otázek a duchovního učednictví, kde moudrý učitel ze

slabých, — a zdálo by se, že průměrných, žáků — vytvářel opravdové bojovníky, ochraňující slabé a bojující za spravedlnost. Snila jsem o tom, že jednoho dne i já najdu svého Učitele...

A šla jsem se učit do oddílu.

Vzpomínám si, jak jsem si před cvičením oblékala kimono, a rázem jsem se cítila jiným člověkem — zdatným, sebejistým, cílevědomým bojovníkem!

Bylo mi tehdy pouhých 14-15 let — a už jsem si byla absolutně jistá vlastními silami, svou schopností ubránit se a ochránit druhého, — ať už by byl mým protivníkem kdokoliv.

Jednou jsme se s mojí kamarádkou a její maminkou vracely domů z tréninku. Stály jsme na tramvajové zastávce. Byl už pozdní večer a na ulici bylo v té době už málo lidí... Náhle jsme uslyšely výkřik o pomoc, který se nesl z temnoty blízkého dvora. Bez rozmyšlení jsme s kamarádkou vyrazily směrem k výkřiku... Ale její maminka nás zastavila:

— Kampak, vždyť jste jen děvčátka! — řekla — nikoliv neopodstatněně.

A opravdu, dvě dívenky-školačky a už nemladá hubená žena malé postavy by těžko mohly čelit zločinci. Ale připojila se k nám ještě jedna žena z této zastávky. A toho zločince jsme společně odehnaly. Jeho obětí byla starší žena. Celá zkrvavená, s rozbitou hlavou, už nevěřila v příznivý konec...

... Po nějakém čase jsem byla na návštěvě u té mojí kamarádky. Ozvalo se zaklepání na dveře — a vešla... žena, kterou jsme zachránily. Jaké to bylo příjemné překvapení! Ona byla právě propuštěna z nemocnice a nějakým podivuhodným způsobem nás dokázala vyhledat! Se slzami vděčnosti nám podala

každé po čokoládě... Byla to ta nejchutnější čokoláda v mém životě!...

Hororový film

Film, o kterém chci vyprávět, nebyl jedním z těch "strašidelných filmů" s námětem, známým většině lidí, a se strašnými, krutými, ale přece jen *vymyšlenými* postavami. Tento vznikl na základě dokumentárního natáčení reality našeho života, kterou převážná většina lidí záměrně ignoruje. Film vyprávěl o "dopravním pásu smrti", který kdysi lidstvo spustilo, — v podobě jatek a dalších podobných zařízení.

Vždyť my se přece vůbec nezamýšlíme, a ani o tom přemýšlet nechceme, jakým způsobem se na pulty obchodů dostává maso, ryby a různé výrobky z nich...

Tento film tak šokoval mě i mé dvě kamarádky, že jsme se hned ten samý den rozhodly přestat jíst výrobky z masa a ryb!

Záběry z tohoto filmu si dosud pamatuji. Vzpomínám si, jak se zvířata v hrůze choulila dohromady, když si uvědomila, že je vedou na krutou smrt, a jak proto žalostně sténala, jako by lidi prosila o slitování... Vzpomínám si na ně, pověšené za nohy... A na to, jak jim podřízli krky... A jak pak zvířata v mukách umírala ze ztráty krve... A také si vzpomínám na záběry, kde lidé zabíjeli kovovými tyčemi tuleně... A — na nepředstavitelnou krutost dalších lidí, hostů restaurace, zabíjejících kladívky malé opičky, kvílející hrůzou a bolestí, — aby potom... snědli jejich ještě teplé mozky...

Bylo mi tehdy 15-16 let. Ještě téhož léta jsem se seznámila s koncepcí vegetariánství ve "Společnosti pro vědomí Krišny", o to pro mě bylo potvrzením správnosti mého dřívějšího rozhodnutí o nezabíjené stravě. Ačkoliv je nutné si přiznat, že základem jejich filozofie vegetariánství vůbec není etika, ale strach z možnosti převtělení do těla zvířete: vždyť podle jejich učení člověk, který se živí těly zvířat, získává zvířecí vlastnosti — a tím si předurčuje odpovídající osud v příštím vtělení.

... Mohli bychom tvrdit: "Ano, já jím maso, ale já přece zvířata nezabíjím! Jak se mě to týká?" Jenže vy přece jdete například do obchodu koupit kousky mrtvol — a platíte tam... odměnu za vraždu. Cožpak to není tak?

A jak často slyšíme: "Ale vždyť já *skoro* maso nejím!" To znamená, že neřest existuje, že existuje vada duše, ale že se vůbec nechystáme ji odstranit! Vždyť nezávisle na tom, kolik zabíjené potravy zkonzumujeme, stejně zůstáváme... prázdnými srdci...

... Bylo by hezké, kdyby se každý zamyslel nad tím: *proč* dal Bůh lidem přikázání "Nezabiješ!"?

Odchod z domova

Bylo mi přibližně 4-5 let, když se moje matka potřetí provdala... za alkoholika. Od té doby jim opilecké hostiny zaplnily všechn volný čas.

Vzpomínám si na svoje smíšené emoce v těch chvílích, kdy jsem viděla opilou matku: na jedné straně — dětská láska, touha po komunikaci s ní, přání být blízko ní, a na druhé straně — hluboký

vnitřní protest, nepřijetí takového jejího způsobu života...

Jak velice se mně tohle všechno nelíbilo! Chtěla jsem projevit zlost — aby všichni viděli můj vztah k tomu, co se děje! Ale zlobit jsem se nedovedla: neměla jsem takovou duševní vlastnost! Jenom jsem se "nafukovala" a "urážela". A to zvenku vypadalo asi velmi legračně...

Situace se zhoršila, když matka a nevlastní otec zůstali bez trvalé práce: teď spolu trávili všechnen čas v neustálém opíjení ve společnosti takových, jako byli oni sami. Nárazové pitky se změnilly na chronické záchvaty opíjení. Prostředí v domě, ve kterém jsem vyrůstala se stávalo stále nesnesitelnějším.

A já jsem se *naučila zlobit* na to, co se děje v rodině. Tyto emoce ve mně rostly a rostly... *Osvojovala* jsem si emoce nenávisti!... A nechápala jsem, že mě to... nenápadně "užírání" zevnitř... *Naučila jsem se doopravdy nenávidět*, až jsem se celá třásla, to, co mě doma obklopovalo: opilecké "vyřizování účtů", věčný alkoholový a tabákový zápach, noční "opilé mumláání" nebo sprosté nadávky... A — stálá nepřítomnost jídla v domě. Protože všechno bylo propito.

Opilé matce bylo zbytečné cokoliv vysvětlovat. A když se z opileckého zapomnění probírala, už si nic nepamatovala a nechápala. A já jsem jí kdovíproč už nedokázala nic vyčítat: viděla jsem v ní jen tu, kterou jsem velice-velice milovala. A proto jsem jen vzdychala a prosila ji, aby už nepila...

Mohla jsem jenom snít o harmonické a milující rodině, kde na mě čekají, kde se — obklopena láskou a péčí mohu cítit v úplném bezpečí, a kde si konečně budu moci alespoň odpočinout...

Tehdy jsem už věděla, že já tak, jako oni, nebudu žít nikdy! Ale jak žít teď, když je v rodině jen tohle?...

Já jsem už svůj domov nemilovala, teď už jsem se do něj nechtěla ani vracet. Zdržovala jsem se co možná nejdéle na návštěvách, a stávalo se, že jsem pak přenocovala v podkroví...

Potom mi na několik let poskytla přístřeší rodina mojí školní přítelkyně... Teď velice dobře chápu, že kdyby se to nestalo, čekala by mě úplná duchovní degradace... Jak jsem dnes těmto lidem vděčná!

Léčitelka Věra

Chronický depresivní stav a podvýživa vedly k tomu, že se asi od mých šestnácti let začalo mé zdraví prudce zhoršovat. Nepřetržitě mě bolel žaludek a také mě trápila "tupá bolest" v páteři... Cítila jsem se teď jako "troska". Když jsem se ráno probudila, necítila jsem čilost a elán odpočinutého těla, ale únavu a bezmoc. Zdálo se mi, že moje tělo prostě odmítá fungovat... S obtížemi jsem se dovedla do Lesnické akademie, kde jsem začala studovat. A tam jsem s obtížemi proseděla přednášky; třebaže jsem se s neobyčejným úsilím snažila vnímat učební látku, často jsem prostě musela z posledních přednášek odejít. A přesto — jistě jen díky houževnatosti, získané návykem žít podle principu "je třeba", se mi při neustálé námaze dařilo učit se vcelku dobře, bez "trojek".

Zdravotní prohlídky u mě nic vážného neodhalily, kromě zánětu žaludku, kterým trpí v naší současné společnosti každý druhý. Na pozadí mnohem těžších případů nemocných pacientů můj

případ nevzbudil pozornost lékařů. Napsali mi jakési léky, dali několik rad a vyprovodili mě ze dveří. Ale nic mi nepomáhalo.

Začala jsem tedy se samoléčbou: s hladověním a očišťováním organismu moderními metodami. Ale ani to nepřineslo žádný výsledek...

A pak jsem se jednou, díky svojí blízké přítelkyni Irině, seznámila s léčitelkou Věrou.

... Nebyly to tajemné pasy rukama a neobvyklé obrázky na papíře, které Věra kreslila, které by sehrály rozhodující roli. Ale já jsem se tehdy — s pomocí Věry — na sebe dokázala podívat z druhé strany, zvenku... a zhrozila jsem se!

... Ne, k rychlému vyléčení tehdy nedošlo. A ta léčitelská seance ani nemohla v tom mém případě přinést rychlý výsledek! Úspěchu bylo možné dosáhnout pouze zahájením seriózní práce na změně sama sebe: změně svého vnitřního stavu — stavu duše, umírající od rozvíjející se neřesti duše...

Vždyť příčiny nemocí jsou především ve stavu duše. A každý fakt o přítomnosti nemoci svědčí o tom, že musíme naléhavě změnit sami sebe a náš vztah k okolnímu světu.

Křest

Přijala jsem křest. Stalo se to v pošmourném, zamračeném dnu, kdy byla obloha zakrytá hustou vrstvou temně šedých mraků... A náhle... — zázrak! V té chvíli, kdy jsem vyšla z chrámu se mraky rozestoupily — a vyhlédlo slunce! Tak nějak laskavě a povzbudivě zamrkalo — a potom hned znovu nadlouho zmizelo.

Přijala jsem to jako Požehnání Boha na Cestu.

Pokání

Od té chvíle, kdy jsem byla u léčitelky, jsem začala přehodnocovat svůj život. Byly to teprve první nesmělé a nešikovné krůčky, ale začátek toho procesu byl položen.

Velice důležité je pochopit smysl pokání.

Jeho podstata spočívá v následujícím: pochopit a hluboce proanalyzovat svoje chyby, a potom musíme vynaložit všechny síly na to, abychom v budoucnu tyto chyby neopakovali.

Nebude proto od věci vytvořit si myšlenkový model té situace, kde se ta či ona neřest může znovu projevit — a prožít myšlenkově tyto situace takovým způsobem, abychom se upevnili v nové kvalitě, na rozdíl od starých stereotypů chování.

Není to tak jednoduché: okamžitě se zbavit hrubé neřesti. Protože se musíme neustále kontrolovat — v každé minutě, v každém momentu života — dokud se nový, správný způsob myšlení, emočních reakcí a chování nestane *přirozeným* projevem duše.

Pochopitelně, že tehdy jsem takové pochopení pokání ještě neměla. A šla jsem tedy do pravoslavného kostela. Nevzpomínám si přesně na slova a formulace mé první zpovědi. Pamatuji si jen, že jsem se velice kála za svůj ostře negativní vztah k otčímovi, ve kterém jsem viděla příčinu všeho neštěstí v rodině. Emoce lítosti mě zaplavily s takovou silou, že jsem nedokázala zadržet slzy, které mi tekly po tvářích...

... Od té chvíle jako bych si nasadila brýle s tlustými růžovými čočkami. Chtěla jsem vidět svět výhradně "v růžových tónech", a v lidech — vidět jen

ty vlastnosti, které by ve mně vyvolávaly pouze kladný vztah k nim.

A to je v určité fázi vývoje dobré. Třebaže by to nemělo trvat příliš dlouho: to by pak byl extrém!

Lidi je třeba vidět takové, jací skutečně jsou, — s tím, abychom chápali, jaké si s kým máme vytvářet vztahy, a s kým je nejlepší vztahy vůbec nemít. Jinak budeme neustále bití, podváděni a zrazováni "kvůli své dobrotě a duševní zaslepenosti".

To sice neznamená, že bychom s člověkem už předem měli jednat s předsudky a podezřívavě. Ale dávat si pozor bychom měli.

...Ale tato pravidla jsem si neosvojila okamžitě. Ještě dlouho jsem žila podle zásad naivní prostoty a důvěřivosti; pokoušela jsem si konkrétně vybudovat přátelské vztahy s těmi lidmi, díky kterým jsem se stala bezdomovkyní.

Ale bez ohledu na to, jak velice jsem se snažila seznámit svoji matku s duchovními pravdami, nic se mi nezdařilo. Domnívala jsem se, že její "mateřská láska" a moje pomocná ruka, kterou jsem jí podávala, jí dají sílu se změnit a že změní svůj život... Ale ona stejně, jako dříve, žila dál v té "bažině" opileckého marazmu, a vůbec si nepřála se z něj dostat...

Hledání pokračuje...

Ještě nějaký čas jsem navštěvovala pravoslavný kostel, vystála jsem si tam bohoslužby, zpovídala se, zúčastňovala se přijímání. Ale tato církev nemohla plně uspokojit potřeby mé duše! A některé zážitky zůstaly pro mě nepochopitelné a nepřijatelné: jako povýšená arogance některých "bát'ušků", nebo rychlé a nesrozumitelné čtení Bible tak, že nebylo

rozumět ani slovu, i výbuchy hněvu církevních služebníků, když návštěvníci z neznalosti udělali něco neodpovídajícího církevním pravidlům, a hlučné hádky obsluhujícího personálu přímo uvnitř chrámu při bohoslužbě... A potom jednou slova "bát'ušky", pronesená s neskrývaným podrážděním: "Copak nemůžeš víc otevřít pusu?!" — ve mně jedním rázem přetrhla to poslední vlákno, které mě ještě spojovalo s pravoslavnými tradicemi...

* * *

Snaha uzdravit se, ve mně probudila zájem o medicínu. Zatoužila jsem poznat anatomii lidského těla nejen na obrázcích v učebnici, ale i jak vypadá ve *skutečnosti*. Promluvila jsem si o tom se svojí přítelkyní, která v té době pracovala v nemocnici na jednotce intenzivní péče. A ona mi nabídla pomoc. Pro začátek mi navrhla, abych s ní šla... do márnice.

Pochopitelně jsme byly velice brzy požádány, abychom "opustily prostory", ale nicméně jsem si odtamtud přinesla silné zážitky!

Navždy jsem si vtiskla do paměti ta nahá těla mrtvých lidí, ležících pohromadě. Zdálo se, že tu leží *figuríny!*... Byly to jen prázdné, neživé obaly se skelnýma, nic nevyjadřujícíma očima. Bylo těžké uvěřit, že ještě před několika dny ti lidé chodili a mluvili... Takhle vypadala těla, ve kterých už nebyl život. Ale znamená to, že život těm tělům dávaly do nich vtělené duše? Tohle bylo velice pravděpodobné! A nebyla to už jen informace, načerpaná z knížek...

* * *

Jednou mi moje přítelkyně Irina vyprávěla o tom, že se zúčastnila úvodní přednášky "Centra netradiční medicíny". Dva body této přednášky vzbuzovaly zvláštní pozornost. Za prvé se mluvilo o tom, že žádné nadpřirozené schopnosti nesmějí být samoúčelné. Že jsou to pouze jakési větve stromu rozvoje, a proto je rozvíjení superschopností samo o sobě jen slepá cesta osobního vývoje. A za druhé, byl přislíben přísný výběr mezi zájemci o studium v tomto Centru.

— Tyto přednášky se zdají být seriózní. Chceš chodit na ty kurzy? — zeptala se mě Irina.

— Ano, samozřejmě, že chci! — odpověděla jsem s opravdovým zájmem.

... Ale brzy se dostavilo naprosté rozčarování: jediným zájmem lidí, kteří Centrum organizovali, bylo získat co možná největší finanční příjem od návštěvníků kurzů. Také zjevně chyběl jakýkoliv konceptuální základ: nebyla tam žádná filozofie, chyběla i etická práce se žáky. A někteří z vyučujících léčitelů sami chodili o přestávkách kouřit na toaletu...

Ale vždyť přece, aby se člověk mohl stát doopravdy léčitelem, musí být eticky bezchybný! Vždyť léčitel musí především léčit ne tělo, ale duši nemocného! Ale jak by to mohl dělat ten, kdo se sám skládá z nedokonalostí?...

... Vzpomněla jsem si na rozhlasové vysílání, kterého se účastnila lékařka z oboru psychiatrie, která zkoumala historii vzniku a vývoje "alternativní" medicíny v Rusku. Mluvila o nebývalém nárůstu poskytování netradičních medicínských služeb

obyvatelstvu v devadesátých letech minulého století. Ale po několika letech se situace radikálně změnila. Celá komunita léčitelů a parapsychologů se rozdělila na tři skupiny. Představitelé první skupiny už kvůli duševním poruchám nebo jiným vlastním onemocněním v tomto oboru pracovat nemohli; a nebylo výjimkou, že se sami stávali pacienti psychiatrických klinik. Další skupinu tvořili lidé, kteří si včas uvědomili, že takový způsob léčení není bez nebezpečí, a zavčas ukončili tuto činnost. A konečně třetí skupinou jsou ti, kteří dodnes působí v tomto oboru. Jsou to zpravidla šarlatáni nebo zkušení psychologové, kteří používají především metody psychologického působení na pacienty, a jen ve vzácných, výjimečných případech psychoenergetické techniky, ovšem, pokud je pochopitelně ovládají.

... Díky těmto kurzům v Centru jsem ale přece jen získala jednu užitečnou zkušenost: reálně jsem poznala, že smrt — v tom smyslu, že by byla koncem existence živé bytosti, — neexistuje.

Už dříve jsem o podobných věcech četla. Ale *vědět* to stoprocentně může člověk teprve tehdy, když prožije zkušenost mimotělní existence sám na vlastní kůži.

Na kurzech v Centru nám za domácí úkol uložili vyzkoušet si pro tento účel jednu techniku.

Ale jak velice dlouho se mi nic nedařilo! Několik hodin jsem se zoufale pokoušela to cvičení provést! Až když už jsem se rozhodovala, že "to vzdám", jsem se náhle pocítila v poloze pod úhlem 30 stupňů vzhledem k mému tělu, které leželo na posteli. První moje myšlenka byla: "Ale já přece v takové poloze nemůžu být, abych nepadla!" V té chvíli jsem dokonce ani hned nepochopila, že se pocituji mimo

své tělo! "Cožpak se mi to přece jen podařilo?!" Ted' už jsem se dokázala ovládat jako netělesná bytost, ocitala jsem se hned v těle, hned jsem znovu silou vůle z něho vystupovala. Tak uplynul nějaký čas, dokud to náhle... samo od sebe, všechno neskončilo...

První seznámení se Školou Vladimira Antonova

Jednou mi Irina ukázala Antonovovu knihu "Bůh hovoří". Nahlédla jsem do obsahu — a byla jsem ohromena šíří spektra tam posuzovaných náboženských hnutí a otázek, které kniha nastolila. Byla tu analýza Učení Ježíše Krista a Krišny, byly zde představeny v citátech Korán, Tao Te Ťing a dokonce i Učení Juana Matuse podle knih Carlose Castanedy!... A já jsem si úplně nedávno přečetla první dvě Castanedovy knihy a ještě jsem žila pod dojmem z nich.

Knihu "Jak se poznává Bůh" jsem přečetla "jedním dechem". Všechno se to tak lehce a přirozeně ukládalo v mé hlavě! A proto je pochopitelné, že když se začalo mluvit o možnosti realizace toho, co jsem přečetla, neměla jsem ani nejmenší pochybnost o tom, jestli to chci nebo nechci ovládat.

Jak knihu, tak i informace o lekcích jsme dostali od stejné léčitelky Věry.

... Od té doby, kdy jsem se seznámila se Školou a začala tam studovat, začala zásadně nová etapa mého života, naplněná pochopením smyslu mé existence a radostí ze získaných nových znalostí.

První kroky

"Svoji Božskost" si nemůžete koupit na trhu, nemůžete ji koupit levně, nemůžete o ni smlouvat. Musíte zaplatit celým svým životem: až když dáte do sázky celý svůj život, — až tehdy se vám to podaří".
Rádžniš (Osho) [30]

Před zahájením praktického osvojování vědomostí se od každého nováčka vyžadovalo předběžné prostudování koncepcí Školy a jejich přijetí. To znamenalo zejména dodržování etických principů vyložených v knihách: bylo nutné vzdát se kouření, alkoholu, přejít úplně na nezabíjenou stravu, dodržovat základní hygienická pravidla atd. A až po tom, když nováček absolvoval tento přípravný, takzvaný nultý stupeň, byla mu nabídnuty techniky pro celkové očištění těla a rozvíjení duchovního srdce. Pokus zabývat se duchovními praktikami při nedodržování etických pravidel — nejenže nepřinese kladné výsledky, ale naopak, může přivést k duchovní degradaci a poškodit zdraví.

... Po ukončení etapy otevírání duchovního srdce, byli všichni žáci požádáni, aby odpověděli na řadu testovacích otázek, které odhalovaly hloubku pochopení etických problémů a vážnost jejich záměru pokračovat i nadále touto Cestou.

Ve skupině, kde jsem studovala, bylo třináct lidí. Testem jich prošlo šest. Ostatní byli vedeni pouze zcela egocentrickými motivy, například jak si zlepšit vlastní zdraví. Ten soubor cvičení, který si osvojili na počátečních lekcích, plně uspokojoval tyto potřeby, a proto pokračování v lekcích v rámci skupiny těmito lidem nebylo nabídnuto.

* * *

Později mi Bábadží vyprávěl, že jsem v minulém vtělení byla stoupencem buddhizmu. Ale základní princip Buddhova učení — ahimsa — se tehdy nestal mojí životní normou: pokračovala jsem (přesněji, pokračoval jsem) v oddávání se rozmaru obžerství... A v současném životě se mi to — podle karmického zákona — vrátilo tím příšerným životem ve vlastní rodině, který vedl k vnitřním onemocněním, a moje vtělení mohlo skončit smrtí od rakoviny žaludku.

Ale teď, když už jsem přijala nezbytná správná rozhodnutí, jsem měnila svůj osud.

* * *

Ani jeden krok duchovní Cesty pro mě nebyl snadný. Neměla jsem zkušenost duchovních tréninků z minulých vtělení — a musela jsem tedy začínat všechno od úplného začátku, od nuly. A dokonce navíc — ještě se i dostávat z té propasti, do které jsem upadla v tomto vtělení, když jsem v sobě pěstovala emoce nenávisti.

— Mohla ses oddělit od těla ještě mladá a teď by tě obklopovala temnota a chlad — pokud by ses v současnosti pevně nepostavila na duchovní Cestu! Hlavně neztrácej usilování ke Mně! — říkal mi na úplném začátku mé účasti na duchovní práci Bábadží.

Od té doby, kdy jsem se poprvé dozvěděla o možnosti poznat Boha — a to nejen osobního seznámení s Ním, ale perspektivy stát se s Ním *Jedním* prostřednictvím Splynutí s Ním — jsem už nic důležitějšího ve svém životě neviděla.

Kvůli nemocem jsem neměla tolik energie a sil, které jsou tak potřebné k tomu, abych pokaždé uskutečnila nový další průlom na duchovní Cestě. Techniky a metody práce, které se většinou mých spolužáků podařilo zvládnout naráz, jsem si musela osvojit v desítkách a stovkách přístupů.

Vstávala jsem časně ráno tak, abych dokázala před vyučováním v institutu udělat celý komplex cvičení rádzajógy. V polední přestávce mezi vyučováním jsem se toulala po cestičkách univerzitního parku a opět opakovala načatá cvičení. A po vyučování v institutu, pokud jsem ještě měla čas a sílu, — jsem znovu čistila čakry a meridiány, dělala pránajámy atd.

Nejtěžší pro mě bylo překonat skepsi ve vztahu k sobě samotné. Zdálo se mi, že se mi nedaří vůbec nic: můj organizmus byl po mnoha letech života mezi alkoholiky a následném bloudění v příliš zuboženém stavu.

Vzpomínám si, jak jsem seděla v "pozici učedníka", napínala všechny myslitelné i nemyslitelné síly, a téměř zoufale se pokoušela najít alespoň ty nejmenší odstíny rozdílu mezi stavy *míru, klidu a blaženosti*. Třebaže jsem rozumem chápala, že jsou to různé stavy, skutečně prožít každý z nich bylo nesrovnatelně komplikovanější. Přesto však jednou tyto snahy byly úspěšné — a já jsem při provádění jedné z meditací pocítila vlastní duchovní srdce v podobě poháru, který mohl Svatý Duch, když jsem Ho poprosila, naplňovat zhuštěným Světlem Božské lásky. A ta Láaska mohla vyjadřovat stejné odstíny emočního zbarvení...

A... okamžitě se mi jako skutečný hmatatelný výsledek zlepšilo zdraví: z malátné, sotva se vlekcují

existence, jsem se náhle stala... energickou a znovu se radující ze života!

... Ještě si vzpomínám, jak jsme se s Irinou zalykaly smíchem, když jsme sborově zpívaly mantry pro čakry. Je to podivuhodný pocit, když se zvuk hlasů slévá do jednotného energetického toku: zdá se, že tento proud zvuku existuje odděleně od nás — zpívajících. Jako byste stáli s otevřenými ústy a zvuk se linul z úplně jiného zdroje! Neobvyklost tohoto jevu doslova lámala naše těla v pase od smíchu a radosti z těchto úžasných objevů!

V této etapě jsem došla ještě k jednomu zajímavému objevu. Bylo to v době, kdy můj život v anáhatě ještě nebyl mým přirozeným základním stavem. Můj "Bod soustředění" vědomí, slovy Juana Matuse, ještě "plaval" mezi horním a středním dantianem. A já jsem jednou zjistila, že mohu pozorovat okolní předměty jakoby z různých úhlů, aniž bych přitom změnila polohu těla. Když jsem byla v emočním klidu a relaxaci mysli, přecházela jsem do anáhaty — a vnímala jsem předměty z nižší polohy těla. A když jsem začínala přemýšlet — "vyplouvala" jsem do vrchní "bubliny vnímání" a vnímala jsem stejné objekty z vrchního bodu.

... A později, už v lese, nás Vladimír učil dívat se na klidný, už dobře rozhořelý táborák, ze svých anáhat — a porovnávat to s pohledem na oheň z hlavy. Dívání se na oheň očima duchovního srdce nám umožňuje naladit se na klid a harmonii prostředí, které nás obklopuje. Dochází přitom k harmonizaci vnitřního stavu — a dokonce se můžeme zbavit řady zdravotních indispozic, pokud nějaké máme. Avšak, pokud se díváme na oheň výhradně z

hlavy, nepřinese nám to nic: ani odpočinek, ani klid, ani harmonii.

* * *

Stupeň rádžajógy můžeme považovat za osvojený až tehdy, když žák na podkladě očištěných a rozvinutých základních energostruktur organismu zvládl lehký a stabilní pobyt v čakře anáhatě. Teprve pak se život ve stavu srdečné lásky stává přirozeným základním stavem. A teď bychom se neměli zastavovat u toho, co jsme dosáhli, ale měli bychom pokračovat dále, a dále růst v lásce.

Nové lekce pekla

Totální nepřetržité opíjení mojí matky a otčíma vedlo k tomu, že propili svůj byt, ve kterém jsem ovšem byla přihlášena i já. Oni už asi deset let neplatili nájem, a tak je teď stěhovali na ubytovnu.

Ve mně stále ještě převládal "mysl pro dceřinnou povinnost" k matce, a proto jsem se rozhodla jí pomoci.

Sezvala jsem všechny ostatní příbuzné na zastupitelstvo a tam jsme se domluvili, že já zorganizuji výměnu toho bytu za menší, přičemž bude nový byt zapsán na moje jméno, abych ho zdědila. A že za zbylé peníze splatím dluhy svých rodičů alkoholiků a budu doživotně platit jejich bydlení v novém bytě.

Matce s otčímem právě v té době došly peníze na opíjení, nikdo už jim nechtěl půjčit, a jim se proto

povedlo zůstat střízliví. A tak, když uviděli svoji bežvýhodnou situaci, tento plán také plně přijali.

... Když jsem o tom vyprávěla Vladimírovi, ten s mým jednáním nesouhlasil. Vysvětloval mi, že když mám tak příznivou perspektivu duchovní seberealizace, která se teď přede mnou otevírala, nesmím se sama ze své vůle zaplétat do vzájemných vztahů s gunou *tamas*: což nezbytně povede k mohutnému energetickému znečištění, kterému nedokážu zabránit.

A navíc ještě, řekl, že nelze takovým hluboce upadlým lidem v žádném případě v ničem důvěřovat: protože teď ti slibují všechno možné, ale už zítra svoje sliby poruší. Alkoholici a další narkomani "s praxí" projevují pouze absolutní egoizmus, zůstává v nich pouze jeden *tropizmus*⁴¹: k penězům a svému narkotiku, ale zájmy druhých lidí, princip slušnosti, elementární čestnost — to všechno se ocitá mimo sféru dosažitelnosti jejich degradovaných vědomí...

Vladimír mě ujišťoval, že v tomto podniku ztratím jen spoustu času a sil, ušpiním se — a ve výsledku nic nezískám! A navíc, dokonce i když se stanu zákonným vlastníkem toho bytu, neměla bych si být jistá tím, že moje matka s otčímem mě po tom, co jim teď pomůžu, nedají potom k soudu, aby mě těch práv zbavili...

Namítala jsem:

— Ne! — já svoji maminku znám! Už jsem s ní na všem jasně domluvená! Ona mi to slíbila! Vždyť

⁴¹ Zoologický termín, označující nepotlačitelné, neúprosné puzení určitých živočichů k uspokojování svých instinktivních potřeb. Například klíště, které na dálku cítí tělo svojí oběti, se bude za všech okolností plazit pouze směrem k tomuto svému cíli...

ona sama si vyčítá, že nechala svoji dceru bez domova! Ona mě v žádném případě nepodvede!

— Nu, co... — odpověděl Vladimír. — Zkus to!... Když mi v tom nechceš věřit — získej si svoji vlastní zkušenost. Ale copak řekneš potom, až se všechno, co jsem předpověděl, stane?... Budeš říkat: "*Ale kdo by si to byl pomyslel?!...*"

... Vladimír vůbec nikdy netrval na provedení toho, co řekl. Nikdo také od něho nikdy neslyšel slova, komukoliv adresovaná — ve formě rozkazů a nařízení. Naopak, on jen vždy vyložil svůj náhled na řešení problému, a velice mírnou formou poradil. Ale pokud měl společník stále stejný úhel pohledu, — Vladimír nikdy netrval na svém, jenom řekl něco v tom samém stylu jako tehdy mě: "No, tak to vyzkoušej! Získej svoji vlastní zkušenost..."

... A tak jsem opustila duchovní práci, a úplně jsem se přeorientovala na hledání nového bydlení alkoholikům, na nekonečné vyřizování spousty dokladů, na opravu nového bytu. Trvalo to měsíce...

A konečně se uskutečnilo přestěhování.

A právě teď se stalo to nejdůležitější... Matka a otčím mě dali k soudu... a dožadovali se zrušení mého práva na tento byt... Ačkoliv oni sami nedávno podepsali právní dokumenty se souhlasem k tomu... Ale teď uvedli, že neměli brýle, a že žádné takové dokumenty neviděli a nepodepisovali...

Šla jsem k expertům na notářství. Ti vyzvedli všechny dokumenty z archivu — byly podepsané.

Vyprávím o tom všem Vladimírovi. Soucitně se usmívá:

— Vidíš teď, že jsem měl pravdu?...

— *Ale kdo by si to pomyslel?!...* — odpověděla jsem...

... Ale musela jsem se rozhodnout, co dělat dál. Pravda byla na mojí straně. Také u soudu jsem svoji situaci viděla jako jistou výhru.

Ale Vladimír měl jiný názor.

— Vyhraješ právo na byt, které budeš moci uskutečnit nejspíš až za mnoho let. Po celou tu dobu ti tihle tvoji nepřátelé, které jsi zachraňovala jako přátele, budou kazit život. Měla bys pochopit, že když oni prohráli u soudu, nezastaví se už před ničím...

Podívej se: ty teď bojuješ za "pozemské", a přitom ztrácíš *Nebeské*! I když vyhraješ v bitvě o byt — z velké části prohraješ, protože utrpíš úplnou porážku v bitvě o svoji Dokonalost!

Vidíš: vždyť jsi už i teď ztratila všechny svoje úspěchy v rozvíjení vědomí, a tvoje tělo je znovu naplněno příšernou energetickou špínou! Jsi znovu nemocná: opět ti zčernal žaludek a páteř! Teď budeš muset všechno začínat od úplného začátku!

Jsem připraven ti pomáhat. Ale ta moje pomoc bude zbytečná, pokud se nepřestaneš znečišťovat! Pochop: znovu jsi se — z vlastní vůle — ponořila do pekla!

Moje rada pro tebe zní — vzdát se bytu. Problém tvého bydlení vyřešíme takto: já ti odkážu svůj byt. A žij u mě. Administrativně uzavřeme mnišské manželství, aby nikdo neměl zbytečné otázky. Bůh nám k tomu požehná.

... Lidé pekla nenávidí všechno a všechny, všechno chtějí jen *pro sebe* a nezastaví se před žádnou podlostí; okrádají i vlastní děti... Lidé opačného pólu dávají, dělí se o všechno, co mají...

Právě v tuto chvíli byl s námi Bábadží. Poprosila jsem Ho o radu: jak bych měla postupovat s tím

bytem, jestli plně potvrzuje všechno, co řekl Vladimír?

Bábadží odpověděl:

— Ano. Vzdej se bytu! Soud by se neměl konat! Jinak ztratíš na všechny svoje šance na duchovní úspěchy v tomto vtělení.

Vyber si: buď pozemský byt — nebo Příbytek Stvořitele!

A vzpomeň si na Ježíšova slova: Kde je váš poklad — tam je i vaše srdce!"⁴².

... Až teď jsem úplně pochopila celou situaci, uviděla jsem, jakou měl pravdu Vladimír už od samotného začátku celé této epopoje nočních můr.

Odpověděla jsem, že souhlasím, že přiznávám, že jsem neměla pravdu, ačkoliv... jsem získala i velký prospěch: ohromnou životní zkušenost, povyroستla jsem...

Bábadží souhlasně kývl a pousmál se...

... Bytu jsem se vzdala a doklady přepsala na matku...

A pak mě Vladimír začal znovu léčit a křísit pro duchovní život.

* * *

Zejména řekl:

— Teď budeš potřebovat úplnou psychickou autoregulaci. Kontroluj se! A — zaměř pohled duše dozadu vzhledem k tonálu⁴³, do vyšších nehmotných světů!

⁴² Mt 6:21.

⁴³ Svět hmoty.

Nestačí vládat psychickou autoregulaci tehdy — když je všechno klidné a v pořádku! Ale je zapotřebí umět se dobře ovládat právě v takových situacích, jako teď!

Ano, teď ses konečně přesvědčila o tom, že "tělesní" příbuzní nejsou nutně dobří lidé a přátelé. Ale to musíš konstatovat jen intelektuálně, v žádném případě nesmíš vcházet do negativních emočních stavů! Nesmíš se poddávat jejich vlivu, a umožnit jim, aby tě zatáhli do pekla!

Když se sladujeme s představiteli pekla — místo Boha — stáváme se nedobrovolně takovými, jako jsou oni. My sami v takových případech vpouštíme "tmu vnější" do svých těl — a pak onemocníme, zejména schizofrenií a rakovinou.

Uzdravit se v takových případech je možné, pouze pokud radikálně změníme orientaci svých indrií — na Stvořitele!

Musíme překonávat jakékoliv obtíže — prostřednictvím úsilí o sblížení duše s Bohem! A to se týká nejen extrémních situací, ale i celého způsobu života.

Nemáme například žádný prospěch z toho, že se díváme na televizi — kromě zpráv a vzdělávacích pořadů, zejména na téma etnografie a světa zvířat.

Sledujeme-li celovečerní filmy, konkrétně akční, nedobrovolně se sladujeme s hrubými emočními stavy, pokud se vcitujeme do hrdinů těch filmů.

Také je užitečné pamatovat na to, že smrt těla může přijít v jakékoliv minutě. A co nastane, když nás zastihne ve špatném stavu vědomí? Zbytečně promarněná inkarnace? Ztracené možnosti?

Nežijeme přece na Zemi kvůli koupání se ve špíně! Ale kvůli získání úplné Dokonalosti a Splynutí se Stvořitelem!

Když žijeme a pocítujeme se tělesnými bytostmi, — stáváme se zranitelnými pro útoky zlých primitivů. Ale pokud přebýváme ve Splynutí s Bohem, pak žijeme v té nejhlubší vrstvě Oceánu Absolutna, — a stáváme se takovým vlivům nepřístupní.

Ano, těla zůstávají zranitelná. Ale svěříme je do Vůle Boha: Ať se stane podle Tvé Vůle, Pane! Odevzdávám své tělo do Tvé Vůle!"

Jednoho dne bude muset tělo stejně zemřít. A já naprosto upřímně důvěřuji Bohu, že to udělá tehdy až na to — podle Jeho názoru — přijde čas!

Ale při tom je neodpuštělné být ve světě hmoty neopatrný a nedbalý. Duchovní bojovník musí být neustále vyrovnaný a bdělý! My přece vidíme, kým žijeme obklopeni! A mohli bychom se přesvědčit i o tom, jak se "nejlepší přátelé" — najednou — stávají nejhoršími nepřáteli!...

Neměli bychom také upadat do závislosti na jiných lidech, zvláště nemorálních.

A navíc se musíme snažit o to, aby naše vzájemné vztahy s druhými lidmi nevycházely z našich nižších "já", ale z našeho univerzálního Vyššího "Já". Jinými slovy, musíme se učit dívat se na všechno, co se děje, — z pozice Boha, a ne ze svého nižšího "já", příslušejícího manasu.

Všechny konfliktní situace se odehrávají v materiálním světě — "povrchové vrstvě" Oceánu Absolutna. Ale To, co má skutečně hodnotu, — To se nachází v Hlubinách toho Oceánu!

Dokonce i tehdy, když je nám velmi těžko — především, hlavně tehdy — musí být naše indrije zaměřeny na Boha. Musíme vynakládat maximální úsilí, abychom vždy přebývali v meditaci, a snažit se prostřednictvím tohoto nadměrného úsilí udržet své spojení s Bohem! V opačném případě, pokud indrije zůstanou nasměrované na pekelné bytosti, všechna jejich špína "poteče" po našich indrijích do nás.

Pro tebe to bylo vynikající studium! A teď si pamatuj, že Bůh chce, aby ses Ho naučila milovat na celých sto procent!

Mnišství je jednosměrné zaměření indrijí: nasměrování téměř všech — na Stvořitele.

Pochopitelně se nutně musíme postarat o jídlo, oblečení atd. — a to je *nezbytné* odchylení části indrijí. Ale indrije by za žádných okolností neměly být na jakoukoliv dobu zaměřeny na nepřátele!

Zapletení do této historiky s alkoholiky bylo projevem rádžasu v tobě, dokonce ani ne sattvy. Ty jsi jednala jako kšatrij. Ale ty nejsi kšatrij. Ty jsi rostoucí Bráhman!

Vystupuj vzhůru! Bůh tě miluje a pomáhá ti!

Rodinný život s mnichem

Takže jsem se zabydla v jednom z pokojů dvoupokojového bytu, který Vladimír získal výměnou společného bytu. Konečně se můj "vnější život" vrátil do normálních kolejí!

Naším kolegům Vladimír sdělil, že mě "adoptoval".

Pro něj bylo všechno, co se stalo, zcela přirozené, prosté. A protože byl přivyklý žít péčí o

druhé, upřímně se radoval z toho, že se teď o mě může ještě více postarat.

... Začala jsem se učit zvládat jeho dobře zaběhnutou domácnost a snažila jsem se mu ve všem pomáhat. Ale tohle... se mi dařilo jen s obtížemi: Vladimír nedokázal strpět, aby mu někdo "posluhoval", on sám si přivykl žít tak, že sloužil všem. Proto se mi například nedařilo častěji, než jemu, uklidit podlahu, připravit jídlo, umýt nádobí, vyprat — on se i to také snažil vždy dělat sám. A vynášení smetí do popelnice prohlásil dokonce za *svoji osobní výsadu*. A když jsem si jednou "dovolila" to udělat sama, začal mi žertovně, jakoby rozzlobeně, vytýkat, že jsem mu *vyvlastnila jeho výsadu*. Musela jsem se s tím smířit a už nikdy nic takového neopakovat...

... Ale teď, když se ohlédnu dozadu, vidím, jak to se mnou neměl jednoduché! Přece jen jsem předtím vyrůstala jako dítě ulice! A nikdo mě od dětství nenaučil například, třeba jen nestavět židle doprostřed místnosti, ukládat věci, potřebné pro domácnost, na patřičná místa atd. Ale kolikrát jen Vladimír narazil potmě do židlí, kolikrát se mě navyptával, kam se zas poděla krabice s jehlami a nitěmi, nůžky atd.!

... Ale postupně se všechno urovnávalo: já jsem si osvojila základní návyky chování v domě, a "vybojovala" jsem si pro sebe i stabilní *výsadu* v naší společné práci — vykonávání určitých druhů práce na počítači.

Ale ještě dlouho jsem Vladimíra obtěžovala *zbytkovými projevy svojí asociálností*, jak to vědecky nazval.

Emocií nenávisti, rozčilování, hněvu, které jsem v sobě rozvinula v mládí, jsem se už úplně zbavila. Teď bych je nedokázala v sobě vytvořit, ani kdybych to považovala za nutné, dokonce ani kdyby mě někdo požádal, abych je jenom zahrála. Ale zůstal mi takový zvyk, který mě samotnou udivuje ještě v současnosti — když se za tím ohlédnu — zvyk... oponovat Vladimírovi bez jakýchkoli vážných důvodů, prostě jakoby čistě reflexivně...

A Vladimír mi vysvětlil:

— Vzájemné vztahy s přáteli "v režimu «ne!»" jsou neperspektivní! Musíš pochopit, že taková forma odpovědi má destruktivní charakter! "Ne!" — odděluje lidi, ničí lásku. "Ano!" — naopak sblížíje.

V psychologii komunikace existují určitá pravidla, podle kterých je obvyklé pokud možno neodpovídat "ne" společníkovi v komunikaci.

Ačkoliv říkat vždy *pouze* "ano" by také bylo krajně nerozumné, byl by to hloupý extrém.

Existuje určitá zvláštní — kompromisní — forma odpovědi: "ano, ale...". A za tím "ale..." následuje posouzení těch nuancí, které vyvolávají neúplný souhlas nebo nesouhlas.

Snaž se to naučit. Je to nutné zejména pro tvůj úspěch v pomoci druhým lidem.

... A vůbec, Vladimír nevynechal žádnou příležitost obohacovat naše vědomosti ve všech nejdůležitějších aspektech života, včetně témat přírodních věd.

Například, když jsme se kochali mlhou v ranním lese, on — pro případ, že by to někdo z přítomných nevěděl, — vyprávěl, že z hlediska fyziky je mlha pára, zhoustlá do viditelného stavu. Pára prostě kondenzuje na droboučké kapičky vody. Pokud se ty

kapičky ještě zvětší — padají už na zemi ve formě mrholení nebo deště. Posledně jmenované pak závisí na tom, v jaké výšce probíhá vytváření těchto kapiček...

Byly dokonce doby, kdy pro nás pořádal lesní semináře na taková témata, jako příčiny zemětřesení, migrace zvířat, větry a mořské proudy převládající na planetě, strukturální a funkční systémy lidského organismu... Někdo z nás se — vždy pouze dobrovolně — zavázal nastudovat jedno z takových témat z literárních zdrojů a potom v lese, po obědě u ohně, nám přednesl zprávu, kterou jsme posuzovali, diskutovali o ní, doplňovali i a shrnovali.

... Celkově byl život nás všech nepřetržitě bez "volných víkendů", "dovolených" a absencí kvůli nemocem⁴⁴ — přeplněný vlastním studiem a pracemi sloužení: přípravou knih, natáčením filmů, informováním o výsledcích naší práce v celosvětovém měřítku prostřednictvím internetu atd. Pracovat jsme přestávali až když nám už docházely síly a museli jsme si alespoň trochu odpočinout.

... My všichni jsme byli stoprocentně "nakaženi" Vladimírovým nadšením a duchovním zápallem; všichni jsme žili jako on, a s ním — jako *jeden*.

Buddhijóga

"Cílem života je růst v lásce,

⁴⁴ Posledně jmenované proto, že ti, kdo pracovali s Vladimírem, prakticky nikdy ničím neonemocněli, s výjimkou lehkých nachlazení v době chřipkových epidemií.

Mně se také velice brzy podařilo — díky vlastním úsilím a jeho léčitelské pomoci — dosáhnout poměrně příznivého zdravotního stavu.

*rozmnožovat tu lásku a splynout s Bohem,
Který je Sama Láska".*
Satja Sái Bába [16]

Metodologie Školy Vladimira Antonova, která byla zformována pod bezprostředním vedením Boha je unikátní především tím, že přesně zná všechny stupně duchovní Cesty — od začátku až do úplného konce — Splnutí se Stvořitelem v Jeho Příbytku. Přičemž tyto stupně adepti "zdlávají" velice snadno — díky výběru vhodných *míst síly*.

Vladimír, který má ohromnou zásobu vědomostí a cenných zkušeností, může, podobně jako průvodce v horách, který zná horské stezky, provést duchovní hledače k Cíli po úzké stezce pravého poznání, a nenechat je zabloudit v pustině lidské nevědomosti.

Podstata buddhijógy⁴⁵ spočívá v růstu vědomí jako duchovního srdce — až do Splnutí s Prvotním Vědomím, Stvořitelem, Jednotným Univerzálním Vyšším "Já". To se uskutečňuje na základě čakry anáhaty, očištěné a předtím rozvinuté zpočátku v hranicích těla — na stupni rádžajógy. A teď musíme — ze stavu duchovního srdce, které bylo dříve ukryto v lidském těle, — dorůst do rozměrů, hodných toho, abychom mohli být přijati do "Srdce" Vesmírného Absolutna.

"Pouze podobné může znát podobné; pamatujte vždy na tento zákon: jestliže jste podobní Ježíši, — jenom tehdy Ho můžete poznat..." učil Rádžniš [30].

To znamená, že se musíme vynasnažit stát se natolik zjemnělymi, natolik něžnými, natolik

⁴⁵ Tento termín byl zřejmě poprvé používán a v obecných rysech vysvětlen Krišnou v Bhagavadgítě [6].

milujícími a natolik velkými, jako Ježíš a všichni ostatní Božští Učitelé.

A v tom prokazuje nedocenitelnou pomoc práce na *místech síly*.

* * *

Na našem prvním výjezdu do lesa nás Vladimír zavedl na to *místo síly*, které kdysi poprvé našel sám, po tom, co se o existenci takových míst dozvěděl z knih Carlose Castanedy.

— No, něco takového jsem našel, ale co s tím dělat dál — o tom jsem neměl ani tu nejmenší představu! — vyprávěl nám se smíchem. Co jsem to jen tehdy všechno nevyzkoušel: běhal jsem, stál, ležel, dokonce jsem tam jednou přenocoval ve stanu. Ale žádného efektu jsem tím nedosáhl! Dokud jsem konečně nepochopil, že se toto místo nejlépe hodí ke konverzační komunikaci s Bohem. A kolik lidí potom, díky tomu, poprvé od Něho přijalo Zjevení!

... Na tomto místě se Bůh projevuje podivuhodným způsobem: On Se zde zkoncentroval takovým způsobem, abyste se mohli rukama vědomí reálně dotýkat Jeho pevně zhuštěného Živého Světla. Jdeš si po lese — a náhle... se noříš do úplně jiného světa: světa Svatého Ducha, a ocitáš se v objetích Jeho Lásky-Klidu. A takové podmínky jsou nejlepším předpokladem k dialogu s Ním.

Vladimír nám také vyprávěl, jak na tomto místě učil slyšet Boha jednoho amerického etnografa:

— Řekl jsem mu, že Zjevení, která dostane, musí *neprodleně* zapisovat: poněvadž myšlenky, které nejsou zformulované vlastní myslí, se velice rychle "vymazávají" z paměti. On mě pochopil velmi

doslovně: položil si notes a pero na trs trávy, zaujal pozici, a položil Bohu otázku. Potom začal pozorně poslouchat odpověď. Jakmile odpověď přišla, on okamžitě — s maximálně možnou rychlostí — popadl notes a co nejrychleji všechno zapsal. A ten obrázek se mnohokrát opakoval v průběhu asi půl hodiny — dokud nebyly vyčerpány všechny jeho otázky.

Ale museli byste vidět, jak to Vladimír předváděl, abyste pochopili, jak zábavně to vypadalo!

A tak jsme se i my na *místě síly* rozešli a rozptýlili, aby každý z nás zůstal o samotě s Bohem, a učil se Ho tak samostatně vnímat...

*** * ***

... Vladimír nám neustále připomínal:

— Vaše indrije nesmějí ulpívat na mně, na mém těle. Veškerá vaše pozornost musí být zaměřena na Boha — jako na svého Hlavního Učitele.

... Když jsme byli v lese příště, foukal velice silný vítr. A Vladimír této situace využil k tomu, aby nám vysvětlil, jak můžeme tento přírodní jev využít ke svému přiblížení k Bohu. Uložil každému z nás, aby si vybral břízu, potom aby zavřel oči a přitiskl se k ní celým tělem, objal ji a vynasnažil se splynout s ní duší a rozhoupal se ve větru spolu s ní. Začal v nás vznikat pocit, že já jsem na maličkém ostrůvku pevniny, obklopeném ze všech stran Oceánem Boha... Jsem jenom já — a On..., nikdo víc už neexistuje... Tohle je stav o samotě s Ním...

* * *

V arzenálu naší Školy je také skupina *míst síly*, s jejichž pomocí můžeme dobře pocítit rozličné aspekty lásky: lásku k Bohu, lásku k lidem, lásku k přírodě, a také Blaženost z prvních dotyků se Stvořitelem (Samádhi).

A tak, na *místě síly*, kde můžeme poprvé procítit, jaká by měla být naše láska k Bohu, — duchovní srdce toho, kdo vešel na toto místo, rázem tisícínásobně zvětší své rozměry, a naplňuje se vznešenou láskou bez příměsí egoizmu nebo vášně.

— Takovíto — se už nemusíme stydět předstoupit před Boha, — říkal s úsměvem Vladimír. — Ale je důležité být takoví nejen na *místech síly*, ale musíme se naučit udržet si tento stav i za jejich hranicemi, neustále! Jenom v tom případě se dá říci, že jste si danou lekci osvojili.

Tohle místo kdysi Vladimírovi ukázal Bábadží: ukázal mu rukou jakým směrem má jít, když jel Vladimír kolem ve vlaku.

A teď se Bábadží na tomto místě setkává se Svými učedníky. Veliký Bábaží, Soupodstatný se Stvořitelem, se zde zjevuje v lidské podobě, skládající se z Božského Světla, rozměrově o něco větší nežli naše těla. A to umožňuje nováčkům snadno s Ním navázat komunikaci: objímat Ho, milovat, rozmlouvat s Ním...

* * *

Když nás Vladimír zve na druhé místo síly, pokládá nám otázku:

— Vynasnažme se pochopit: koho můžeme milovat právě takovou láskou? Na koho může být zaměřena láska právě takového odstínu, takové kvality, která dominuje na tomto *místě síly*? Srovnejme tento stav s tím, který jsme pocíťovali na předchozím *místě síly*.

A ti, kdo vešli na toto místo odpovídali: já takovou láskou miluji babičku, manžela, maminku atd.

— Správně. Je to aspekt lásky k lidem. Když milujeme někoho z lidí, pak je to právě tak. Ale v této lásce není ta vznešenost a oduševnělost jako na předchozím místě. A dokonce je přítomný prvek určité připoutanosti k objektu své lásky a určitá míra vášnivosti, vlastní pozemské lásce. Nicméně je to jedna z nejlepších vlastností, které je možné spatřit mezi lidmi, kteří vedou normální způsob života.

Ale my si musíme osvojit tu lásku, v jejíž kvalitě se můžeme předložit — jako dar — Stvořiteli.

* * *

Jaká by měla být láska k přírodě? Na tuto otázku nám odpovídá náš milovaný Božský Lao na tom místě, kde znovu postavil Svůj kambodžský klášter, zničený nepřáteli Boha. Je ale pravda, že teď už klášter existuje na nehmotné úrovni bytí.

Blížíme se k území kláštera — a noříme se do zvláštního světa, utkaného ze samé Lásky-Péče Boha! Zde Lao, jako starostlivý a něžný Otec, pomáhá Svým duchovním dětem postihovat zákony Lásky prostřednictvím lásky ke stéblům trávy, květinám, stromům, ke všem bytostem... "Já tě

miluji!" — touto formulací je tu nasycen dokonce i vzduch...

Duchovní srdce se zde rozlévá nad nehmotným rajským jezerem, objímá i jezero s jeho obyvateli, a všechny životy v rostlinných tělech na březích. Lehkost, čistota, blaženost sattvy...

— Blaženost — to je důležitá vlastnost, kterou bychom měli ovládnout na duchovní Cestě. Bůh je nejen Láska, Mír, Klid, Moc a Moudrost, ale ještě i Blaženost! — pokračoval v naší výuce Vladimír.

* * *

Umění být Láskou-Blažeností nás učil také Božský Imám na Jím oblíbeném místě. Pomáhal nám poprvé se dotknout Blaženosti Stvořitele přímo uvnitř našich tělesných anáhát, a dával první zkušenost Samádhi — Blaženost Vyššího Řádu.

— Bůh je Nekonečný. A to znamená, že i Jeho Blaženost je právě tak nekonečná! Vynasnažme se obsáhnout celou Jeho Nekonečnou Blaženost! — pomáhal nám pochopit podstatu meditační práce na tomto místě Vladimír.

* * *

Existují také *místa síly*, na kterých poznáváme Svatého Ducha (Bráhmana) v Jeho rozmanitých Projevech: jednak jako vzájemně slitá Božská Vědomí, představující jeden z neosobních aspektů Boha, i ve formě konkrétních Božských Učitelů, Kteří Se — jako Réva — natáhli z Příbytku Stvořitele do

hmotného světa, aby pomáhali vtěleným lidem najít Cestu k Pravému Domovu.

Abychom se my, začínající učedníci Boha, vycházející vědomími za hranice těla, mohli bezchybně dostávat ihned do Svatého Ducha, seznámili jsme se s meridiánem čitriní (nazývaným také *bráhmanádí* — meridiánem Bráhmana). Je to jedna z nejvíce zjemnělých energostruktur v organismu člověka, odpovídající Bráhmánické jemnosti. Uvedený meridián nemůže přebývat v hrubších energetických stavech, a proto hraje roli průchodu z materiálního světa — přímo do světa Svatého Ducha.

Pro tuto práci existuje odpovídající *místo síly*. Je to oblíbené místo Jógánandy, a také tu často bývají Juktéšvár, Lahirí Mahášáj, a pochopitelně, i Sám Bábadží.⁴⁶

Přicházíme na toto místo — a rázem pocítujeme změnu stavu vědomí. Dostáváme se do vrstvy energie, která je vlastní čitriní. Je to ten základní stav Svatého Ducha, ve kterém On přebývá nad povrchem planety. Na daném konkrétním *místě síly* ho můžeme nejživěji pocítovat a uložit si do paměti.

S pomocí speciálních metod krijajógy, darovaných nám Bábadžím, se tu uskutečňuje otevření a propracování čitriní a poté přechod — na tomto základě — do stavu Nirvány v Bráhmánu.⁴⁷

A tak — díky čitriní a dalším znalostem, darovaným nám Bohem, se poprvé noříme do

⁴⁶ Viz [6,7,9].

⁴⁷ O Nirváně v Bráhmánu a Nirváně v Íšvarovi (Stvořiteli) si můžete přečíst v Bhagavadgítě [6]. O práci na daném místě síly — také v našem videofilmu "Místa síly. Tři etapy centrování".

Božského Světla Svatého Ducha. Teď vnímáme jen Živé, v Sobě rozpouštějící Světlo Božského Vědomí. A materiální svět ze sféry vnímání — mizí.

Když Vladimír viděl, že někdo začíná mít potíže v meditaci, radil mu:

— Je velice důležité pociťovat ruce duchovního srdce. Musíš objímat, laskat těma rukama — Svatého Ducha, pokoušet se dosáhnout až do Jeho vzdálených hranic... Při následování rukou se rozšiřuje, a díky tomu i roste, duchovní srdce.

A my jsme se rukama svých srdcí snažili zahrnout do objetí lásky maximální objem prostoru, zaplněného Svatým Duchem a přitom s Ním neustále vzájemně spolupůsobit právě tak, jako se Živým Vědomím — koupat se v Jeho Lásce a Něžnosti, rozplývat se v Něm, splývat s Ním, učit se Soupodstatnosti s Ním. Díky takovým úsilím jsme rostli, "krystalizovali se" bezprostředně v Bohu.

* * *

Pokračujeme dále v poznávání světa Svatého Ducha na dalším *místě síly* v záplavovém území řeky.

... Prostor, krása jarní přírody. Trylkující písně skřivánek... Čejky, tančící ve vzduchu, zaplňují jeho průzračnost svými překrásnými hlasy. Žáby zpívají své písně v jarních kalužích... Klikatý pás řeky se ztrácí v dálce... A nad tou materiální řekou teče jiná řeka — Řeka Svatého Ducha, nazývaná Pranávou.

Z anáhat — skrz, už nám známý, kanál čitřiní — se noříme do Světla Božské Řeky Pranávy.

"V tom světě ty vidíš něco — a ty se tím stáváš. A tak, ty vidíš Ducha Svatého — a stal jsi se Jím...

V Tom světě vidíš všechno, ale nevidíš sebe. Sebe vidíš Tím. Poněvadž se stáváš Tím, Koho vidíš".⁴⁸

My jsme se zde sami stali Řekou Svatého Ducha a uvědomovali jsme si a pociťovali sami sebe už Jím — nemajícím začátek ani konec, nepřetržitě tekoucím měkkým, klidným proudem, objímajícím a prosycujícím Sebou materiální svět, a přinášejícím do něho Svoji Lásku.

"... Prostě jen otevřete okna vašich srdcí dokořán — a přijde Nebe, podobné proudu Světla, a přinese bezmeznou radost". [17]

"... On je neomezený. On prostupuje vším. Stěží se vám podaří odvrátit se od Svatého Ducha, pokud to nebudete mít ve své vlastní mysli.

Svatý Duch po celý čas proudí skrz každý atom prostoru".⁴⁹

Sladit se s Proudem Svatého Ducha pomáhá mantra AOUM, která se zpívá jmenovitě vysokým, něžným hlasem, a pravoslavná modlitba "Králi Nebeský".

Právě takto my poprvé přijímáme už ne ten symbolický křest, jako v pozemských církvích, ale opravdový křest v Řece Svatého Ducha.

Dále je od nás požadován růst a dospívání, a upevnění se v éonech Svatého Ducha. A pro to, opět, existují odpovídající místa síly a meditační techniky, umožňující se co nejefektivněji s tímto úkolem vypořádat.

Nepříznivější pro růst vědomí jako duchovních srdcí budou otevřená prostranství: v záplavových

⁴⁸ Filipovo Evangelium (viz v [6]).

⁴⁹ "Kniha Ježíše" (viz v [6]).

územích řek, na polích, loukách, ale zvláště — na mořském břehu v klidném počasí.

Základní technikou, umožňující naprosto úplně splývat s Bohem v Jeho rozmanitých Projevech, je metoda "totální reciprocity". Umožňuje přejít od stavu "já" ke stavu "ne-já". Jestliže to budeme dělat v Božských éonech, pak je při tom individuální "já" nahrazeno "Já" Boha, dojde k úplnému rozplynutí sama sebe — jako individuality — v Něm.

* * *

My — jako vědomí — duše — můžeme růst ze dvou základních zdrojů energie: z jídla a z *míst síly*.

Ale takový růst bude správně probíhat jen při dodržení dvou podmínek: sattvického (nezabíjeného) stravování a sattvického stavu emočního života, to jest, na základě jemných kladných emocí. Zabíjené jídlo a negativní emoce naopak způsobují zhrubnutí vědomí a vedou nás opačným směrem od Stvořitele

K tomu, abychom ještě více zrychlili růst vědomí, existují speciální *místa síly*, určená jmenovitě pro silový aspekt práce.

Vladimír nám vysvětlil:

— V taoistické klasifikaci energostruktur organismu se rozlišují tři dantiany: *vrchní* je blok tří horních čakr, *střední* je čakra anáhata, a *spodní* (hárá), skládající se ze tří spodních čakr.

Spodní dantian je svého druhu "pohonná jednotka" pro střední dantian. Jmenovitě prostřednictvím práce s hárá si člověk může vyvinout silné ruce vědomí, které jsou funkčními částmi duchovního srdce. Mohutné, rozvinuté hárá

umožňuje růst duchovním srdcem nesrovnatelně intenzivněji.

Ale předtím, nežli se dáme do práce se silovým aspektem, je důležité, abychom si sami pro sebe zodpověděli následující otázku: Jak mnoho a jakým způsobem já miluji Boha?"

Opravdu miluji Boha svým srdcem, nebo tato láska pochází jen z mysli? Kritériem zde bude odpověď na následující otázku: mám v sobě neustálý stesk z odloučení od Milovaného, usilování k Němu, přání splynout s Ním v Objetích Lásky? Pokud ne — pak je ještě příliš brzy se tím zabývat.

Nyní jsme v kruhu stejně smýšlejících vytvořili dočasnou oázu rajské, sattvické blaženosti. Ale je důležité pochopit, že sattva je jen vratký můstek, který může sloužit jako přechod k Bohu. Avšak z něj je velice snadné spadnout zpět do víru lidských vášní. Abychom mohli jít dále vpřed — musíme v sobě rozvíjet především *vášnivou zamilovanost* do Boha. A k tomu musíme mít zejména rozvinutý spodní dantian. Vždyť vašeň zamilovanosti je konkrétní projev *silných* emocí!

To první, co se musí v této části práce udělat, je sjednocení tří spodních čakr (múladhary, svádhisthány a manipúry) v jednotný energosystém (hárá) prostřednictvím obnovení ztracených funkcí meridiánů, sjednocujících tyto čakry už tehdy, když jsme byli zárodky v tělech našich matek, která nás vyživovala pupeční šňůrou. A k tomu sjednocení je zapotřebí... pouze relaxace u ohně, rozdělaného na odpovídajícím *místě síly*. A ten oheň musí být už dobře rozhořelý, klidný.

... Ležíme u obrovského táboráku, vyzařujícího klidný, něžný žár, a vystavujeme mu svá břicha...

Můžeme si i zdřímnout...

Ale v okamžiku probuzení si musíme jasně zafixovat, že máme pohled vědomí zaměřen na oheň — z břicha...

Tím se vyznačuje úspěšné sjednocení spodních čakr do jednotného energobloku.

* * *

Potom jsme jeli na další *místo síly*.

Po dlouhé jízdě lokálkou a několikakilometrovém pochodu po lesních cestičkách a stezkách jsme na ně konečně dorazili. Jako vždycky v takových případech, jsme si nejdříve odpočinuli po cestě, vypili kávu a posvětili chleby s máslem a se sýrem.

Potom nám Vladimír vysvětloval:

— Nacházíme se koncentrací vědomí v hárá...

Vcházíme na *místo síly* — a pozorujeme, co se děje.

A děje se následující: energetické břicho náhle vyrůstá deseti tisíckrát najednou: na kilometry dopředu!...

Můžeme se dokonce všichni pocítit... tak velice těhotnými ženami...

Můžeme takovými břichy dosáhnout až do stanice, od které jsme přišli...

A upozorňuji na to, že růst takového "břicha" na tomto *místě síly* — mimochodem na něj "dohlíží" Krišna — probíhá se současným jeho naplněním nejjemnější energií, která je tomuto *místu síly* vlastní. A tato energie je naprosto adekvátní — v úrovni jemnosti — energií harmonicky rozvinutého duchovního srdce.

Dále: spodní dantian nesmí existovat izolovaně od středního, oba tyto dantiany se sjednocují do takzvané "spodní bubliny vnímání", v souladu s terminologií Juana Matuse.

A komplex tří vrchních čaker se nazývá "vrchní bublina vnímání".

Tyto energostrukтуры byly nazvány "bublinami (měchýři)" na základě svojí podobnosti s plovacími měchýři některých ryb. Hranice rozdělení těchto "bublin" probíhá těsně pod úrovní klíčních kostí. Od okamžiku nejen teoretického, ale i praktického osvojení "bublin vnímání" začíná zásadně nová etapa v osvojení mnohorozměrného vesmíru.

* * *

Ale jak pochopit, co je to mnohorozměrnost? Jak vypadá? Rozumem to úplně pochopit je nemožné. A také to nelze pochopit očima fyzického těla, nelze to osahat fyzickými rukama... Pak tedy — jak?

"Obvykle se zjevné poznává prostřednictvím zjevného, a tajné prostřednictvím tajného. Ale v některých případech je tajné symbolizováno prostřednictvím obrazů zjevného.

Tak vzniká obraz vody v Potoku a obraz ohně při požehnání (Otce)." — psal ve Svém Evangelii Apoštol Filip [6].

Ale Vladimír nám to na dalším *místě síly* konkrétně *ukázal*.

Řekl:

— Hranice mezi různými eóny jsou viditelné jako hranice mezi průhledným kapalným olejem a vodou, nalitými do jedné skleněné nádoby.

Zde, na tomto *místě síly* je představen jakýsi model mnohorozměrnosti. Je zde proto, abychom mohli poprvé získat představu o tom, jakým způsobem můžeme vědomím překonat hranici mezi sousedními eóny.

Abychom to udělali, stačí, abychom se přemísťovali těly po této cestičce a pozorovali, co se bude dít v našich vlastních, poněkud rozšířených anáhatách.

Podívejte se, já stojím u jedné z takových hranic. To je ona. Dělán krok dopředu... — a překonávám ji. Hranice se přemísťuje uvnitř mojí anáhaty. A já ji mohu studovat, dívat se na ni hned z jedné, hned z druhé strany.

No, a teď — vy...

* * *

Někteří lidé si myslí, že Bůh žije v nebi. A když se k němu obracejí, pak se dívají na oblohu.

Ale, co je to nebe?

Ještě v dětství jsme v rozhovorech s přáteli žertovali následujícím způsobem: "Jestli se chceš dostat do nebe, ukaž místem na nějaké místo ve vzdušném prostoru!" Vždyť to modré nebe, které vidíme nad sebou, není nic víc, než plynný obal Země: směs dusíku, kyslíku a spousty dalších plynů. Viditelné nebe je zemská atmosféra. A dál... — nekonečná kosmická prostranství..., kde každá planeta nebo hvězda není nic jiného, nežli malé zrnko prachu v té Nekonečnosti.

Prostě, musíme rozlišovat nebe a Nebesa.

Duchovní praktikanti, kteří poznali Boha, navrhují nehledat Ho po okolí mezi předměty, které

nás obklopují, ale zaměřit pohled duše *do hloubky* vzhledem ke hmotnému "projevenému" světu.

"Hleďte Ho srdcem, a ne očima, zaměřenýma na vnější!" — vyzývá Satja Sái Bába [24].

O tom jsme se přesvědčili i my všichni, kteří pracujeme dost dlouho s Vladimírem.

A přitom Stvořitel vůbec není lokalizován někde konkrétně na obloze, na nějaké planetě atd., jak o Něm lidé často fantazírují. On je všude: nahoře, dole, kolem nás, ale... v multidimenzionální hlubině *pod* hmotou našich těl, A — všechno je Jím prostoupeno!

Abychom to mohli lépe pochopit, navrhoval Vladimír, aby se každý z nás pocítil velkou medúzou, plovoucí v oceánu. Přitom, ta samá, stejná, voda je jak ze všech stran kolem, tak i uvnitř mého těla. A potom tělo medúzy udělá pohyb nahoru — a já zůstanu na předchozím místě a splynu s průzračnou vodou, prosycenou slunečním světlem...

Bůh je vždy vedle nás, blíže, nežli bychom si dříve dokázali představit. Dokonce i pokud Ho nepocítíme a neuvědomujeme si Jeho vedení — On přesto vždy vede ty, kdo se zabývají Jeho hledáním.

Vzpomínám si, jak ještě před mým seznámením s Vladimírem — jako odpověď na moje přemýšlení o duchovních pravdách — přecházely po mém těle vlny blaženosti. Tehdy jsem mohla pouze předpokládat jejich původ... Ale vždy to posloužilo jako podnět k pokračování hledání — zatím ještě pouze intelektuálního... Tak mě Bůh podporoval a pomáhal ještě silněji rozžehnout ohýnek lásky k němu v mém srdci. On mě vedl i tehdy...

* * *

Už jsme mluvili o tom, že duchovní srdce začíná svůj růst ze středního dantianu, který je součástí spodní "bubliny vnímání". A vrchní a spodní dantian pouze zabezpečují tento proces.

Z vrchní "bubliny vnímání" vnímáme svět nás obklopujících materiálních předmětů. Ze spodního — většinou nehmotné světy.

— A pouze láska pomáhá rozvinout duchovní srdce do vesmírných rozměrů — připomínal nám Vladimír. — Přičemž to hlavní není dokonce ani meditace, ale právě láska k Bohu. Jestliže mě milujete, je to pěkné a jsem vám za to vděčný. Ale je to láska pouze ke mně. Je zapotřebí maximálně přepnout indrije na Boha! Musíte se do Něho opravdu zamilovat a vztáhnout k Němu své ruce lásky.

Láska — to jsou emoce, které vytvářejí energetické spojení s objektem lásky. Ať je tedy tímto Objektem Stvořitel! Ať láska k Němu vytvoří skutečný pocit splynutí s Ním: pocítění sebe sama zpočátku jako s Ním jednotného systému, a poté i jednotným Celkem!

* * *

Ale může se člověk zamilovat do Boha, pokud je On v jeho představách — krutý, trestající Despota, anebo — "prázdnota". "vesmírná nicota", "energie kosmického Rozumu" nebo "informační pole"? Pochopitelně — ne!

Neboli, jak se zamilovat do Toho, Kdo nemá formu, Kdo je Nekonečnost, Neomezenost?... To je pro nováčka nesmírně obtížné...

Ale přiblížit se k pochopení podstaty Boha, zamilovat si Ho — můžeme s pomocí Těch, Kdo už prošli celou Cestu až do konce a teď — jako Božští Učitelé — pomáhají pokračovat kupředu druhým. Jejich Božské Formy — Mahádubly — jsou podobné Révám nebo Stromům, vycházejícím z jednotného Univerzálního Božského Zdroje. Oni prostupují všemi éony mnohorozměrného Stvoření, včetně zemské kůry. Oni jsou našimi Hlavními Pomocníky a Instruktory na duchovní Cestě. Sami Sebou nám otevírají Bránu do nejhlubší vrstvy mnohorozměrného vesmíru — do Příbytku Stvořitele.

“Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.” — říkal o Sobě Svým učedníkům Ježíš Kristus (Jan 14:6).

Nejhlubší smysl těchto slov se ti odhaluje tehdy, když, splýváje s Vědomími Ježíše, Krišny, Satja Sáí Báby, Bábadžího a Druhých, — po Jejich Božských Formách pronikáš do Svatého Svatých — Příbytku Stvořitele.

Téměř všechna nám známá místa síly jsou "pracovními prostranstvími" Božských Učitelů. Oni se zde dělí o ty znalosti, které kdysi pomohly Jim Samým v Jejich duchovním vzestupu.

* * *

Stávalo se, že jsme se na *místech síly* nechávali tak unést těmi metodami, že jsme zapomínali na Ty, Kdo nám ty metody zde darovali... A to se stalo skutečnou překážkou našeho pokroku.

Vladimír nám v takových případech radil:

— Pokud přicházíte na *místo síly* a zůstanete tam o *samotě*, — děláte chybu. Vždyť Božští Učitelé z

vás mají velkou radost, velice chtějí s vámi komunikovat! Ale pro to musí být naše indrije zaměřeny na Ně: na konkrétního *Pána* daného *místa síly*. Pak On bude mít tu nejlepší možnost nám pomáhat.

Vzpomeňte si na besedu Krišny s Ardžunou, kde Krišna mluvil o tom, že je možné se orientovat jak na neosobní aspekt Boha, tak i na osobnostní. Jak to první, tak i to druhé, je přijatelné. Ale, přece jen je nejlepší se orientovat — jako na Učitele — na osobnostní projevy Stvořitele, a držet se přitom Jednotného Univerzálního Stvořitele — jako svého Nejvyššího Cíle.

* * *

Rozmanitost znalostí a meditačních dovedností, které nám byly darovány Božskými Učiteli, nám nyní umožňuje téměř stejně snadno provádět vyšší meditace v různých energetických podmínkách, a přitom se snažit nikdy neztratit své splnutí a sjednocení s Bohem.

Právě tak, krok za krokem, jsme si osvojovali stále větší Jeho Hlubiny. A pokaždé, když jsme vystupovali na nový, námi dosažený stupeň, se před námi odhalovaly nové perspektivy pro duchovní růst.

Živá příroda a Bůh

*"Abychom uviděli v nádherných krajinách
projev Lásky Samotného Pána,
musíme použít nikoliv vnější zrak, ale vnitřní.
Jestliže jste dosáhli toho, že se procházka*

*po zemi nebo cesta po vodě změnila
v opravdové putování po svatých místech:
pak vidíte Boha v každém obláčku,
v každém kousíčku zeleně.
Ale všechna ta krása musí vést člověka
k Pravdě, a Pravda — k Božskosti”
Satja Sái Bába [25]*

Musíme se naučit vnímat, vidět svět, který nás obklopuje, očima duchovního srdce! To není jen prosté nadšení vnější krásou. Je to nesrovnatelně více — je to schopnost sladovat se s vnější krásou, splývat s ní duší, prožívat právě takto každý odstín velkolepých projevů Božského v přírodě.

Ale pro to musíme přijmout, že jakákoliv rostlina, ať už travinka, květinka nebo strom — je živá evolující bytost, že v těle každého broučka nebo bylinky také roste maličká částička Vědomí Absolutna. A toto poznání od nás vyžaduje zodpovědný — opatrný a pozorný — přístup k těmto bytostem.

My — nechodíme po trávě, pokud je poblíž cestička, nikdy nelámeme živé větve a nekácíme živé stromy.

My — netrháme květiny jen proto, aby při tom, když umírají, vytvářely domnělou krásu v našich domovech.

My — nevyhazujeme nedojedené jídlo: vždyť v každém kousíčku jídla jsou — kromě lidské práce — ještě i životy těch, kdo pro nás zemřeli.

My — chodíme po zemi tak, že se díváme pod nohy, abychom náhodou nešlápli na mravence nebo jiný hmyz.

Jinak už žít ani nemůžeme: protože reálně pociťujeme život v těle květinky, v těle stromu a broučka, a tím spíš v dokonalejších biologických formách.

My také pociťujeme, jak citlivě reagují na jakýkoli projev lásky nejen zvířata, ale i rostliny: jak na něžné doteky ruky vědomí — oni odpovídají vlnou lásky.

... Na počáteční etapě buddhijógy nás Bůh začíná vyučovat, zejména prostřednictvím sladování s nejharmoničtějsími projevy živé přírody — předkládá nám je jako etalony (vzory) jemnosti a čistoty. Osvojení sattvy jako rajskeho stavu duše je nezbytným přechodným stupněm pro to, abychom se poté mohli ponořit do Objetí Lásky Svatého Ducha, a potom Stvořitele.

V průběhu takové výuky v sobě rozvíjíme schopnost sladovat se s kvítkem, otevřeným s dětskou spontánností vstříc Slunci, s jarní břízkou — s něžností její průsvitné koruny, i se světlem jarního sluníčka, s průzračností tekoucího potůčku, s radostí ptáčka, zpívajícího na jaře i s chladným vánkem, hladícím naše těla v horkém letním poledni, i s klidem temné hvězdné noci, i s lehkými vlnami, měkce hladícími břeh, i s mlhou, kroužící nad jezerní hladinou...

* * *

My jsme si opravdu zamilovali všechny naše maličké přátele, ať už v tělech rostlin nebo zvířat! Začali jsme mít opravdovou radost z jejich pozorování v jejich přirozeném prostředí!

... Všimli jste si, jak jsou chytré a roztomilé vrány? Jsou to podivuhodní ptáci! Je velmi zajímavé je pozorovat!

Například, na ulici, kde teď bydlím, chodí po záhonech anáhatní vrána. Na všechny kolem září svojí srdečnou láskou!

A druhá taková žije v blízkém parku.

Ale jak málo je takových anáhatních bytostí — mezi lidmi, kteří nás obklopují!...

Nebo jsem jednou potkala vránu, která si svůj vzhled přikrášlila náhrdelníkem na krku! Zřejmě ho někdo upustil — a jí se hned zalíbil. Vrána se zjevně chlubila a předváděla svoji okrasu; důležitě si vykračovala mezi ostatními vránami.

A jiné vrány si zase našly takovou zábavu: jako z ledové hory sjížděly z pozlacené kupole chrámu, mokré po dešti. A když sjely dolů, opět vylétaly na vrchol kopule — aby si tato, pro ně úžasná dobrodružství, zopakovaly znovu a znovu. Ostatně stejně, jako lidské děti!

Nebo jsem jednou seděla v parku na lavičce na oblíbeném místě Ježíše a jeho Apoštolů. Přišla ke mně vrána a začala přecházet hned napravo, hned nalevo ode mě, a demonstrativně předváděla, že hledá na zemi něco k jídlu. Dokonce brala do zobáku kamínky jako náповědu — a s očekáváním se na mě dívala. Potom vyskočila na lavičku — a začala na ní oklovávat barvu: "No, a kdy už mě konečně ty pohostíš něčím chutnějším?!"

Nebylo možné jí nepohostit! Dala jsem jí kousíček pečiva. A ona, aby mi ukázala svoji radost a vděčnost, běhala a poskakovala s tím kousíčkem v zobáku s roztaženými křídélky, — s takovou dětskou

bezprostředností! A zrovna tak — s druhým, třetím a čtvrtým kouskem...

Potom už jíst nemohla — a spořivě si kousičky schovávala hned na místě, — pod lístky na zemi — a znovu přilétala blíž, dívala se mně do obličeje a nakláněla hlavu na stranu...

Mnohokrát jsem se setkávala s tímto úžasným ptáčkem na tom samém místě, v poli Lásky, které vytvořili Ježíš a Jeho Božští Učedníci. Ona se se dokonce naučila brát pamlsky z mojí ruky. A dokonce mi něžně oklovovala prsty — na znamení přátelství a vděčnosti...

A vždy na mě z její ptačí anáhatky proudil zřetelně pocíťovaný proud její srdečné lásky.

Ale... Po nějaké době zmizela... Nerada bych věřila tomu, že ten ptáček doplatil na svůj důvěřivý vztah k lidem!

* * *

K naší veliké lítosti se v naší současné ruské společnosti s její divoce zvrácenou mravností se velmi mnoho lidí stalo mnohem horšími než zuřivá dravá zvířata⁵⁰ — a ta situace se dál katastroficky zhoršuje...

Vzpomínám si, že jsem jednou pozorovala následující.

Dospělý muž držel v ruce prak a vysvětloval malému synáčkovi ve věku 7-8 let:

— Podívej se, na nikoho z praku nestřílej! Střílet můžeš jen po vránách. Rozumíš?

⁵⁰ Vždyť dravá zvířata, v souhlasu s jejich podstatou, téměř vždy zabíjejí jen kvůli jídlu, a ne kvůli zábavě...

Druhá situace. Dvě mladé ženy si spolu zaujatě povídají. Jejich dětičky — chlapečkové, nenašli lepší zábavu, než házet kameny po kachnách, plujících na rybníku. A — žádná reakce ze strany matek...

Ale cožpak pták není živá bytost? Cožpak netrpí bolestí?

Nyní se tyto děti snaží působit bolest nevinným ptákům, pěstují v sobě tupou krutost... A co z nich bude, až vyrostou?

Samozřejmě, to nejsou ty nejstrašnější příklady, jak lidé zacházejí se zvířaty...

Jenže na výchově právě v tomhle věku hodně závisí, jak se budou vytvářet osudy těchto dětí. Pokud je od dětství nebudeme učit ohleduplnému, starostlivému, milujícímu vztahu k našim menším bratrům a sestrám, potom z nich budou vyrůstat primitivní zločinci, necitliví k cizí bolesti. Jejich příbytkem se stane peklo.

* * *

Jelikož se velmi mnoho vran už stalo obyvatelkami města — v lesích se o kontakt s námi snaží jiní ptáci. Z nich jsou to hlavně sojky (nebo, po našem — soječky). Často k nám přilétají — a všemi možnými způsoby nám demonstrují svoji přítomnost.

Například se soječka posadí na větev stromu těsně vedle nás — a začíná velice roztomile něžným hláskem zpívat ve svém sojčím jazyce: "Podívejte, jaká jsem krásná! A já vás také miluji! A budu velice ráda, pokud mě pohostíte něčím chutným!" A čechrá si peříčka na zátylku a zaujímá roztomilé pozice... Bylo by možné takovou krasavici nepohostit?!

... Ještě si vzpomínám, jak jsme se jednou pokoušeli nafilmovat rybky, plavající ve vodě.

Tábořili jsme tehdy u lesního jezera s podivuhodně průzračnou vodou. Sešla jsem dolů k jezeru, abych nabrala vodu do lahví — a na bublavý zvuk připlulo hejno zvědavých okounků. "Co je to za zvuky? Něco takového v našem jezeře ještě nikdy nebylo!" — říkaly jejich velké udivené oči.

A potom jsme k tomu, abychom je mohli natočit videokamerou, použili jako návnadu jen prst vlastní ruky, kterým jsme pohybovali ve vodě. A oni k prstu připlouvali tak blízko, že se zdálo, že ho každou chvíli už také zkusí ochutnat...

* * *

Během naší práce v lese se k nám také nezřídka připojovali úplně neznámí pejsci. Přičemž to byly vždy psychogeneticky velmi rozvinuté duše.

Začali se k nám hned chovat tak, jako by nás znali odedávna: tak příjemně a pohodlně se cítili v naší společnosti. Mazlili se s námi, hráli si, vyhřívali se a... pozorně nás sledovali, když jsme meditovali. A dokonce to vypadalo, že se nás snaží napodobovat...

Potom nás doprovázeli až na stanici a — na rozloučenou — nám děkovali za příjemnou procházku, například tak, že nám něžně olízli ruku a zamávali ocasem.

Jestliže jsme přijížděli na ta samá místa ještě jednou — oni jakoby už na nás schválně čekali. A potom jejich radosti nebylo konce!

Vladimír tyto situace pokaždé využíval k tomu, aby nám opět něco vysvětlil. Například — princip *nenáročnosti*...

... Jeden z takových milých psíčků obzvlášť vynikal. Měl podivuhodně bohatou emoční sféru a rozvinutou mysl. Bylo to, jako by se celý skládal pouze z duchovního srdce! Bylo v něm možno vidět celé spektrum variací lásky!

Začali jsme ho nazývat Ryžikem — kvůli jeho tmavě rezavé tlamičce. A on s radostí toto jméno přijal za vlastní.

Ted', když jsme probírali plán našich výjezdů, říkali jsme o tom místě žertem: "Jedeme na návštěvu k Ryžikovi!"

Jedno období jsme často pracovali na *místech síly* v těchto končinách. A on nás začal navštěvovat každé ráno. Už z dálky jsme pozorovali maličkou tečku na konci dlouhé polní cesty — to byl náš Ryžik. Podle toho, jak jsme se přibližovali, Ryžik z polohy vleže postupně zaujímal polohu vsedě, a s pohledem upřeným do dálky začal pomaloučku vrtět ocasem v předtuše setkání. A jakmile v nás už dokázal zřetelně rozeznat ty, na které čekal, — vrhl se nám "ze všech sil" vstříc! Jeho ocas už nejen mával ze strany na stranu, ale... rychle se otáčel dokola! Kolem jeho těla se vytvářelo intenzivní pole upřímné lásky a radosti! Přivítal nás všechny a pak ještě každého z nás jednotlivě, — a potom běžel před skupinou, protože už věděl, na jaká místa půjdeme.

Jednou, když jsme tam po dlouhé přestávce přijeli, se při setkání dlouho tiskl k našim nohám, a jeho tělo se ze směsice radosti a žalu prudce chvělo: "Přišli jste, konečně! Mně se po vás tak stýskalo — po mých nejlepších přátelích!"

My všichni jsme ho také velmi milovali, ale nemohli jsme jezdit jen do těchto míst: Nás čekali

Božští Učitelé na dalších *pracovních prostranstvích* — jak Oni nazývali Svoje *místa síly*.

... Ryžik spolu s námi chodil po *místě síly* Božského Jeremeje⁵¹. A my jsme se smáli, že se Ryžik také stal Jeho žákem: tak vynikající to byl pes!

Když vstoupil do naší skupiny, začal se považovat za jejího člena — a dokonce nás aktivně napodoboval v chování.

Například se pokoušel naučit sedět na tlusté kládě vedle nás. Zpočátku se na ni pokoušel usadit všemi čtyřmi tlapkami. Ale, poněvadž tam bylo málo místa: tlapky mu sjížděly z klády, — posadil se tedy zadkem na kládu, a přední tlapy postavil mnohem níž na zem.

Nebo, také zjevně napodobujíc, když si k někomu přisedával, nesedal si vedle něho na měkký mech, ale jako všichni ostatní, na pěnovou karimatku — a zářil radostí! — spokojený, usmívající se celým vědomím!

Ještě si Ryžik vždy dovedl najít vhodný okamžik, aby nastavil svoje růžové něžné břicho pro laskání. V takových chvílích se jeho tvář rozplývala v blaženém úsměvu, a on sám se celý přeměnil v jednu intenzívní blaženost!... A tu blaženost předával i tomu, kdo mu hladil břicho, i všem, kdo pozorovali tuto scénu!...

... Jednou na jaře jsme přijeli "na návštěvu k Ryžikovi" — natáčet videokamerou tokající tetřevy.

Přijeli jsme navečer, abychom přenocovali u ohně, a časně ráno, ještě před svítáním byli na místě toku.

Když jsme přišli k místu noclehu, zasedli jsme povečeřet. A vtom — naši přátelé-tetřevi sami přiletěli

⁵¹ O Jeremejovi podrobně — v [6].

k nám! Celé ohromné hejno těchto velkých krásných ptáků — se s hlukem ze svých křídel — usadilo na břízách přímo nad našimi hlavami!

Ale co se teď začalo dít s Ryžikem! Ohromený začal štěkat na tetřevy — a po celý čas se na nás nechápavě ohlížel: "A vy, proč neštěkáte?! Musíme štěkat! Štěkejte přece spolu se mnou!..."

... Avšak toho večera jsme nebyli na návštěvě jen u Ryžika a tetřevů, ale i u Jeremeje. Ale Ryžik tak vyváděl, že jsme mimoděk soustředili veškerou pozornost na něho. A Jeremej měl v plánu dát nám nějaké pokyny, ale nedokázal nás zapojit do rozhovoru. Nakonec se mu to podařilo — a On ve smíchu, rozplývající se v širokém úsměvu, s žertovným patosem prohlásil:

— A já jsem co: také musím zavrtět ocasem, abyste mi věnovali pozornost?!

... Takového tedy máme vynikajícího přítele, Ryžika.

Mír s tebou, Ryžiku! Nepochybujeme o tom, že ty — až projdeš lidským stádiem rozvoje — dosáhneš Božskosti a vejdeš do Příbytku Stvořitele mnohem rychleji, než spousta lidí, žijících teď kolem tebe!

* * *

Je to opravdu štěstí: žít v harmonii s přírodou, včetně všech jejích obyvatel, a s Bohem, Který to všechno stvořil!

Zveme všechny, aby nás na této Cestě následovali. Jak? — právě o tom teď mluvíme.

MICHAIL NIKOLENKO

Dětství a mládí

Moje vzpomínky na dětství v tomto vtělení začínají přibližně od věku tří let. Vzpomínám si, že jsem tehdy velice ostře a jasně vnímal okolní svět — ne méně jasněji, než teď. Probíhal proces hromadění dojmů, seznamování s materiálním světem, ve kterém mě čekalo žít. A to, co se dospělému zdá nepatrné a nezajímavé, může naplno zaujmout a přitáhnout pozornost dítěte — vždyť se s tím setkává poprvé v životě v tomto těle!

Vzpomínám si také na péči a něžnost maminky, na její ruce, plné lásky.

Další osobou, která mě objala a zahalila svou láskou, byla babička. Byla to obětavá žena, žijící jen péčí o druhé. Ani jednou jsem neviděl, že by projevovala emoce rozčilení nebo nenávisti vůči někomu, nebo že by hájila svoje vlastní zájmy.

Můj otec byl také úžasný člověk. Před mým narozením pracoval v konstrukční kanceláři závodu, vyrábějícího televizory. Byla to zajímavá práce, a on byl perspektivní specialista. Rodiče byli mladý pár a ještě neměli svůj byt. Když se otec dozvěděl, že bude mít dítě, rozhodl se obětovat svoji práci a budoucí kariéru — a přestěhovat se do jiného města, kde žili rodiče jeho ženy a kde byly optimální podmínky pro růst děťátka.

Právě díky rodičům a babičce jsem od dětství poznal lásku a vlídnost, a mohl jsem vyrůstat s pocitem, že je *mi dobře* na tomto světě. Oni mi dali nádherné dětství!

Vzpomínám si na naše výlety na lyžích v zimním lese mezi majestátním smrky, pokrytými sněhem. Za slunečného počasí se obzvlášť vtiskovaly do paměti svou neobyčejnou pohádkovou krásou. A zdálo se, že je celé tělo prosyceno zdravou čistotou a svěžestí mrazivého vzduchu.

A v létě mě během školních let čekaly prázdniny na venkově u mé druhé babičky, kde jsem se mohl koupat v říčce a opalovat.

Také jsme celá rodina vyráželi na túry s přenocováním na břehu řeky. Tam jsme se často setkávali s lesními obyvateli, zejména s hady a ježky. Některé z nich jsme chytali, abychom si je lépe prohlédli, a ježky jsme si dokonce brali na krátký čas s sebou domů — já i sestra jsme velice chtěli, aby takové zvířátko alespoň krátkou dobu žilo u nás v bytě. Teď na to vzpomínám s lítostí — vždyť my jsme nebrali v úvahu právo těchto tvorů žít svým způsobem života a omezovali je jen kvůli svojí zábavě.

Přání a vnitřní potřeba chovat se k obyvatelům lesa s úctou a zbytečně je nevyrušovat se dostavilo až po letech.

... Bůh přesně vytvářel moje dětství v souladu se Svým Plánem. Proto mi dal poznat nejen teplo lidské lásky, ale i obtíže, jaké bývají v životě.

Jednou z nich byla i nemoc, kvůli které jsem byl dva roky v nemocnici. Pro dítě předškolního věku to byl hrozný šok: být najednou odtržený od rodiny a smířit se s tím, že teď bude muset žít v naprosto cizích, neznámých podmínkách. Ale z hlediska mého dalšího růstu to bylo požehnáním, protože mi to přineslo užitečnou životní zkušenost.

... Nyní také zřetelně sleduji, jak mi v tomto vtělení byla předurčena cesta rozvoje ve vědeckém prostředí.

Jedna z mých babiček byla učitelkou ve škole. Naučila mě číst už v předškolním věku. A tak jsem v nemocnici s potěšením "hlal" knihy, za což jsem od dětí dostal přezdívku "profesor".

Nejvíc ze všeho mě zaujala kniha, která vyprávěla o vesmíru a struktuře sluneční soustavy. "Náhodou" jsem na ni narazil v bedně s nemocničním harampádím, kam se nějakým zázrakem dostala. Tato kniha ve mně poprvé probudila zájem o vědecké poznání obrazu světa.

Ve škole, kde jsem měl tu čest studovat, byli vynikající učitelé matematiky a fyziky, zamilovaní do své práce. Především díky nim jsem si tyto předměty zamiloval a s potěšením je studoval.

A když jsem po absolvování školy chtěl pokračovat na fyzicko-technickém institutu, kde bylo velmi přísné výběrové řízení, došlo k další "náhodné" souhře okolností. Na ústní zkoušce mi zkoušející zadal příklady, které byly mezi těmi, které jsem zrovna den předtím rozebíral v učebnici. Výsledkem byla pětka (jednička)! Právě díky ní jsem prošel zkouškami a byl přijat do institutu.

Později jsem se z vlastní zkušenosti přesvědčoval, že když člověk koná činy, které jsou v souladu s Božími plány, pohybuje se doslova jako po kolejích: všechny události se harmonicky řadí jedna za druhou, vznikají příznivé podmínky, potkává ty správné lidi. Je to jako jízda po železnici s přestupováním, kde příjezd jednoho vlaku a odjezd druhého jsou už navzájem sladěny, a cestující plynule přestupuje z jednoho úseku cesty na druhý.

Takové "zdařilé přestupy" se v mém životě děly i v budoucnu: v době studia na Univerzitě jsem byl pozván na stáž do Institutu Jaderných Výzkumů. Po vystudování jsem tam začal pracovat.

A brzy jsem dostal pozvání k účasti na jednom z mezinárodních experimentů v Evropském centru pro jaderný výzkum v Ženevě. Práce v mezinárodním vědeckém kolektivu mi dala velice cennou životní zkušenost.

Tak jsem dosáhl toho, o čem jsem snil ve škole: vystudoval jsem jednu z nejprestižnějších univerzit v zemi, stal se zaměstnancem známého vědeckého centra, zúčastnil se mezinárodního experimentu, prováděného na nejpokročilejších hranicích současné fyziky elementárních částic. A dokonce jsem v důsledku toho dostal titul kandidáta matematických a fyzikálních věd.

Avšak to všechno nebylo limitem mých tužeb. Tou dobou se mi totiž odhalily mnohem větší perspektivy, které jsem si v dětství nedokázal ani představit.

Duchovní probuzení

Až v mých univerzitních letech začal Bůh ve mně postupně probouzet zájem o "skrytou" stranu světa, o hledání duchovní seberealizace. V dětství a dokonce ani v dospívání jsem ještě nebyl schopen plně vědomého a zodpovědného jednání: hlavním úkolem člověka v této etapě života je zatím jen růst, nabírat vědomosti a sílu. A až ve zralejším věku si někteří lidé začínají postupně přát vědomě se změnit.

Jednou jsem si pomyslel: "Kdybych měl strážného anděla, který pomáhá svému svěřenci a

konkrétně mu radí, jak má jednat, — zeptal bych se ho: co bych měl dál dělat?"

A rázem jsem dostal okamžitou myšlenkovou odpověď: "Zabývej se sebezpozorováním!"

... Předtím jsem žil, jako téměř všichni lidé, zcela "mechanicky", to znamená, jako nějaké fungující technické zařízení. Dokonce mě ani nenapadlo, že je možné svoje myšlenky a emoce *pozorovat*, a že je možné a potřebné je i *kontrolovat*. Ale teď jsem o tom začal přemýšlet: vždyť myšlenky a emoce jsou ta nejintimnější část mne samotného. Avšak ovládá a mění je, jak se náhle ukázalo, obvykle... něco vnějšího!

Po tomto osvícení jsem se poprvé začal pokoušet pohlédnout na svůj vnitřní svět jakoby z druhé strany. A zatoužil jsem toho na sobě hodně změnit. Konkrétně jsem si všiml, jak se v myšlenkách připoutávám k situacím, ve kterých jsem zažil křivdu nebo se dostal do trapné situace, a jak miluji si myšlenkově vykreslovat obrázky, kde se před ostatními objevuji v příznivém světle.

Uviděl jsem, jak směšná jsou všechna ta myšlenková "vyřizování účtů" a snaha vynikat nad druhými lidmi ve fantaziích! A jak velice mě připoutávají: vždyť jsem se tak často do nich nořil, když moje mysl nebyla zaměstnána něčím jiným! Začal jsem se těm svým zvykům *vysmívat*: vždyť *zvenku* skutečně vypadaly velice "dětinsky" a směšně! A to mi pomohlo se jich do značné míry zbavit.

... V té době mě stále silněji přitahovalo to, co leží za hranicemi materialistického vidění světa. Výchovou i vzděláním jsem byl materialista — a to tím víc, protože jsem si pro sebe vybral oblast

"exaktních věd". Ale já jsem tak vášnivě chtěl, aby v tomto světě bylo něco víc, nežli na tom obrázku, předkládaném "oficiální" vědou! Chtěl jsem, aby v něm skutečně bylo "kouzlo"!

Tak se mimo jiné projevovala přirozená snaha dostatečně psychogeneticky rozvinuté duše o *svobodu* a její neochota přijímat omezení, která jí ukládal materialistický způsob života.

Toužil jsem stát se alespoň jednou svědkem nějakého nadpřirozeného jevu, abych se sám přesvědčil, že něco podobného skutečně existuje! Znamenalo to pro mě, že život není omezen těmi představami, kterým mě učili od dětství, ale že v něm je mnohem větší prostor pro růst a poznání!

Když jsem uviděl v televizi pořady o Nině Kulagině a jí podobných senzibilech, kteří ovládali schopnost telekineze, to jest vzdáleného ovlivňování předmětů, rozhodl jsem se pokusit tento jev napodobit. Po sestrojení speciálního lehce pohyblivého kyvadla jsem se dlouho pokoušel uvést ho do pohybu svou vůlí. Naštěstí se mi to nepodařilo!

"Naštěstí" — proto, že objev paranormálních schopností v sobě samotném v ještě nezralém věku by jen zapříčinil, abych se jimi pyšnil (vždyť druzí takové schopnosti nemají, a to znamená, že já jsem výjimečný a lepší než ostatní!). A zápal pro okultní jevy by mě jen svedl s cesty, kterou jsem měl jít.

A ta Cesta, jak teď už vím, je ta, jejímž základem je Láska. Právě ona člověku odhaluje — z pohledu materialisty — ty nejneuvěřitelnější perspektivy!

Jedním z mých prvních kroků bylo seznámení se s principy, kterým učil své následovníky Porfirij Kornějevič Ivanov. Nejvíc ze všeho mě zaujaly jeho ideje o "Matce-přírodě" — jako o živé rozumné

Bytosti, která miluje své děti, a ke které se každý může v myšlenkách obracet.

Ivanovův systém zahrnoval také pravidelné koupání v přírodních nádržích po celý rok. A předtím, nežli se člověk ponořil do vody, bylo třeba obrátit se k Matce-přírodě, poprosit Ji o očištění těla a o to, aby ho naplnila zdravím, a aby také dala zdraví všem ostatním bytostem.

Zejména v zimě jsem se v okamžiku ponoření do ledové vody snažil zcela se otevřít Její očištné Síle: tak, aby ve mně nikde nezůstával ani ten nejmenší koutek, ve kterém bych něco skrýval, schovával si to "pro sebe".

A to mi skutečně přineslo přeměňující efekt! V mém životě jako by se objevilo víc prostoru, víc světla: tak se mi otevíralo duchovní srdce. A já jsem postupně poznával stále větší radost z lásky.

* * *

K ještě úplnějšímu otevření duchovního srdce u mě došlo, když se dostavila mladická zamilovanost.

Ačkoliv mě už od dětství přitahovaly některé dívky, a pokaždé jsem si myslel, že jsem zamilovaný, — tentokrát to byla zamilovanost natolik silná a hluboká, že jsem se do ní úplně, "po hlavě", ponořil. Stav zamilovanosti byl dominantní. Většinu času moje myšlenky směřovaly k ní (bydleli jsem v různých městech a komunikovali jsme spolu hlavně prostřednictvím dopisování). Ale stačilo jen, abych si vzpomněl, že ona existuje — a moje srdce se naplnilo něžnou svíravou radostí. Tak jsem prožil několik let.

Když mi oznámila, že se... vdává, lásku ve mně přesto vůbec nenahradily negativní emoce,

směřované k ní nebo k jejímu vyvolenému. Uvědomil jsem si tehdy, že by bylo nesprávné cokoli vyžadovat od toho, koho miluješ, a že já jí v této situaci musím jen upřímně popřát štěstí v dalším životě.

Je podivuhodné, že přestože náš kontakt skončil, moje láska nezeslábla a neskončila, ale dál žila ve mně.

Při studiu tohoto jevu v sobě jsem pochopil, že láska je samostatná a nezávisí na vnějších podmínkách. Není to odvozenina něčeho vnějšího, ale existuje sama o sobě v duchovním srdci milujícího. A nevyžaduje nic od druhých, protože... nic od druhých nepotřebuje! Ona — prostě jen existuje! A snaží se jen darovat sama sebe druhým.

* * *

Ve strojopisném textu úryvků z knihy Rama Dasse jsem si přečetl popis meditace, která spočívala v tom, že máte šířit světlo-lásku ze středu svého hrudního koše stále víc a víc do šířky — tak, abyste obsáhli celý vesmír a dotkli se láskou každé bytosti.

Chápal jsem, že nemohu obejmout celý vesmír, ale velice jsem se chtěl podělit o lásku s ostatními. Začal jsem tuto meditaci dělat v jednodušší formě: posílal jsem z hrudního koše paprsky lásky najednou na všechny strany — jakoby ke všem bytostem ve vesmíru, a myšlenkově jsem je oslovil: "Miluji vás!"

Doufal jsem, že se tyto paprsky rozšíří v prostoru podobně jako paprsky světla — a dotknou se druhých bytostí, jak v našem, pozemském, tak i v jiných světech. A možná, že některá z těchto bytostí toto poselství pocítí...

Od této *meditace dávání* se láska ve mně stávala stále intenzivnější, a stále aktivněji mi fungovalo duchovní srdce.

... Z knih jsem se také dozvěděl, že negativní emoce krajně nepříznivě ovlivňují stav člověka, a proto se duchovní hledači musejí snažit se jich úplně zbavit. Rozhodl jsem se: zkusím se alespoň týden kontrolovat a nedopouštět žádné emoce rozčilení, ani když třeba v práci vzniknou konfliktní situace. A uvidím, co se stane?

A efekt se dostavil velice brzy: jako by se z mých zad svalil těžký náklad, který jsem na nich předtím nosil celý svůj život, a vůbec jsem si to ani neuvědomoval. Ukázalo se, že jestliže se vzdáme emocí rozčilení, hněvu a jim podobných, — pak se i náš vlastní život stane... mnohem lehčím a příjemnějším!

Druhou jednoduchou a efektivní technikou, kterou jsem tehdy také načerpal z knih, byl úsměv. Když jsem se při setkáních zdravil se známými a kolegy z práce, začal jsem se na ně usmívat. A přitom jsem se snažil nejen se usmívat obličejem, ale i reprodukovat úsměv v pohledu, jakoby vylít skrz oči úsměv jako vnitřní stav.

Výsledek byl opět silnější, nežli jsem si sám dovedl představit. Jestliže mě dříve kolegové v práci zdravili jen proto, aby "splnili povinnost zdvořilosti", teď se na jejich tvářích začal naprosto upřímně rozhořívát odvetný úsměv. Viděl jsem, že lidem začalo být příjemné setkávat se se mnou a usmívat se na oplátku — právě tak, jako i mně bylo příjemné usmívat se na ně.

Jak podivuhodná a neuvěřitelná byla ta změna, která se se mnou stala za těch několik měsíců!

Jestliže jsem předtím žil ve stavu nejistoty ze zítřejšího dne, v nadějích na přízračné štěstí někdy v budoucnu, — pak teď radost a štěstí už naplňovaly můj život!

A ten nový stav postupně a nevyhnutelně vzrůstal, podobně jako když postupně a nezadržitelně přichází jaro — s vanutím jarního větru, táním sněhu, kapáním ze střech — a v jistém okamžiku pochopíš, že už je jarem všechno kolem zalito, zaplaveno!

Vzpomínám si, jak úžasné pro mě tehdy bylo uvědomovat si tyto změny! Když jsem šel po ulici, s údivem jsem pociťoval, že radost, která přišla do mého života, doslova zalévá vše kolem — podobně, jako když sluneční světlo zalévá prostor! Navíc ta radost nebyla vyvolána nějakou dobrou událostí nebo úspěchem v něčem: byla stálá a neměnná a vycházela odkudsi zevnitř — byla to radost ze samotného bytí!

... Avšak co je zapotřebí k tomu, aby se každý mohl stát tak šťastným, aby mohl naplnit svůj život radostí?

Radost přece přichází spolu s láskou! Proto se člověk může stát šťastným — pouze pokud bude milovat!

Ale nesmí to být ta pseudoláska, která požaduje cosi pro sebe, která se mění v ukřivdění, když se zájmy druhých lidí rozcházejí s mými vlastními.

Opravdová láska nikdy nikoho nezotročuje, ale naopak, dělá ho svobodnějším. Nevede k žárlivosti a k urážení: protože se nesnaží nic pro sebe získat!

Radost lásky spočívá v tom, — darovat sama sebe!

Za ty roky jsem také pochopil dva důležité principy, kterých se člověk musí přidržovat, aby zůstal šťastný:

1) Nikdy nepředpokládej, že je někdo na tomto světě povinen pro tebe něco dělat. Vždy se dívej jen na to, co ty sám můžeš udělat pro druhé!

2) Nepředpokládej, že radost a lásku je ti povinen darovat vnější svět. Buď sám v tomto světě zdrojem radosti a lásky!

* * *

Ačkoliv láska naplňovala můj život nevyčerpatelnou radostí, přesto jsem stále nevěděl: proč žiji, co je smyslem mojí existence?

Životní cíle, přijaté ve společnosti, kde jsem vyrostl, mě vedly v podstatě k úspěchu v té práci, kterou jsem si vybral jako své povolání, k materiálnímu zabezpečení, a k rodinnému štěstí.

Ale tyto cíle byly přechodné a nemohly odrážet něco vyššího. A navíc byly součástí materialistického obrazu světa, kde je nemožné najít smysl existence ani pro lidstvo jako celek.

... Proč existuje lidský druh, vzniklý náhodou na planetě Zemi — nepatrném zrnku prachu v nekonečných prostorech vesmíru? Životy jednotlivých lidí jsou jen jiskřičky, které se na okamžik rozhoří v proudu věčnosti a... navždy zmizí. A pokud někdo z nich po sobě zanechá nějaké dědictví pro budoucí pokolení, je to stejně jedno, všechno je to odsouzeno k zániku. Vždyť za několik miliard let hvězda Slunce uhasne, protože vyčerpá zásoby vodíkového paliva. Právě tak časem uhasnou i všechny ostatní, nyní existující, hvězdy ve

vesmíru... Veškerá hmota se bude neúprosně snažit o úplnou stejnorodost — v souhlasu se zákonem vzrůstání entropie; takže nakonec nezbudou žádné hvězdy ani planety, ani menší nebeská tělesa...

... Byl jsem dobře seznámen s názory "oficiální" vědy na tuto věc, ale naprosto neprozkoumaná pro mě zatím zůstávala oblast, spojená s duchovní stránkou života.

Naštěstí se v naší zemi po "Perestrojce" objevilo mnoho duchovní literatury, která byla dříve zakázaná. A já jsem ji se zájmem začal studovat.

Právě tehdy jsem poprvé narazil na myšlenku o tom, že člověk je *vědomí*, zcela schopné existence nezávisle na těle, bez těla.

Jak prostá je ta myšlenka pro ty, kdo si na ni už zvykli...

Ale jak zásadní se stane pro začínajícího hledače!

Bohužel se ale většina knih, které zaplňují obchody s ezoterickou literaturou, zabývá jen astrologií a magií ..., ale nikoliv smyslem života. A ony neodpovídají na tu nejzásadnější otázku: proč vůbec ve vesmíru existuje život?

Četl jsem v takových knihách, že je prý zapotřebí zastavit proud myšlenek — a pak meditace... *proběhne sama od sebe*, o tom, jak se "vystupuje do astrálu", jak se chránit před *energetickými útoky*, jak je "oplácat" atp. Hrůza!...

Pak jsem začal nacházet také serióznější literaturu: o neobyčejných schopnostech, které v sobě rozvíjejí jogíni, o tom, že se jim značně rozšiřují hranice vnímání okolního prostředí...

Snil jsem o tom, že se to někdy stane dostupné i pro mě, a že i já sám se budu moci seznámit s

odvrácenou stranou reality. Nicméně jsem o tom snil jako o něčem neuskutečnitelném...

Ale přesto se to splnilo.

Proč mi byla poskytnuta příležitost získat tyto znalosti? Zdá se, že díky upřímnému přání změnit se k lepšímu a kvůli badatelskému zájmu o poznání světa.

... Dozvěděl jsem se, že se v našem městě konají kurzy rádžajógy, založené na pracích ruského vědce Vladimira Antonova, — a přihlásil jsem se tam. Vyučovaly se tam metody zjemnění vědomí, pročišťování a rozvoje čakr a meridiánů.

Lekce mi přinesly nadšení a radost. Konečně jsem si mohl osvojovat skutečné metody svého rozvoje po duchovní stránce!

Všem, kdo přišli studovat, bylo řečeno, že je nutné vzdát se "zabíjené" stravy. Tam jsem také ještě jednou uslyšel potvrzení toho, že nelze žít v negativních emocích a že kvůli duchovní přeměně je třeba se jich úplně zbavit.

Na prvních lekcích bylo přítomno dost lidí — kolem třiceti. Ale postupem času většina z nich odpadla.

Ti, kdo sem přišli hledat něco jako "astrální cestování", byli nutně rozčarováni, protože tam nic takového nebylo.

Další si zas chtěli jen vylepšit své zdraví, a pokud přešli na nezabíjenou stravu, osvojili si nejjednodušší pránájámy a počáteční metody emoční autoregulace — pak jim už tohle bezpochyby pomohlo.

A jen pro jednotlivce, kteří se tam dostali, se tyto kurzy staly "dveřmi" do nového života, jako se to stalo mně.

Díky kurzům jsem se konkrétně seznámil s knihami Vladimira Antonova.

Už po přečtení pouhých dvou jeho článků: "Zákony jógy" a "O lásce" jsem dokázal uvidět Cestu duchovního rozvoje člověka skutečně novým způsobem! Právě tam jsem našel výroky, které mi zněly jako Zjevení: o tom, že "jóga je především láska", že "jóga je pohyb směrem k Bohu" a že "právě láska spojuje člověka s člověkem a člověka s Bohem". Právě z nich jsem se dozvěděl, že duchovní Cesta není snaha o získání superschopností pro povyšování se nad ostatními lidmi, ale rozvíjení lásky v sobě — abychom se prostřednictvím toho sblížili a splynuli s Bohem. A — že nás Bůh miluje a čeká od nás právě tohle.

... Představy o Bohu, které jsem získal v dětství byly spojeny především s pravoslavnou církví. Ukazovalo se, že Bůh z nějakého důvodu potřebuje, aby lidé chodili do kostela a... *"modlili se"* tam... *před ikonami...* A jestliže někdy Bůh zasahuje do životů lidí, tak v podstatě proto, aby je potrestal... Obecně se mi Bůh jevil jako nedosažitelná bytost z jiného světa — hrozný Vládce, se kterým se člověk nejspíš, pokud vůbec, bude muset setkat až po smrti, na Jeho "Strašném Soudu"...

Je pochopitelné, že takového Boha člověk může vnímat jen jako překážku ve svém životě, jako určitý nepříjemný hrozící faktor, od kterého by bylo nejlepší se držet co nejdále...

Nicméně se v těch letech občas začaly objevovat i světlejší duchovní informace. Tak jsem jednou v rádiu vyslechl pořad o lidech, kteří zažili klinickou smrt a uchovali si vzpomínky na to, co se s nimi dělo "po smrti na druhé straně". Někteří z těchto

lidí vedli po smrti rozhovory s nějakými Vyššími Bytostmi, Kteří — jako Přátelé a Vychovatelé — s nimi probírali jejich skutky na Zemi a dokonce o nějakých situacích i žertovali. To se vůbec neshodovalo s obrazem toho pochmurného Netvora...

Ale mohl by tedy mít Bůh smysl pro humor, mohl by žertovat? V tom případě, by možná... bylo dokonce velmi zajímavé se s Ním "na onom světě" setkat a popovídat si...

Brzy potom se mi stala další příhoda. Uslyšel jsem, jak nějaký výstředník říká skupině posluchačů, že Bůh miluje všechny bez výjimky, nikoho neodsuzuje do věčných muk, a dokonce, že se smiluje i nad d'áblem...

Tak jsem poprvé slyšel o Bohu, Který miluje a netrestá, Který je schopný milovat silněji, než lidé, protože prostě miluje všechny, i nepřátele.

Ačkoliv, tato informace zněla až příliš... neobyčejně, než aby se dala brát vážně.

Ale právě teď — díky knihám Vladimira Antonova — jsem mohl uvidět ten úplný obraz světa, obraz zcela logický a zbavený rozporů, kde podstatou vzájemných vztahů člověka s druhými bytostmi a s Bohem musí být láska. A to pro mě mělo nejvyšší význam.

Vzpomínám si na radostnou blaženost, která mě zaplavila při tomto odhalení. Měl jsem pocit, jako bych se po dlouhém bloudění vrátil domů a konečně se setkal s něčím rodným a dávno známým!

A změnilo se i moje vnímání světa.

... Kolik jen knih jsem předtím přečetl! Kolik rozmanitých témat tam autoři probírali: egregory, energetická pole, popisy různých nehmotných rovin,

"jemných" těl člověka, návody na správný způsob života... Ale kdovíproč nikdo nenapsal o Lásce Boha a lásce k Bohu, nenapsal o Bohu — jako o Příteli... A vůbec — znal vůbec někdo z nich Boha?

Většina z těchto autorů v podstatě věřila, že člověk žije v nepřátelském světě, a že se potřebuje jen stále chránit před něčím a někým...

... Velice jsem chtěl podělit se o své odhalení se svými přáteli, s kolegy v práci. Ale zjistil jsem to, s čím se setkali mnozí začínající duchovní hledači: ty znalosti, které se pro ně samotné staly největšími objevy, o kterých toužili vyprávět celému světu, se většině lidí zdají naprosto nezajímavé nebo prostě beznadějně nepochopitelné...

Obzvlášť živě se to projevovalo, když moji známí četli knihy, které, jak se mi zdálo, jim musely odhalit nové perspektivy v životě. Ale oni si v nich kdovíproč všímali jen té nejpovrchnější vrstvy, a nevnímali to, co v nich bylo skutečně hodnotné.

Když jsem se jednou zeptal svého přítele, který přečetl první díl Castanedy, o čem je ta kniha, odpověděl, že je o kouzelnících a čarodějích, zejména o tom, jak proti sobě bojují. Později jsem se setkal s názorem, že Castanedovy knihy se věnují popisu používání halucinogenních rostlin. A druzí si zas mysleli, že Castaneda vykládá... základy čarodějnictví.

Z nějakého důvodu si většina čtenářů nevšimla, že je v těchto knihách velice živě ukázáno, jakých duchovních výšek může člověk dosáhnout!

Když jsem četl instrukce dona Juana Castanedovi, moje srdce — zpívalo! Cítil jsem ten stav svobody a síly ducha, o kterém On mluvil! Uplatňoval jsem Jeho principy ve svém životě a viděl

jsem, že se musím sám změnit. Jeho ponaučení mi daly sílu odtrhnout se od navykých životních stereotypů a naprosto nově pohlédnout na sebe, na svůj způsob života.

... V té době jsem ostře pocítil, že nemám dostatek soukromí, abych mohl na sobě pracovat. Ve dne v práci jsem byl ustavičně ve společnosti dalších spolupracovníků, po práci jsem se vracel na ubytovnu, kde jsem také nebyl sám na pokoji. Tehdy jsem toužil: "Jak by bylo krásné, kdybych mohl žít sám!... Mohl bych v klidném prostředí meditovat a číst knihy..."

A Bůh toto mé přání uskutečnil: brzy jsem dostal nabídku jet na služební cestu do zahraničí, kde jsem skutečně začal žít sám a obdržel jsem ty podmínky, o kterých jsem snil.

Tam, kam jsem přijel, byla krásná krajina, která napomáhala rozšíření vědomí: vysokohorská oblast, ze které bylo vidět prostranství kolem, hřebeny hor, za kterými večer zapadalo slunce, nebeská kupole, přikrývající údolí. Když se na modré obloze od obzoru k obzoru rozprostíraly nadýchané obláčky, pomáhalo to ještě více rozšiřovat vědomí do celé jeho šířky.

Ale podobné meditace pro mě nebyly dostupné hned, ale až po letech: když jsem si začal osvojovat buddhijógu.

A tehdy, na samém začátku mě čekalo učit se přemísťování koncentrace vědomí v mezích zatím ještě pouze vlastního těla, a očišťování a rozvíjení čakr a základních meridiánů.

... Když jsem se dostal do nového prostředí, s radostí jsem se pustil do práce. Ráno — meditace, večer po práci — čtení knih. Udělal jsem si seznam

toho, co chci na sobě změnit, zejména na mém vztahu k druhým lidem, — a pracoval jsem na tom.

Bůh mi pomáhal objevovat nedostatky, kterých jsem si sám nevšiml. Například mi ihned přišla odpověď na právě vzniklou myšlenku — tak, že nepostřehnout v tom Hlas Boha bylo prostě nemožné! "Vždyť Bůh mi skutečně věnuje pozornost, když se mnou takovým způsobem komunikuje!"

Tak, postupně, jsem si uvědomoval, že Bůh není někde daleko — jako nezúčastněný Pozorovatel-Soudce všeho, co se děje na Zemi. Ne! On skutečně existuje a účastní se mého života — jako nejbližší Přítel!

* * *

... Ale On se nestal Cílem a smyslem mého života hned.

Přelomová v tomto vztahu pro mě byla jedna novoroční noc.

Od dětství jsem byl navyklý, že Nový Rok máme vítat v kruhu rodiny nebo přátel, s hostinou a díváním se na televizi. Ale tentokrát jsem se rozhodl nehledat společnost, ale strávit tuto noc jinak: o samotě s Ním. Zčásti mě k tomu postrčila pověra, kterou jsem si pro sebe přeformuloval takto: "S jakými úmysly vstoupíš do nadcházejícího roku, tak rok i prožiješ". Velice jsem toužil, aby se můj život naplnil vyšším smyslem. A rozhodl jsem se proto zůstat tu noc o samotě s Bohem, přivítat Nový Rok s myšlenkami na to, jak bych chtěl prožít nadcházející rok.

Když jsem zůstal sám v pokoji, prohlížel jsem si znovu knihy, pročítal v nich myšlenky, které vyvolaly největší rezonanci v mém srdci, aplikoval tam

zformulované principy do svého života, přemýšlel o tom, jak bych chtěl žít dále.

A ten večer byl pro mě zaplněný pocitem blízkosti Boha!

Tehdy jsem pochopil, že právě vzájemný kontakt s Ním je to nejdůležitější v životě, že je to nesrovnatelně důležitější, nežli budování kariéry nebo snažení o finanční dostatek! Tehdy jsem si pro sebe velice jasně zformuloval, že takhle chci žít dál!

*** * ***

Potom se běh událostí v mém životě zrychlil.

Pomocí zdravotních indispozic Bůh obrátil mou pozornost k nutnosti zlepšit zdravotní stav těla: vždyť jsem vedl příliš sedavý způsob života, neustále jsem pracoval u počítače.

V jedné z knih Vladimira Antonova [7] jsem se seznámil s metodou meditačního běhu — a začal jsem pravidelně běhat v kombinaci s meditací. Také jsem několikrát denně dělal krátkou gymnastiku. A když jsem si přečetl o zásadách "oddělené stravy", začal jsem se vyhýbat nechtěným kombinacím potravin během konzumace jídla.

To všechno mělo skvělý efekt, letargii unaveného těla vystřídal elán, jako by se do něho vlil proud svěžích sil! A ty nové síly mi pomáhaly úspěšněji pokračovat dále na duchovní úrovni.

Potom jsem se mnohokrát ujistil, jak důležité je, mít pro úspěšné osvojení meditací zdravé tělo, plné sil. Nemluvě už o tom, že je tak prostě mnohem příjemnější žít: ve srovnání s tím, abychom se "ploužili životem" s povadlým, slabým tělem, které je ještě k tomu náchylné k onemocnění.

... V přírodě právě bylo jaro, přinášelo probuzení, rozkvět všeho kolem. Ve městě v ulicích rozkvetly stromy, potom v zahradách začaly rozkvétat růže. Kochal jsem se tou krásou a byl jsem také naplněn stavem jara.

Jaro je skvělé období pro sladování s krásou a něžnou jemností rozkvétající přírody! Obzvlášť dobré je vyjít si zrána do zahrady nebo do parku a vítat tam východ slunce, dělat rozcvičku, meditovat, naplňovat se ranním slunečním světlem! Pouhá půlhodinka takhle strávená za východu slunce dokáže zázračně změnit náladu na celý den!

A v lesích se s příchodem jara objevují "koberce" květin, na předtím holých větvičkách stromů a keřů pučí z pupenů zelené listy. V tomto čase jsou zvlášť krásné a něžné!...

Zkusme si alespoň jednou vyslechnout, jak vítají východ slunce ptáci! K tomu je třeba přijít do lesa ještě za šera, nejlépe, když ráno slibuje, že bude jasno. Uslyšíme, jak ptačí chór postupně roste a sílí, a jakého jásání dosahuje, když se zpoza obzoru už-už objevuje Slunce! Každý ze zpěváků zpívá po svém svou píseň radosti nadcházejícímu dni! A když už slunce vyšlo — ptáci brzy umlkají a věnují se svým denním záležitostem.

Ale v jarním lese nejsou slyšet jen ptačí hlasy. V době tání sněhu se tam objevují písně zurčících potůčků. Zaposlouchejme se do jejich hlasů — a zjistíme, že žádný z nich není stejný. Na každé nové peřeji zurčí potůček jinak, a občas můžeme najít podivuhodně něžný a jemný zvuk. Touto něžností a jemností se můžeme naplnit, pokud budeme "naslouchat" duchovním srdcem.

* * *

Žil jsem tehdy uprostřed vši té jarní harmonie a radoval se z ní. Ale přesto to nebyla ona, kdo mě zajímal nejvíc. Tak jako se moje tělo po ozdravení naplnilo novými silami — tak se i v životě duše objevil pocit, že se přede mnou otevírá nový, dosud neprozkoumaný prostor.

Bylo to spojeno s tím, že jsem stále více pozornosti věnoval Bohu — a On mi začal být stále blíže. V tom mi zvláště pomáhaly knihy,

Ráno jsem si přečetl alespoň jeden odstavec z brožury "Duchovní rozhovory"⁵², a zapamatoval jsem si rady Boha — jako heslo pro nový den. Například:

"Nauč se Mne milovat tak, jako Já miluji tebe, jako Já miluji všechny!",

"Bud'te dokonalí, jako je dokonalý Bůh!",

"Radost musí přebývat u tebe ve tvé duši! A ať tu radost nic nikdy nezakalí! A ať vždy proudí jako světlo z tvých očí — ta radost duše!",

Chci, abyste na Mě mysleli neustále — s láskou, radostí, světlem v duši!".

Tyto a další zásady-přikázání jsem se snažil procítit během pracovního dne. A večer, před spánkem, jsem četl ponaučení Satja Sáí, a také je zkoušel ve svém životě.

... Kolik inspirace a pomoci na Cestě může získat duchovní hledač z přečtení dobrých duchovních knih! Ale někdy může takové čtení dávat zvlášť silný efekt.

To se mi stalo při čtení "Autobiografie" Jógánándy [31]. Jeho kniha byla naplněna emocemi

⁵² Nejcenější úryvky z ní najde čtenář v knize [5].

lásky k Bohu. Stejné emoce přeplňovaly i mě, když jsem ji četl.

Tehdy jsem ještě nevěděl, že Jógánánda dosáhl Božskosti a teď, po odloučení od těla, On pokračuje v práci s lidmi — pomáhá jim ze Svého nevtěleného stavu. Takoví Božští Učitelé se často dotýkají Svými Vědomími těch lidí, kteří v tom okamžiku čtou knihy, které Oni napsali v minulosti, anebo knihy, věnované Jim.

Tak i Jógánánda v těchto dnech zaplňoval Sebou mojí anáhatu. Díky tomu jsem ještě lépe mohl pocítit přítomnost Boha ve svém životě.

Podobně tomu, jako když někdo zamilovaný každý nový den odhaluje stále úplněji nový překrásný život ve dvou, zaplněný radostí setkávání a komunikace s milovaným člověkem, poznává nový, dříve nepoznaný pocit dokonalého otevření dvou srdcí navzájem — tak jsem i já pro sebe otevíral život, ve kterém jsem pocíťoval neustálou přítomnost Boha, pocíťoval jsem, že On, jako Milující Božské Srdce, je po celý čas vedle mě, v bezprostřední blízkosti od mého srdce, a také i v něm. Vždyť se stačilo v anáhatě obrátit k Němu, a ona se rázem naplňovala vlnou odezvy Jeho Lásky!

A v každé neočekávané události jsem se snažil vidět Jeho účast. A na všechny budoucí události jsem se začal dívat ne jako na to, s čím se musím vypořádat sám, ale jako na to, co budeme prožívat *spolu*: já a On.

Přestal jsem si myslet, že žiji o samotě na tomto světě, že se *v něm se mnou cosi děje*, jako například neštěstí, která se mohou "zničehonic svalit na mojí hlavu". Začal jsem vnímat všechny události jako

společný život s Bohem — život, kde je On v každém okamžiku — se mnou.

Právě tak vynikající zkušenost mi dalo přečtení knih Satja Sáí a knih o NĚm. Z nich jsem se dozvěděl, že On je Avatár, žijící v současnosti na jihu Indie.

Krišna, Ježíš, Bábadží a další velcí Božští Učitelé byli vtělení kdysi v minulosti, a já jsem se o Ních dozvídal jako o historických Osobnostech a záviděl jsem těm lidem, kterým se podařilo s Nimi komunikovat. Ale ukázalo se, že Jim podobný Božský Mesiáš žije i v našich dnech!

Zpočátku jsem tuto informaci přijímal opatrně: koneckonců nebývá tak vzácné, že se psychicky nemocní lidé nebo zjevní zločinci prohlašují za "převtělení" Ježíše Krista a dalších Velikých. Ale čím více jsem o NĚm četl, tím víc jsem se přesvědčoval, že On je skutečně Božský. A nejen proto, že On tvořil samé neuvěřitelné zázraky, kterých byli svědky všichni autoři knih o NĚm. Ale On demonstroval Božskou Dokonalost samotným Svým životem a těmi znalostmi, které On předával lidem.

O kolik bližší, milejší se stával s každou přečtenou knihou! Když jsem seděl v pokoji při čtení těch knih jsem často pociťoval, že moje tělo a prostor kolem něho se naplňují Láskou. Až potom jsem pochopil, že v těch momentech byl On Sám skutečně přítomen v mém pokoji, ale pochopitelně, ne tělem, ale Vědomím.

A zejména díky Jemu jsem se seznámil s Vladimírem Antonovem.

VLADIMIR ANTONOV

Pokračování biografie

*"Blahoslavení ti, kdo
 hladovějí a žízní po spravedlnosti,
 neboť oni budou nasyceni.
 Blahoslavení milosrdní,
 neboť oni dojdou milosrdenství.
 Blahoslavení čistého srdce,
 neboť oni uvidí Boha.
 Blahoslavení ti, kdo působí pokoj,
 neboť oni budou nazváni Božími Syny.
 Blahoslavení ti, kdo jsou pronásledováni
 pro spravedlnost, neboť jejich je Království Nebes.
 Když vás budou tupit a pronásledovat
 a mluvit proti vám lživě všechno zlé kvůli Mně,
 jste blahoslavení.
 Radujte se a jásejte, neboť hojná
 je vaše odplata v Nebesích!..."*

(Mt 5:6-11)

V současnosti je mi už přes 60 let. Ačkoliv můj obličej i celé tělo vyhlížejí na 40 nebo dokonce ještě méně. Nepocítuji se starý ani vyššího věku, ale mladý a zralý. Tělo, prosycené energiemi Vědomí Stvořitele, pracuje spolehlivě. Kéž by to všichni měli také tak!

Ale co všem brání žít také tak? Přečtěte si v našich knihách o tom, jak se přiměřeně stravovat, jak

se učit žít v etické čistotě a harmonii s okolním mnohorozměrným světem, včetně všech různorodých forem života ve Stvoření, a také Samotného Stvořitele, a následujte tuto Cestu! Pomáhat vám budou všechny naše knihy a filmy. A pak bude váš život plný zdraví a štěstí, ráj bude i uvnitř těla, dokud je naživu, a po oddělení od těla budete také žít v ráji, blízko Stvořitele.

A pro někoho se možná stane věčným Domovem i Příbytek Stvořitele.

... Já jsem Ho poznal. A svobodně vcházím do Splynutí s Ním. I když si výborně uvědomuji, že jsem ještě zdaleka nevyčerpal všechny možnosti svého duchovního růstu.

On říká, že mě čeká ještě kolem 20 let života na Zemi v tomto těle. A já ho budu věnovat jak dalšímu sebezdokonalování, tak i — jakož i celý svůj dospělý život v tomto vtělení — duchovní pomoci vám.

Svůj životopis jsem už popisoval v knize [5]. Ale od té doby uplynuly roky, stalo se mnoho nového, objevily se nové perspektivy. Proto tu jen krátce převyprávím to, o čem jsem už dříve psal.

... Narodil jsem se v "komunistickém" Rusku, a byl jsem vychován jako ateista. Získal jsem univerzitní vzdělání biologa-ekologa, obhájil jsem dizertační práci o experimentálním studiu zákonitostí utváření dospělého chování pod vlivem faktorů, působících v raném věku. Vyučoval jsem fyziologii na lékařské fakultě, potom řadu let působil i v lékařství: neurofyziologie, perinatologie, sexuologie, porodnictví...

Potom jsem se setkal s lidmi, kteří se vydali na cestu hledání duchovních pravd, stal jsem se na mnoho let upřímným adeptem pravoslavné církve,

Nadchl jsem se jako vědec pro experimentování v duchovním směru... Tyto experimenty dávaly kladné výsledky... Začal jsem se dělit o nové znalosti s okolními lidmi... — a byl jsem za to vyhozen z výzkumného ústavu a zbaven možnosti pracovat v oficiální vědě. Potom jsem se dlouho protloukal na laborantských a dělnických pracovních pozicích. Za tu dobu jsem se stal skutečným *učedníkem Boha* a vytvořil jsem metodický systém výuky techniky psychické autoregulace. Poté, když jsem dostal osobně požehnání Ježíše Krista, jsem jej začal vyučovat v kulturních domech a klubech pro mládež.

Výuka dávala skvělé výsledky, lidé se uzdravovali z nejtěžších onemocnění, před kterými byla medicína bezmocná,⁵³ byli vzkříšeni k životu v radosti, harmonii a lásce. A, což bylo nejdůležitější, získali během lekcí poznání sama sebe jako duší, uvědomili si, že nejsou totožní s materiálními těly, a také získávali jasné pociťování dotyků Svatého Ducha. A to jim, konkrétně v praxi, v osobní zkušenosti, dokazovalo existenci Boha...

Potom se moje misijní činnost rozšířila i za hranice Petěrburgu: četl jsem přednášky, vedl masové léčitelské seance, organizoval kurzy v různých městech Ruska, na Ukrajině, v Litvě, v Čechách, Polsku... Na základě iniciativy známého popularizátora počátečních úrovní psychické autoregulace, lékaře A. C. Romena jsem začal vydávat své první knihy.

Při neustálém naslouchání řídicích pokynů Boha jsem se naučil dost snadno slyšet, a poté i vidět Ježíše Krista a další Božské Učitele — představitele

⁵³ Nejúplněji jsou tyto údaje uvedeny v knize [14] (viz také [5]).

Stvořitele, společně označované jako Duch Svatý. Moje, Jimi řízené, studium duchovní literatury různých směrů, a moje osobní seznámení s náboženským životem adeptů mnoha konfesí — mi umožnilo snadno překročit rámeček té, v Rusku převládající sektářské omezenosti, kde je kultivována nenávisť k jinověrcům, nahrazující lásku, a Bůh byl v chápání světa významných mas věřících vytlačen obrazy ďábla, běsů, čarodějů, upírů a dalších pekelných zlých duchů...

Prakticky celé ty roky od okamžiku, kdy jsem byl vyhozen z práce za propagandu náboženství, jsem byl pod intenzivním dohledem ze strany KGB. Dokonce se pokoušeli zahájit trestní stíhání, dlouhé měsíce hledali usvědčující důkazy, ale marně. A státní zástupce — slušný člověk — v sobě našel odvahu případ uzavřít, avšak dal mi rady, abych co nejrychleji skončil: jinak to bude horší...

Je zajímavé, že v letech "sovětské vlády" byla KGB zaměřena na pronásledování těch, kdo napomáhali popularizaci pravoslaví. Ale po perestrojce, vedené M. S. Gorbačovem, se ta samá KGB náhle přeorientovala... na obranu pravoslaví a začala štvát proti nepravoslavným... A jestliže mě v předchozích letech pronásledovali za agitaci ve prospěch pravoslavné církve, pak po perestrojce — se stejnou vervou — zase za to, že jsem už pravoslaví "přerostl", přestal jsem "zapadat" do jeho rámce, a za to že jsem začal učit Bohem ukládané etické čistotě a *poznání Boha*, Který se v pravoslaví považuje... za nepoznatelného...

Horlivost v mém špehování dosáhla takové úrovně, že když se mi konečně podařilo dostat ze strašné ubytovny do samostatného bytu, objevovali

se v mém novém obydlí — v mé nepřítomnosti — jacísi lidé za účelem pátrání... Nic z bytu se při tom neztratilo, ale nezvratné důkazy o přítomnosti cizích lidí zůstaly. To se opakovalo asi desetkrát.

Z vlastní zkušenosti jsem studoval i to, čemu se říká "externí pozorování", které trvalo měsíce.

Občas to bylo docela "drsné"... Ale o některých takových epizodách jsem vyprávěl v prvním vydání této knihy (1995), a nechce se mi znovu připomínat činy ďáblů — v knize o Bohu...

* * *

Když jsem se upevnil v postavení *učedníka Boha*, vedeného Bohem jak v osobním rozvoji, tak i v sloužení, prostudoval a přijal pro sebe principy mnišského života, — velice přesně jsem věděl, že opravdové sloužení Jemu není slučitelné se žádnými egocentrickými motivy, ať už je to snaha o hmotné obohacení nebo povyšování se "na piedestal slávy".

Zejména jsem se nesnažil "vydělat" na výuce. Když byla výuka vedena na bázi státních organizací, členové skupin vkládali na jejich účet přes banku určené peněžní částky — a já jsem od těch organizací dostával nepatrnou mzdu. Ale pokud se kolem mě neoficiálním způsobem seskupovali lidé — pak o žádných penězích od nich v můj prospěch nikdy nemohla být ani řeč: vždyť to byli moji nejlepší přátelé, já jsem je miloval! A prodávat svoji lásku za peníze... — něco takového mi nikdy ani nepřišlo na mysl!

Naopak, když jsem měl peníze, občas jsem je sám rozdělával těm, kdo byli v tíživé finanční situaci,

říkal jsem tomu "stipendia": pro mě nebylo nic důležitějšího, nežli úspěchy na duchovní Cestě! Poněvadž jsem sloužil Evoluci Univerzálního Vědomí, nedělal jsem rozdíl mezi úspěchy mých přátel — a úspěchy vlastními: my všichni, zapojení do Jednotného Evolučního Proudu, jsme byli mnou vnímáni jak *jedno*.

Stejně je to i s "podstavcem slávy": já jsem se pociťoval jen částí Evolučního Proudu, směřujícího ke Stvořiteli, do Stvořitele. Nikdy jsem neměl touhu vytvářet ze sebe nějaké *centrum přitažlivosti* pro druhé lidi. Ne: já jsem spíš stál stranou, jen jsem pomáhal druhým jít k Němu, ukazoval jim cestu. "Já nejsem, je jen Bůh a jdoucí k Němu!" — tento životní princip mi vysvětlil On — a já jsem ho velice lehce přijal jako svůj způsob komunikace se svými společníky.

Ale..., občas, když jsem pozoroval to, v co přeměňovali učení — někteří z těch mých následovníků, kteří začali sami vést kurzy podle mnou vypracovaných metodik, ... udělalo se mi "nevolno"... I používání dokonalých technik při ignorování etické složky... — vedlo ke katastrofickému poškození lidí, kteří svěřili své osudy učitelům, kteří jednali mým jménem. Některé z těchto případů jsem popsal v [5], ale ve skutečnosti jich bylo mnohem více. Okamžitě jsem s takovými lidmi přerušoval vztahy a snímal z nich požehnání k výuce.

* * *

Pravé mechanismy duchovní evoluce mohou být pochopeny pouze na základě disponování celistvým

obrazem struktury Vesmíru a evolučních procesů, v něm probíhajících, a ne na základě náboženských představ určitých skupin lidí.

S uvedeným celistvým obrazem vědecko-náboženských filozofických vás seznámíme v našich knihách a filmech.

Aby každý člověk získal harmonickou, šťastnou existenci na Zemi bez zármutku a nemocí, aby získal pohodlný život po odloučení od těla, aby se zabránilo takovým jevům, jako je zločinnost, války, narkomanie, sebevraždy, šílenství — je nutné rozšiřovat tyto znalosti mezi obyvatelstvo všech zemí planety Země!

A to není jen naše osobní přání. Ale taková je Vůle Stvořitele.

My chápeme, že to není tak jednoduché: vnášet seriózní filozofické znalosti do vědomí mas lidí — těch, kteří se už odvrátili od náboženských doktrín, uvědomili si jejich neopodstatněnost a dokonce i absurditu, a také těch, kdo se naučili spoléhat na *magii* rituálů, — místo toho, aby studovali a plnili Učení Boha.

Takové proměny není možné provést rychle, okamžitě — také kvůli tomu, že se nemůžeme vyhnout odporu těch, pro koho je náboženství... dobrým "korýtkem".

Také je vždy v takových situacích na překážku netečnost myšlení mas psychogeneticky mladých duší...

Ale dělat se to musí: pro blaho každého z lidí, pro blaho Boha!

Jak to dělat? Nejlépe zaváděním těchto znalostí do systému školního a vysokoškolského vzdělávání, prostřednictvím speciálních pořadů v televizi a

rozhlase, prostřednictvím práce novinářů, tvořících noviny a časopisy.

Věda o vývoji duší

Existuje věda, která studuje zákonitosti formování chování. Nazývají ji *etologie* nebo *behaviorismus*. Tyto zákonitosti byly vědci z různých zemí, včetně autora těchto řádků⁵⁴, obecně studovány.⁵⁵

... Pokládal jste si někdy, čtenáři, otázku, proč se lidé tolik odlišují svými charaktery a duševními vlastnostmi? A na čem závisí to, že ten či onen člověk může mít charakter zlý, podlý, se sklonem k násilí, lživý nebo tupě lenivý, hyper- nebo hypo- nebo homo-sexuální, někdo má primitivní intelekt a celý život se uspokojuje jen primitivními zábavami, — ale existují lidé, naopak, vysoce rozumní, altruističtí, upřímní, čestní, dobří, odpouštějící, snažící se o nezištnou pomoc druhým, o hledání vyšších vědomostí a o duchovní zdokonalování?

A na čem závisí takové radikální rozdíly?

Zde mohou hrát určitou roli geneticko-endokrinní faktory. Například zvýšená produkce hormonů adrenalinu a noradrenalinu příslušnými žlázami s vnitřním vyměšováním napomáhá vzniku energického (nebo dokonce vznětlivého a agresivního) charakteru. A chronicky snížená úroveň stejných hormonů vede k letargii a pasivitě...

⁵⁴ Viz, konkrétně, [6,9,11-13].

⁵⁵ Logickým pokračováním tohoto tématu a následujícím stupněm studia tohoto problému je vědní obor, nazvaný *metodologie duchovního zdokonalování*.

Poškozující faktory, ovlivňující organizmus matky v době těhotenství mohou vyvolat poruchy vývoje některých mozkových struktur plodu. A to může vést, mimo jiné, k takovým vzdáleným následkům, jako je narušení sexuální orientace člověka po dosažení jeho pohlavní zralosti [5,8].

Velmi důležitá je také role adekvátního kontaktu dítěte s matkou (nebo tím, kdo ji nahrazuje) v socializaci (to jest, v pocítování "příbuzenských" vztahů k představitelům svého biologického druhu). Pokud se dítěti v prvních letech života nedostává adekvátního mateřství — může to vést k formování charakterových rysů nepřátelství ve vztahu k druhým lidem.

V pozdějším věku je pro dítě nutná plnocenná komunikace s vrstevníky. Pokud k ní nedochází, mohou také vznikat charakterové projevy různých rysů asociálnosti, a také odchylky v sexualitě [5,8].

Velmi velký vliv na formování chování dítěte má zkušenost jeho kontaktů s jemu nejbližšími dospělými lidmi. Při tom se spouští mechanismus takzvané "identifikace", kdy se vtiskávají do paměti (přičemž nekriticky) celé vzorce emočních a behaviorálních reakcí.

Do programu formování osobnosti člověka jsou "vloženy" i "kritické" etapy přehodnocování toho, čemu se dokázal naučit. První z nich dostala název "přechodný věk" a shoduje se s roky pohlavního dozrávání.⁵⁶ Druhá může nastat po 20. roce věku.

Ale mnohem důležitější, než to, co jsme vyjmenovali, je to, s jakou zkušeností předchozích vtělení přišel člověk do uvedeného fyzického těla. To

⁵⁶ O tom jsme se už zmiňovali v [1].

je hlavní, a všechny další faktory pouze *ovlivňují* další vývoj této vtělené duše.

Při analýze konkrétní vtělené duše musíme rozlišovat dvě skupiny jejích vlastností: a) podmíněné jejím psychogenetickým věkem, charakterizovaným množstvím předešlých vtělení do lidských těl, a b) soubor vlastností (dobrých i špatných), nashromážděných v těchto vtěleních.

Je tedy třeba brát v úvahu, že psychogeneticky mladé duše jsou poddajnější vůči působení faktorů, které je ovlivňují v daném vtělení. Také mají takoví lidé menší sílu vůle a menší "rozpětí mysli", a rozhodnutí, která činí, jsou méně pevná.

Při analýze konkrétních situací, ve kterých se ten či onen člověk projevuje, musíme mít na zřeteli všech pět faktorů, ovlivňujících jím přijímaná řešení a výsledek situace, které jmenoval Krišna (kapitola 18:14-16 Bhagavadgíty; viz v [6]). Mezi nimi — zejména Boží Vůle.

A vždy musíme brát v úvahu, že se Bůh stará o každého člověka, každému se snaží vždy pomoci — vytváří příznivé situace pro jeho rozvoj, pokouší se mu přímo vnuknout správné myšlenky. Ale jsou to právě jen lidé, — kteří buď z vlastní hlouposti, nebo proto, že jsou ohlupováni lživými náboženskými doktrínami, — nebo, že ignorují Péči o ně ze strany Stvořitele, nebo, že se modlí, ale vůbec ne za to, za co by se modlit měli. Například si od Něho vyprošují pozemská blaha... Zatímco On jim nabízí blaha Nebeská...

... V kontextu této knihy bychom měli pohovořit o výchově mas dospělých lidí⁵⁷ — v měřítku zemi a obyvatelstva celé naší planety.

Zde musíme brát v úvahu, že prakticky v jakékoliv současné zemi tvoří většinu lidé, které můžeme nazvat psychogeneticky mladými. Kteří to jsou? Tak třeba jen takové poznávací znamení: stávají se adepty té či oné náboženské doktríny... na národní bázi. Například, já jsem judaista, protože náboženstvím židů je judaismus. Nebo: Já jsem pravoslavný, protože náboženstvím Rusů je pravoslaví. Nebo: já jsem buddhista, protože náboženstvím Burjatů je buddhismus.⁵⁸ Pro tyto lidi není důležité hledání pravdy, ale pouze příslušnost k davu...

Právě tito lidé snadno uvěří tomu, že to není snažení o přeměnu sama sebe jako duše, co vede k úspěchu v duchovním životě, ale... modlitby...

⁵⁷ O principech duchovní výchovy dětí jsme podrobně mluvili v knize [10].

⁵⁸ Je to obdoba vytváření skupin „fanoušků“ určitých sportovních týmů tak agresivních sportů, jako je fotbal, hokej a jim podobné. A věnujme pozornost tomu, jak snadno u nich „propukne“ agrese! A také – jakou obrovskou škodou pro duchovní rozvoj lidí jsou podívané na takové soutěže!

Opakem jsou právě estetické sporty: takové, jako umělecká a sportovní gymnastika, krasobruslení atd.

Uvažujeme-li o druzích sportů z tohoto pohledu, tedy z hlediska jejich vlivu na duchovní vývoj lidí (jak sportovců, tak diváků), můžeme je rozdělit do dvou hlavních skupin:

a) pozitivně rozvíjející estetické, intelektuální, volní a fyzické vlastnosti a

b) destruktivní, tedy vychovávající hrubost a agresivitu.

Tito lidé mají tendenci vyhledávat silné vůdce, kteří jsou připraveni je vést. Kam? To není pro masy mladých vtělených duší tak důležité. Důležitá je jiná věc: aby jim jejich idol slíbil "světlou budoucnost". Za to se do něho snadno zamilují... A když já už ho tak miluji, a když už ho tak milujeme my všichni — znamená to, že jdeme ke správnému cíli!...

A ještě je velice důležitý "masový charakter"... Ten v psychologii nazývají "davový efekt": splynutím s davem každý takový člověk získává pocit síly... A pocit osobní odpovědnosti za své skutky mizí...

* * *

Vůdci lidských mas se mohou stát pouze psychoenergeticky silné osobnosti. Nejsou to žádné mladé duše. Ale co se týče jejich kvality, mohou být jak spravedliví, tak i naopak d'ábelští.

Pokud nahlédneme zpět do lekcí historie, můžeme vidět, že se i národy, které jsou v současnosti slušné a kulturní, dostávaly v minulosti pod nadvládu vtělených d'áblů — a začínaly páchat rozsáhlé zločiny, protože je jejich vůdcové štváli proti druhým lidem.

V poslední době bylo ovládání davů mladých duší povýšeno do kategorie aplikované psychologie. Sem je možné zahrnout jak reklamu, tak i "politickou technologii" volebních kampaní...

Ale já bych si velice přál, aby se toto "umění ovládání davu" nestalo jen výsadním právem d'ábelských osobností! Přál bych si, aby političtí vůdcové začali aktivně zavádět do mentality lidových mas i pravé duchovní poznání, a ne jen výmysly o Bohu a o duchovní Cestě.

Jak by bylo krásné, kdyby všichni lidé od dětství dostávali pravdivé informace o smyslu našich životů na Zemi!

Vždyť by pak měl každý člověk mnohem více šancí na osobní přiblížení k našemu společnému Stvořiteli, a také by se velmi výrazně snížila úroveň nemocnosti, zločinnosti a dalších lidských neštěstí!

A Bůh by pak začal vytvářet mnohem příznivější podmínky pro životy těch národů, které přijaly způsob existence a rozvoje, jaký si On přál.

Vždyť to On nás poslal růst a rozvíjet se na Zemi! A proto je právě On nejvíce ze všech zainteresován v tom, aby v lidských společenstvích všechno probíhalo podle Jeho Plánu, podle Jím předepsaných zákonů a pravidel, aby Mu lidstvo přinášelo Jím očekávané plody pozitivní evoluce vědomí.

Oneness

Existuje takový filozofický termín — Oneness⁵⁹, který se dá nejúspěšněji přeložit do ruštiny jako "Celistvost Všeho". Co se tím míní?

Existuje Jednotné Vesmírné Prvotní Vědomí, jsoucí v úplných hlubinách multidimenzionálního prostoru. Ono je Stvořitelem všeho "projeveného", nazývaného Stvořením.

A jak Stvořitel, tak i Jeho Stvoření, jsou věční a nekoneční. Ačkoliv jsou jednotlivé "ostrůvky" Stvoření ve vesmírných prostranstvích Jím někdy zničeny, jiné jsou zase stvořeny...

⁵⁹ Je to anglické slovo, vyslovuje se jako "Vanness".

V celém nekonečném Absolutnu probíhá proces Jeho Evoluce, spočívající v dalším rozvoji Prvotního Vědomí. Jeho mechanismem je růst individuálních duší na materiálním substrátu Stvoření — to jest, na planetách vytvářených Tvůrcem individuálních duší. Tyto duše, které se rozvíjejí v řadě mnoha vtělení v tělech rostlin, zvířat a lidí, se musejí, až dosáhnou Dokonalosti, vlít do Svého Stvořitele, obohatit Ho sebou.

A proto musí každý z nás považovat všechny lidi a všechny bytosti, včetně dokonce i rostlin, za svoje bratry a sestry různého věku, za svoje společníky na této veliké Cestě Evoluce Vědomí,⁶⁰ — ale, navíc jsme my všichni součástmi, jakýmisi pohyblivými "buňkami" (jako krevní leukocyty) Jednotného Totálního Organizmu — Vesmírného Absolutna.

A my, jako Jeho pohyblivé součásti, máme možnost si sami vybírat: v jaké části Absolutna se chceme ubytovat.

Správným řešením je usilování o Splynutí se Stvořitelem v Jeho Příbytku — nejhlubší a nejjemnější části mnohorozměrného prostoru. V tom je Vůle Stvořitele. Jestliže ji neplníme, je On donucen nás "popohánět" prostřednictvím bolesti, nemocí a dalších nepříjemností.

⁶⁰ Mimo chodem, pokud jsme všichni jednou rodinou dětí Jednotného Univerzálního Rodiče, je ve vztazích mezi námi vhodný vlastní prospěch? I v běžných rodinách totiž jejich členové plní své povinnosti a jiné práce, přičemž vůbec nepočítají se zvláštním odměňováním za to od ostatních členů rodiny.

Proto je jedním ze znaků duchovnosti u člověka jeho nezištnost.

Pro ty nejtvrdohlavější z nás, kteří se protiví Jeho Vůli, pěstují v sobě emoční hrubost a další doprovodné neřesti, — existuje peklo: "smetiště" Evoluce. Část takových duší je potom podrobena úplnému zničení — rozpadu na základní prvky, ze kterých se poté budou formovat nové duše. Druhá část pekelných duší se znovu vtěluje do lidských těl — s těmi nejvíce nepříznivými osudy. V těchto vtěleních lidé pekla také dostávají svoje poslední šance na to, aby se z něho vymanili, pokud se začnou aktivně přeměňovat v souladu s Vůlí Stvořitele.

On ovládá všechny okolnosti našich životů. Nic se neděje bez Jeho účasti a bez Jeho Vůle k tomu.

On vede naše učednictví. Ale my sami určujeme své osudy: kvalita našich životů závisí *pouze na tom*, do jaké míry jsme Jeho úspěšnými učedníky!

On je Láska. On je Něžnost. On je Péče. On je Klid. On je Moudrost. On je Síla.

Jeho Příbytek je společný Příbytek Dokonalých, Kteří v Sobě obsáhli všechny tyto vlastnosti a nyní přebývají ve věčné Nejvyšší Blaženosti.

A přibližování kvalitou duše k Němu je doprovázeno vzrůstáním štěstí, radosti a blaženosti, které naplňují naši existenci v pozemských tělech!

Začít tuto Cestu je nejlepší ovládnutím techniky psychické autoregulace: to jest, především — získáním schopnosti výrazně regulovat své emoce. Základem toho je otevření a růst duchovního srdce. Bez toho není možné v sobě naplno ovládnout "pozemské vášně" (hrubé negativní emoce).

Určitě už každý z nás slyšel slova o duchovním životě — jako o "životě srdcem". Jenže téměř nikdo nechápe jejich význam!

V umělecké literatuře "život srdcem", "žítí podle srdce" nejčastěji ze všeho označuje úplné podřízení svého chování... jakýmkoliv svým emocím, "pozemským vášním"...

Mezi ponaučeními "guruů" hathajógy se můžeme setkat s doporučeními, která nemají nic společného s pravdou, a jsou tudíž nepotřebná, že se máme učit koncentrovat se ve svém materiálním srdci...

Jiní nekompetentní "duchovní učitelé" fantazírují, že jelikož je fyzické srdce umístěno nalevo, musí se duchovní srdce nacházet v hrudním koši napravo...

Ale některým lidem se podařilo doslechnout o tom, že Stvořitele, Átman, Vyšší "Já", Paramátman — je třeba hledat v hlubině svého duchovního srdce. A jistě se to velmi mnoho z nich pokusilo uskutečnit,... ale pak utrpěli úplnou porážku a byli z těch slov zklamaní. Příčina těchto nezdarů je v tom, že člověk nemá ani tu nejmenší šanci toto správné doporučení splnit — ve svém duchovním srdci, dokud ono ještě má rozměr čakry anáhaty, nebo je jen nepatrně větší nežli ona. Ale na druhou stranu bude tato naznačená pravda zcela uskutečnitelná, pokud bude duchovní srdce rozvinuto do rozměrů miliónkrát větších.

O tom jak se naučit si svoje duchovní srdce uvědomovat, jak ho rozvíjet, jak nacházet uvnitř něho — rozvinutého! — mnohorozměrné hlubiny až do Příbytku Stvořitele — to všechno je poprvé a s

vyčerpávajícími podrobnostmi popsáno v knihách a filmech naší vědecko-duchovní Školy.

* * *

Stabilní vzestup na Cestě ke Stvořiteli nemůže být neuvědomělý. Proto se musíme aktivně učit nepocit'ovat nenávist, nerozčilovat se, nechťit něco pro sebe na úkor druhých lidí, nepřát nikomu nic špatného, ale naopak, pomáhat všem ve všem dobrém, učit se milovat a dávat, slad'ovat se s harmonickým a překrásným, ve všem hledat projev Vůle Stvořitele.

Opakují ještě jednou, a — zapamatujme si to navždy! Nenávist, zlovůle, agresivita a jim podobné emoční stavy nás vedou do pekla, na "sметиště Evoluce". A láska, klid, něžnost, laskavost, odpuštění, starostlivost — do ráje a dále: k Objetím Stvořitele v Jeho Příbytku!

Následujme všichni toto Jeho Učení!

Mnoho zdaru vám všem!

Závěr

John Lennon nám jednou řekl.

— Když jsme byli neznámými kluky a vytvářeli svoji hudbu, žili jsme tak, jako bychom zítra měli pokořit celý svět!

Vám se této troufalosti myslí nedostává, ačkoliv na ni máte mnohem větší právo, nežli tehdy my.

My jsme žili s živým pocitem toho, že už zítra bude celý svět s jásotem ležet u našich nohou! Byl to impuls plný síly a sebevědomí! Žili jsme jako

vítězové, — a my jsme se jimi stali! Svět byl donucen ustoupit čtveřici drzých a odvážných, kteří chtěli zaplavit lidská srdce novou vlnou hudby svobody a lásky! Svět začal žít našimi myšlenkami, našimi písněmi, naší hudbou! Svoboda našich idejí uchvátila mysl, hudba zazněla na všech kontinentech!

A my jsem žili jako vítězové, jako zvěstovatelé svobody! Ačkoliv Pravou Svobodu nikdo z nás neznal, přesto tento stav našich duší předpovídal a modeloval naši budoucnost!

Pocíťte se těmi, kdo jsou posláni do světa, aby ho změnil! A to se musí stát ne někdy později, ale hned teď, dnes! Každý den vašich životů se musí stát dnem, přetvářejícím bytí světa, nesoucím novou Božskou Vlnu!

Musíte to udělat hned teď, a ne čekat, až někdy, v budoucnu, najdou výzkumníci starožitností pod troskami počítačového odpadu 21. století vaše díla, a s údivem prohlásí: "Ach! Už tehdy to bylo odhaleno!...".

Právě teď je třeba dávat lidem životodárnou vlnu myšlenek Svobody, Lásky, Cesty Duchovního Srdce!

Pocíťte Sílu Boha, procházející skrz vás, a umožněte Mu uskutečnit Jím zamýšlený plán s pomocí vaší duchovní skupiny! Naplňte se smělým přesvědčením o tom, že to můžete vykonat!

* * *

I když jsme se vždy snažili hledat kontakty především s Božskými Učiteli, přesto jsme za roky našeho učednictví u Boha měli spoustu setkání s těmi nejzajímavějšími lidmi, byli to: Puškin, Gorkij,

Talkov, Vysockij, Lennon; dále různí lékaři, cestovatelé, spisovatelé, básníci, hudebníci...

Spisovatel Akinfijev nás žádal, abychom připomněli jeho vynikající knihu o etice výživy ("Vegetariánství z biologického hlediska", Jekatěrinoslav, 1914)...

Akademik Kruzenštern si přál, aby současní lidé věděli, že on a Vasco da Gama jsou jedna a táž osoba, pouze v různých vtěleních...

A jednou, když jsme pracovali v lese na tom místě, kde jsme se obvykle setkávali s Božskými Luterány, naskytla se nám nečekaná příležitost pobesedovat se zakladatelem luteránské církve — Martinem Lutherem.

Před námi se náhle objevil nějaký nevtělený člověk, kterého jsme předtím neznali.

— Kdo jsi?

— Martin Luther První, — žertoval, a myslel tím, že existoval i druhý Martin Luther — bojovník za práva černých Američanů — Martin Luther King.

— Vtěloval jsi se ještě po tom tvém, nám známém vtělení?

— Ne.

— Dosáhl jsi Božskosti?

— Já žiji tou slávou, do které jsem se ponořil, když jsem se stal veleknězem luteránské církve.

— Chystáš se znovu vtělit?

— Zapomeňme na to! Já tu teď nejsem proto, abych vás učil, jak máte rozmísťovat vědomí v Absolutnu, ale abych vás podpořil ve vašem boji za náboženskou svobodu!

To je přece i moje cesta! Zejména jsem se podílel na vytvoření Všeobecné deklarace lidských práv.

A dávno předtím jsem se stal zakladatelem současné luteránské církve, když jsem stanovil její hlavní, stěžejní myšlenku: osobní — bez prostředníků! — odpovědnosti člověka před Bohem. Tak by měl uvažovat křesťan i každý skutečně věřící člověk.

Vy jste borci! Jdete správným směrem!

Tebe, Vladimíre jsem přece já osobně nasměroval na tuto cestu úcty ke svobodě už ve tvých studentských letech. Vzpomínáš? Vždyť ty jsi mi pomáhal v mém boji ve tvém minulém vtělení, a já jsem pomohl tobě v tomto.

— Ano! Tisíceré díky za to!

Ale spočívá naše mise v tom, aby se všichni lidé na Zemi dozvěděli o znalostech, které jsme obdrželi od Boha?

— Podívejte se, jak to bylo těžké pro mě! A podařilo se mi navrátit na správnou cestu pouze malou část křesťanů. A ještě toho bylo dosaženo jen za použití vojenských akcí.

Ale v době míru ve vaší zemi — zřejmě ne.

Ale pamatujte si, že já i všichni rozumní nevtělení lidé jsme s vámi!

— Čím se teď zabýváš?

Martin ukazuje, že drží ve svých rukách "otěže"
— "otěže" všech konkrétních luteránských církví:

— Dohlížím na církev, kterou jsem vytvořil.

Já jsem její "velekněz". Takže jím zůstávám. A pozornost vedoucích velice mnoha farností je zaměřena na mě. Já to chápu a chovám se ve vztazích k nim jako Ježíš Kristus. To jest, kážu jim přikázání za přikázáním — tak, jak to chápu já a jak mi to ukazuje při našich neustálých osobních

setkáních Sám Nejvyšší Hierarcha. Mám na mysli Ježíše Krista.

— Můžeš se i teď u Ježíše učit a prostřednictvím toho se k Němu ještě více přiblížit?

Martin nechápe otázku:

— Já jsem i tak — "pravá ruka" Ježíše Krista! Vidím se jako prostředník mezi Ježíšem Kristem a lidmi — a to považuji za vrchol svých osobních úspěchů!

... Nebo jednou v lese upoutal naši pozornost Alexandr Puškin a velká skupina jeho přátel- "děkabristů". Nikolaj Bestužev a Petr Čaadajev mluvili jménem jich všech:

— Objímáme vás! Sledujeme vás...

Nám, "děkabristům" jsou zvláště drazí ti, kdo poznali Boha! Nám se to nepodařilo z důvodu, který je pro vás pochopitelný: kvůli nepřítomnosti správné religiozity v zemi...

Ano..., k prolomení falešných stereotypů myšlení je zapotřebí neobyčejného hrdinství!

Ale bohužel, k žádným změnám k lepšímu v životě země obecně nedošlo... Úsilí všech předchozích hrdinů byla vynaložena nadarmo! ... I vaše zde budou marná...

My všichni vám žehnáme! Budete muset ještě dlouho sloužit! Ale to se netýká Ruska...

V Rusku se nepodařilo nic z toho, za co jsme bojovali...

— A kde teď pracujete?

— Ve střední Evropě, na severu: v Dánsku, Nizozemí, Německu, Švédsku.

Za dvacet let už Zemi nepoznáte! Lidé začnou přijímat proudy nových čerstvých vědomostí!

— Je nyní někdo z vás vtělen?

— My máme jinou práci: pomáháme lidem z nevtěleného stavu. Všichni máme příznivý osud. A Pán nás poslal dělat tuto práci.

— Podařilo se už někomu z vás dosáhnout Božskosti?

— Ne, ani náhodou! Teď jsme všichni naplno zapojeni do díla sloužení. Nikdo z nás se od té doby nevtěloval. Děláme velká spravedlivá díla pod vedením Stvořitele a snažíme se je dělat co možná nejlépe!

— Kolik vás teď společně pracuje?

— Přibližně tak — 200-250.

— Kdo z vás řídí vaši činnost?

— Nesmíš se na to dívat z tohoto konce! Musíš se dívat ze strany našeho přímého řízení Stvořitelem! Každý z nás Stvořitele přímo vnímá!

— Jaký je váš osud? Nepodaří se vám vlít se do Stvořitele, aniž byste se kvůli tomu museli vtělit do pozemských těl?

— Ne, to nelze. Ale musí se vytvořit nová vrstva osudu pro každého z nás. Přejde ještě mnoho let, dvě desítky nejméně, proto, abychom toho více uviděli a poznali. A pak se "začne smývat" určitá vrstva — aby se rozvinula nová: nový program dalšího rozvoje. Komu je 20, komu je 50 let, musí ještě dál sloužit.

Přejeme mnoho úspěchů! Jsme s vámi!

... Podruhé, když jsme byli v lese na oblíbeném místě Puškina, jeden z nás se ho zeptal:

— Komu ze vtělených lidí teď pomáháš?

— Všem, kdo mě poslouchají! Takových lidí je na ruské zemi velice málo a ještě méně v zahraničí.

— A těm, kdo přicházejí k tobě na hrob, a speciálně tam pořádají výlety?

— Ne. Takové lidi neberu. Výlety by se měly pořádat úplně někam jinam.

Ukazuje nám obraz usedlosti, kde žil, když byl vtělený. Je na něm tichá zátoka.

— To je můj statek. Tam já dost často bývám a vzpomínám na milé roky svého mládí. U té zátoky vzpomínám i na své mladé přítelkyně těch dnů, jejichž obrazy si uchovávám ve vzpomínkách i teď...

... Ale o tomhle jsem teď nechtěl vtěleným lidem vyprávět, ale o těch "zátokách", kde se kazí stojatá voda a v létě se vyskytují bahenní mušky, které všechny štípou...

... Bývají něžné jarní potůčky, proudící mezi kořeny stromů a kameny. A právě tak rozkvétá v lásce mladá duše, která ještě nezesílila...

Ale zákon univerzální přírody je drsný: každý se musí rozvíjet sám! A pokud se předtím zurčící voda dostane do prohnilé bažiny ztráty lásky, stagnace a zhrubnutí emocí — pak se i ona změní v páchnoucí břečku...

Ale jestliže se spojí s velkou řekou, která klidně a rovnoměrně, roky a staletí, nese své vody do Oceánu Vesmírného Vyššího "Já", pak je osudem takové duše stát se tím Oceánem, jako jste se teď stali vy, moji nejdražší přátelé na této Zemi!

A ať i další duše vlijí svoje proudy a potečou společně vámi položeným korytem — do Oceánu Prvotního Bytí! Amen.

* * *

Bytí Boha — to nejsou pohádky, nejsou to fantazie zaostalých a nevzdělaných lidí.

Bůh — doopravdy je.

A On je poznatelný pro dostatečně evolučně rozvinuté lidi, kteří zasvětili své životy Jeho poznání.

Kdo je On a kde je? On — v aspektu Stvořitele — přebývá v nejhlubší a nejjemnější dimenzi mnohorozměrného prostoru. On je Jednotný a Jeden, ačkoliv se skládá z nekonečného množství všech Těch, Kdo — během časové nekonečnosti — dosáhli úplné Božské Dokonalosti, vešli do toho eónu a splynuli tam s Ním — s Tím, Koho nazývají Prvotním Vědomím, Stvořitelem, Bohem Otcem, Jehovou (Jahve), Íšvarou, Alláhem, Tao, Svarogem, Ódinem atd. — v různých lidských jazycích.

Komunikace s Bohem obvykle probíhá prostřednictvím nevtělených Božských Učitelů, Kteří vystoupili Částí Sebe z Příbytku Stvořitele, a Které v křesťanské tradici hromadně nazývají Svatým Duchem. Vzácněji se lidem podaří komunikovat se Vtělenými Představiteli Stvořitele; nazývají Je — v různých jazycích — Mesiáši, Avatáry, Kristy. Oni přicházejí ke vtěleným lidem v různých Podobách: v mužských i ženských tělech, a s tou či onou formou svého Sloužení. Někteří z Nich vyjadřují Pravdu prózou, Druzí — verši, písněmi nebo jinými směry umění. V jednom z nedávných rozhovorů s námi Alexandr Sergejevič Puškin srovnal Božské Spisovatele — s pery na psaní, kterými Stvořitel píše pro lidi Svatá písmena, a dokonce ta pera občas "namáčí do inkoustu". A Igor Talkov⁶¹ hned dodal, že Božské Pěvce Stvořitel vtěluje do světa hmoty, aby Je použil jako Svoje mikrofony... A není nutné, aby hned začali říkat lidem o tom nejdůležitějším; ale raději se moudře pokoušeli plynule měnit myšlení společnosti potřebným směrem...

⁶¹ O díle Igora Talkova jsme psali v knize [1].

Božská vtělení jsou vzácný jev. Ale nevtělených Božských Učitelů, Kteří pracují na pomoci vtěleným lidem v dané konkrétní oblasti, je mnoho. Orientace na jakéhokoliv z Nich a usilovné studium u Něho vás nezbytně dovede nebo přiblíží k Vítězství. Nám se poštěstilo učit se u desítek Svatých Duchů najednou, a každý z Nich nám daroval — kromě prvků učebních programů společných pro všechny učedníky Boha, — také i nějaké Svoje oblíbené techniky zdokonalování. Komunikace s mnoha z Nich nám umožnila udělat si mnohem živější a úplnější představu o tom nejdůležitějším pro všechny vtělené lidi, o čem my také vyprávíme v našich knihách a filmech.

... My jsme Ho poznali. A předáváme naše poznatky o Něm — vám.

Co se od nás vyžadovalo k tomu, abychom poznali Boha?

Především — etická čistota, která zahrnuje nejen vzájemné vztahy s lidmi, ale i se zvířecími a rostlinnými světy, a také — a to je nejdůležitější — se Stvořitelem.

Kromě etické čistoty se od nás ještě vyžadovalo mnišské zasvěcení svých životů jen tomuto jedinému cíli — poznání Boha a sloužení Mu.

* * *

Všichni lidé se mezi sebou odlišují především psychogenetickým věkem (věkem duší), a také tím, jak úspěšně se evolučně rozvíjeli ve své vzdálené i blízké minulosti. A proto každý potřebuje jiné množství času a snažení k tomu, aby se také stavem duše přiblížil k Bohu do té míry, aby Ho také mohl

vidět, slyšet a reálně objímat svýma rukama skládajícíma se z Lásky.

Ale velice důležité je také to, že rychlost osobního duchovního zdokonalování ve velmi velké míře závisí na správném pochopení Cíle a metod takové práce na sobě. Proto jsme vynaložili mnoho úsilí, abychom co možná nejpodrobněji popsali a opatřili obrázky námi vypracovanou metodologií duchovního zdokonalování a dosažení Boha.

A prosíme vás, abyste pomohli — v rámci svých možností — v uchování těchto znalostí pro celé lidstvo a pro jejich celosvětové uplatnění, zvláště v systému vzdělávání.

* * *

Jedna ze zvláštností rozvoje člověka spočívá v tom, že individuální vědomí (duše) má schopnost množstevního růstu.

Ale právo na takový růst mají jen kvalitativně rozvinuté duše: intelektuálně a eticky zralé, a také v potřebné míře zjemnělé ve svém energetickém stavu.⁶²

Duše, rozvinuté podle naznačených kvalitativních hledisek, které potom dosáhly dostatečně velké rozměry, přeměnily se v Lásku a zamilovaly se do Stvořitele, — dosahují Jeho Příbytku a vcházejí do věčného Splynutí s Ním.

Tak je završen individuální vývoj úspěšně evolvujících lidí — a nyní už začíná Božské stádium Jejich existence, to znamená, život jako Božských

⁶² Při porušení tohoto pravidla hrozí d'ábelizace duší.

Učitelů (Svatých Duchů), Kteří jsou neoddělitelnými Částmi Stvořitele.

Je třeba si také pamatovat, že

a) kvalitativní růst vědomí je možný pouze ve vtěleném stavu, poněvadž tělo s jeho trávicím systémem je "továrna" na přeměnu (sublimaci) energií potravy — na energii vědomí, a

b) fyzické tělo musí být pro úspěch v seriózním duchovním vzestupu také ideálně očištěno od znečišťujících hrubých energií, poněvadž z neočištěného těla není možné vycházet do Božské Čistoty a Zjemnělosti.

O tom, jak nejúspěšněji pokračovat po této Cestě, je podrobně vysvětleno v našich knihách a filmech.

Nenechte si ujít tuto příležitost, naši drazí čtenáři!

*** * ***

**V plamenu srdce — obnažuje se
Duše lidská!**

**V čistotě lásky — předstupuje
Před Milovaného svého!**

**A neexistuje pro ni nic jiného,
Kromě Jediného Milého!**

Ona je vždy — před očima Jeho.

**Ruce její — laskají Milovaného,
A ona nespouští pohled z Něho.**

**A není pro ni světla jiného, kromě
Světla Jeho Lásky!**

Světlo Jeho odráží se v záření očí jejích,

Slova lásky Jeho zaplňují ústa její,

Srdce se spojují —

A není jiného, kromě Něho!...
On naplňuje
Nevýslovnou Blažeností Ty,
Kdo se stali jednotnými v Něm!

Sulija
(zapsala Anna Zubkova
v březnu 2005)

Ten, kdo se dotkl Oceánu Lásky –
Spěchá k Němu znovu a znovu!
Ponořuje se do Jeho průzračnosti –
Spojuje se s Ním!
Popíraje "sám sebe", zapomíná "na sebe" –
A rozplývá se v Něm!
Srdce, Které obsáhlo Oceán, –
Stává se Oceánem!
Duše, Která se stala Oceánem, –
Žije životem Oceánu!

Nikifor
(zapsala Olga Stěpaněc
v březnu 2005)

LITERATURA

1. Антонов В.В. — Духовное сердце. Религия Единства. “Полюс”, СПб, 1999.
2. Антонов В.В. — Общая теология — наука о Боге. «Reality», СПб, 2002.
3. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «Вільна Україна», Львов, 2005.
4. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации и Откровения). «New Atlanteans», 2007.
5. Антонов В.В. (ред.) — Как познаётся Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «New Atlanteans», 2008.
6. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «Друк», Одесса, 2008.
7. Антонов В.В. — Экопсихология. «Атлант», Одесса, 2008.
8. Антонов В.В. — Сексология. «New Atlanteans», 2008.
9. Антонов В.В. и др. — Лесные лекции о высшей йоге. «New Atlanteans», 2008.
10. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», 2008.
11. Антонов В.В. — Эволюция Сознания. «New Atlanteans», 2008.
12. Антонов В.В. — Блаженны чистые сердцем! «New Atlanteans», 2008.
13. Антонов В.В. — Что есть Истина? «New Atlanteans», 2008.

14. Антонов В.В. и Вавер Г.Ю. — Комплексная система психической саморегуляции. Л., 1986.
15. Джебран Халиль Джебран — Пророк. Совершенство. Последнее бодрствование. Душа. “Алмазный Путь”, Минск, 1997.
16. Доулинг Л.Х. — Евангелие Иисуса Христа эпохи Водолея. “Об-во ведической культуры”, СПб, 1977.
17. Жизнь Святого Иссы, наилучшего из сынов человеческих. В: Вокруг Иисуса. “Общество ведической культуры”, Киев, 1993.
18. Зубкова А.Б. — Сказка о царевне Несмеяне и Иване. «New Atlanteans», 2007.
19. Зубкова А.Б. — Добрыня — Былины. «New Atlanteans», 2008.
20. Зубкова А.Б. — Диалоги с Пифагором. «New Atlanteans», 2008.
21. Зубкова А.Б. — Божественные Притчи. «New Atlanteans», 2008.
22. Зубкова А.Б. (сост.) — Книга Родившихся в Свете. Откровения Божественных Атлантов. «New Atlanteans», 2008.
23. Мэйсон П., Лэнг Р. — Сатья Саи Баба́ — Воплощение Любви. “Об-во ведической культуры”, СПб, 1992.
24. Сатья Саи Баба́ — Джнана Вахини. Поток Божественной Мудрости, “Центр Сатья Саи”, СПб, 1997.
25. Сатья Саи Баба́ — Сатья Саи говорит. Том 1. Беседы Бхагавана Шри Сатья Саи Бабы, “Облик”, СПб., 1998.
26. Хейч Э. — Посвящение. “Сфера”, М., 1998.

27. Castaneda C. — The Teaching of Don Juan: A Yaqui Way of Knowledge. “Pocket Books”, N.Y., 1966.
28. Castaneda C. — Journey to Ixtlan: The Last Lesson of Don Juan. “Pocket Books”, N.Y., 1976.
29. Castaneda C. — Tales of Power. “Pocket Books”, N.Y., 1978.
30. Rajneesh — Mustard Seed. “Rajneesh Foundation”, Har-Rom, 1978.
31. Yogananda — Autobiography of a Yogi. “The Philosophical Library”, N.Y., 1946.